

A large, stylized graphic of a hand with fingers spread, rendered in red and orange tones, framing the central text. The hand is positioned as if holding or presenting the text.

Memòria de **RESOLUCIONS APROVADES**

Catalunya, temps de canvi

Socialistes
de Catalunya

PSC

Resolucions aprovades en base a les propostes de resolució presentades tant per les afiliades i afiliats com per les agrupacions, federacions i comissions sectorials del partit i entitats externes.

JUSTÍCIA SOCIAL, SERVEIS PÚBLICS I ESTAT DEL BENESTAR.....	4
PER UNA NOVA CONCEPCIÓ DELS SERVEIS SOCIALS	4
UN COMPROMÍS FERM AMB LA GENT GRAN	6
REFER EL BENESTAR SOCIAL A CATALUNYA.....	8
LA RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA: CAP A UN NOU MODEL DE PROTECCIÓ SOCIAL	9
FER FRONT AL DESMANTELLAMENT DEL SISTEMA DE DEPENDÈNCIA	11
EL DRET A LA SALUT, UNA EINA PER A LA IGUALTAT	13
EL PSC A FAVOR DE LA LEGALITZACIÓ DEL CÀNNABIS.....	16
LA NOVA CULTURA DE LES CAPACITATS	19
7 COMPROMISOS AMB EL DRET A L'HABITATGE.....	23
LA JUSTÍCIA HA DE TENIR SOLUCIÓ, I POT TENIR-LA	28
LA JUSTÍCIA, UN SERVEI BÀSIC PER A TOTHOM.....	31
COMPROMÍS AMB LA SEGURETAT PÚBLICA COM A DRET	35
IGUALTAT DE GÈNERE I NOU CONTRACTE SOCIAL	37
SOM FEMINISTES PERQUÈ SOM SOCIALISTES	37
PER UNS PERMISOS DE PATERNITAT IGUALS, INTRANSFERIBLES, REMUNERATS I IRRENUNCIABLES	39
PROPOSTA PER PROMOURE LA REGULACIÓ DE LA GESTACIÓ SUBROGADA	41
AL NEOLIBERALISME LI DIEM QUE NO TOT ES POT COMPRAR NI VENDRE.....	43
RESOLUCIÓ DEL MOVIMIENTO DEMOCRÁTICO DE MUJERES	45
ELS HOMES FEMINISTES TAMBÉ SOM SOCIALISTES!!!	48
LA NOSTRA PRIORITAT ARA I SEMPRE: LLUITAR CONTRA LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE I EL MASCLISME.....	51
PER UN PACTE SOCIAL I POLITIC CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA A CATALUNYA	53
DIEM NO A LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE I DIVERSITAT FUNCIONAL.....	54
USOS DEL TEMPS COM A DRET DE CIUTADANIA	56
TALENT: EDUCACIÓ, UNIVERSITATS I RECERCA.....	57
EL DRET A L'EDUCACIÓ, UN BÉ COMÚ.....	57
L'ESCOLA MÉS LLIURE ÉS LAICA	59
PER UNA FORMACIÓ PROFESSIONAL DIGNIFICADA I DE QUALITAT A CATALUNYA.....	61
UN ÀMBIT EDUCATIU INNOVADOR: LES RESPONSABILITATS COMPARTIDES PER A UN APROFITAMENT COMPLERT I INTEGRAL DE LES OPORTUNITATS EDUCATIVES DEL PAÍS	64
LA INNOVACIÓ EDUCATIVA, MOTOR DE PROGRÉS A L'EDUCACIÓ	66
PER UNA UNIVERSITAT PÚBLICA I DE QUALITAT	68
PEL SISTEMA UNIVERSITARI QUE VOLEM	71
POLÍTICA CULTURAL I LINGÜÍSTICA	73
LA CULTURA COM A DRET DE CIUTADANIA.....	73
EL PATRIMONI HISTÒRIC, COMUNITAT I FUNCIO SOCIAL	79
LLENGÜES: SENTIMENT, COHESIÓ I PROSPERITAT	80

DEMOCRÀCIA, BON GOVERN I REFORMA POLÍTICA.....	84
REFERMEM EL SOCIALISME DES DE LA QUALITAT DEMOCRÀTICA	84
RESOLUCIÓ SOBRE TRANSPARÈNCIA I RENDICIÓ DE COMPTES	87
VALORS CÍVICS: CIVISME, TOLERÀNCIA, CONSENS, LAÏCITAT	90
VALORS CÍVICS	90
REPRESENTAR LA CATALUNYA DIVERSA	92
LAÏCITAT	94
DESENVOLUPAMENT, TERRITORI I ECOLOGIA	96
EL SOCIALISME DE FUTUR ÉS L'ECOLOGIA SOCIAL	96
CREIEM EN UN FUTUR SOSTENIBLE	101
BOSCOS, CATALUNYA I POLÍTICA	103
EL NOSTRE COMPROMÍS EN LA LLUITA CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC	105
PER UNES INFRAESTRUCTURES FERROVIÀRIES PER AL SEGLE XXI.....	107
RESOLUCIÓ SOBRE LES TERRES DE L'EBRE	108
L'ACCÉS A L'AIGUA, UN DRET FONAMENTAL	111
EL PLA HIDROLÒGIC DE LA CONCA DE L'EBRE	113
LA CIUTADANIA DEL MÓN RURAL HO ÉS DE PLE DRET.....	114
EL SECTOR AGROALIMENTARI, IRRENUNCIABLE I ESTRATÈGIC.....	116
ECONOMIA: OCUPACIÓ, EMPRESA I REINDUSTRIALITZACIÓ	118
LA POLÍTICA HA DE TORNAR A GOVERNAR L'ECONOMIA	118
DRET AL TREBALL I TREBALL AMB DRETS.....	122
IMPULSEM LA "INICIATIVA 1:12": PER UNA JUSTÍCIA REDISTRIBUTIVA.....	129
PRESERVAR Y GARANTIZAR EL SISTEMA PÚBLICO DE PENSIONES	131
DIGNIFICACIÓ DE LES PRÀCTIQUES NO LABORALS	133
FEDERALISME: EUROPA, ESPANYA, CATALUNYA, POBLES I CIUTATS	135
CAP A UNA ESPANYA FEDERAL	135
PER UNA REPÚBLICA FEDERAL, DEMOCRÀTICA I SOCIAL	138
ELS I LES SOCIALISTES I EL GOVERN LOCAL A CATALUNYA	140
PROMOURE LA GOVERNANÇA DELS SERVEIS BÀSICS PER PART DELS AJUNTAMENTS I LES INSTITUCIONS PÚBLIQUES	148
GLOBALITZACIÓ, EUROPA I CONTROL DEMOCRÀTIC	150
EN DEFENSA DE L'EUROPA SOCIAL	150
DESENVOLUPAMENT I DRETS HUMANS: PER UNA JUSTÍCIA SOCIAL GLOBAL	154
PER UN MUNICIPALISME INTERNACIONALISTA.....	157
UNA MILLOR SEGURETAT PER A LA SOCIETAT GLOBAL.....	159
LA UE I LA CRISI DE REFUGIATS: UN FRACÀS QUE ENS HA DE FER REACCIONAR.....	161
EL PARTIT, AGRUPACIÓ OBERTA I CREATIVA	165
PER UN PARTIT SOCIALISTA OBERT, I IMPLICAT	165
CONNEXIÓ I PARTICIPACIÓ JUVENIL	168
TRANSPARÈNCIA	170
SOM FIDELS A LES NOSTRES IDEES	174
IDEOLOGIA + HABILITATS PERSONALS= FORMACIÓ PER A L'ACCIÓ POLÍTICA	176

PER UNA NOVA CONCEPCIÓ DELS SERVEIS SOCIALS

Els darrers anys de crisi econòmica han posat a prova l'actual sistema de Serveis Socials. En moments en què la destrucció de llocs de treball, la reducció dels ingressos familiars, l'augment de l'endeutament o l'esclat de la bombolla immobiliària han colpejat el conjunt de la societat, els Serveis Socials haurien d'haver-se enfortit per fer front a la situació d'exclusió social i desigualtat que ha patit gran part del conjunt de ciutadans i ciutadanes.

Però no ha estat així. Les decisions polítiques preses tant pel govern estatal com pel govern català han deixat els Serveis Socials en una situació crítica, justament quan l'aposta política en aquest àmbit hauria d'haver estat més contundent i prioritària.

Els Serveis Socials, des de 2008, han viscut un augment exponencial de casos a atendre i una reducció de recursos econòmics i humans. Han hagut de fer front a noves situacions de desigualtat, a nous col·lectius amb problemàtiques més complexes, a una tendència a la privatització dels serveis, o a l'incompliment flagrant de les lleis ja aprovades (Llei de Serveis Socials o la Llei d'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència, per exemple). Tot això en el mateix moment en què el nostre Estat del Benestar, fonamental i complementari als Serveis Socials, patia fortes retallades. Només a Catalunya, en els darrers 5 anys, s'han retallat més de 5.000 milions d'euros en polítiques socials.

Els i les socialistes considerem que per garantir els objectius del sistema de Serveis Socials és absolutament necessària una estratègia global d'enfortiment del nostre propi Estat del Benestar pel que fa a l'educació, la sanitat, l'ocupació, l'habitatge i la garantia d'ingressos. Només així serem capaços de configurar un eficient sistema de protecció social.

Per fer-ho no podem defugir una urgent i necessària reforma fiscal, més justa i equitativa, que permeti el finançament adequat dels serveis públics. El debat sobre el futur del nostre sistema de benestar és també un debat sobre la despesa pública, sobre la pressió fiscal, la redistribució o redistribució dels recursos econòmics que els poders públics han d'assegurar mitjançant un nou sistema impositiu, una millor regulació laboral o la inversió en polítiques socials.

Els i les socialistes estem convençuts que cal avançar cap a una nova concepció dels Serveis Socials basats en criteris d'universalitat, igualtat, redistribució, assistència, promoció, transformació i excel·lència.

Per aconseguir-ho cal considerar els Serveis Socials com a quart pilar de l'Estat de Benestar a través d'una futura reforma de la Constitució en sentit federal, i a la vegada assegurant el seu correcte finançament per part de totes les administracions.

Els i les socialistes creiem que cal passar d'un sistema basat en les prestacions socials cap a uns serveis de garantia pública que respectin l'exercici de responsabilitat i llibertat individual. En aquest sentit, considerem absolutament necessària una millora de la coordinació amb la resta d'àmbits que configuren l'Estat del Benestar, per tal de construir una veritable atenció integrada intersectorial.

Per avançar en la millora dels drets socials de la ciutadania i en la racionalització de les prestacions i serveis existents, el Partit dels Socialistes de Catalunya hem presentat al Parlament de Catalunya el nostre model d'Agència de Protecció Social, una finestra única descentralitzada territorialment, amb la participació de les administracions locals en la seva direcció i també del conjunt de sindicats i entitats socials. Una Agència de Protecció Social que simplifiqui els tràmits administratius en la gestió de recursos i prestacions i que sigui l'encarregada de l'aplicació de la futura Renda Garantida de Ciutadania, que els i les socialistes considerem fonamental per als propers anys.

Tanmateix, el PSC ha demanat al Govern de la Generalitat el compliment íntegre de la Llei de Serveis Socials, així com la revisió de la Cartera de Serveis per tal de dotar-la i adaptar-la a les noves necessitats.

UN COMPROMÍS FERM AMB LA GENT GRAN

El 18,5% de la població a Catalunya té més de 65 anys. En xifres absolutes parlem de prop d'1.400.000 persones, que han patit, en tant que ciutadans i ciutadanes de ple dret, les conseqüències de la crisi econòmica. Han vist trontollar, després d'anys de lluita i de treball per construir la societat en què vivim, alguns dels drets socials aconseguits; i en massa casos, en nuclis familiars colpejats per la situació d'atur dels seus fills i les seves filles, han estat les seves pensions l'única via d'ingressos.

A tall d'instantània, segons l'enquesta de condicions de vida de l'INE, la taxa de pobresa de la gent gran a Catalunya és del 85,2%. Una taxa que baixa fins al 14,4% quan afegim tot el sistema de pensions i altres transferències socials. S'evidencia com el sistema de pensions és la pedra angular que millora les condicions de vida de les persones grans. D'aquí que els i les socialistes insistim en una defensa del sistema de pensions com a mecanisme per garantir la igualtat d'oportunitats i, conseqüentment denunciem qualsevol intent de privatització del sistema o de pèrdua de poder adquisitiu, dos dels elements amb els què ens enfrontem avui dia.

L'any 2011, l'últim de Rodríguez Zapatero com a President del govern d'Espanya, el Fons de Reserva de la Seguretat Social comptava amb més de 66.800 milions d'euros. Enguany, la xifra es redueix fins a poc més de 25.000 milions (2,33% PIB). Amb el ritme actual, el nostre sistema de pensions entrarà en una situació de col·lapse en dos anys. Aquest fet significarà un atac frontal al nostre Estat del Benestar i portarà centenars de milers de persones a una situació de pobresa crònica. D'aquí que els i les socialistes reclamem una nova convocatòria del Pacte de Toledo per cercar solucions com, per exemple, introduir noves figures impositives que ens permetin garantir el nostre sistema de pensions en el futur.

Junt amb el sistema de pensions, la Llei d'Autonomia Personal i Atenció a la Dependència és cabdal quan parlem de les condicions de vida de la Gent Gran. L'Estat no només ha deixat de finançar allò que li pertoca, sinó que en el cas de Catalunya, la ineficaç gestió dels governs de dretes ens ha situat a la cua en atenció a les persones dependents, amb més de 90.000 persones amb el dret reconegut i sense rebre prestacions, o amb més de 6.000 places de residències i centres de dia buides.

Per als i les socialistes és una prioritat posar la Gent Gran en el centre de la nostra acció política. Cal tenir present que, en només 10 anys, la població a Catalunya de més de 65 anys superarà els dos milions de persones, i cal promoure la sostenibilitat del sistema, no només pel que fa a la garantia de les pensions i de les situacions de dependència. També d'altres elements que considerem clau per passar del model assistencialista actual, a un de reconeixement de drets en totes les facetes de la seva vida.

En aquesta línia, els i les socialistes hem estat els primers en demanar al Parlament de Catalunya una Llei de la Gent Gran, que reconegui la important contribució d'aquest col·lectiu a la nostra societat, que acabi amb la invisibilització institucional i la dispersió normativa actual, i reconegui els drets que tenen com a ciutadans i ciutadanes de ple dret.

Cal garantir els recursos sanitaris necessaris per una bona atenció. També l'accés a la formació i a l'educació, incrementant la transferència de coneixement i consolidant la presència de la gent gran en l'àmbit universitari, promovent l'educació al llarg de la vida.

Els i les socialistes volem promoure la participació de les persones grans a tots els nivells de la societat, i per fer-ho, cal que entomem temes que són de gran importància, com el dret a una mort digna, l'envelliment actiu, el tractament en els mitjans de comunicació, l'accés a la cultura, l'oci, el turisme o l'esport, la mobilitat, el transport públic o els temes relacionats amb l'accessibilitat.

La seguretat és un element clau també per a la gent gran. L'any 2015 es van detenir a Catalunya 597 persones per maltractament a persones grans. En la majoria de casos, un 80% eren cònjuges, fills o filles, familiars o cuidadors o cuidadores de la víctima. Segons la FATEC, tres persones grans són maltractades cada dia a Catalunya, i el 90% de les víctimes no denuncien les agressions. Com a socialistes no podem permetre aquesta situació, i considerem que les propostes presentades recentment pels i les socialistes al Parlament de Catalunya van en la direcció correcta, com desplegar el Pla Integral de Seguretat a les Persones Grans, la posta en marxa d'un telèfon exclusiu per a aquests casos i la creació d'un Pacte Nacional al voltant del maltractament a la Gent Gran.

Garantir un urbanisme accessible i viure en un habitatge adaptat a les necessitats de cada etapa de la vida són també objectius prioritaris per al nostre partit. Les experiències a nivell local ens demostren que és possible fer-ho i que els resultats incideixen clarament en la millora de vida del conjunt de la ciutadania. Garantir l'accés als subministraments bàsics, fer accessibles les comunitats de veïns i, en el cas que estructuralment no sigui possible, oferir un habitatge adaptat alternatiu per tal que no es donin casos d'aïllament social, són polítiques que hem de traslladar al conjunt de la ciutadania catalana.

En definitiva, el Partit dels Socialistes de Catalunya continua compromès amb la Gent Gran, defensant i reconeixent els seus drets, lluitant contra la disminució del seu poder adquisitiu i apostant per polítiques públiques que facilitin l'envelliment actiu i productiu d'un dels col·lectius més importants de la nostra societat.

REFER EL BENESTAR SOCIAL A CATALUNYA

Una de les conseqüències més dramàtiques de l'actual crisi econòmica, laboral i social ha estat la terrible afectació d'una part important de la població, que ha vist com s'ha incrementat la pobresa energètica que genera impactes en l'ambiental, sobre la salut i la qualitat de vida. Les dades són alarmants: un 21% de les llars catalanes pateixen pobresa energètica i un 26% es troben en risc d'exclusió social.

Els primers efectes s'han traduït en greus problemes de pobresa energètica i vulnerabilitat habitacional per a milers de catalans i de catalanes. Aquestes problemes s'han de solucionar. Per als i les socialistes aquesta emergència social ha d'obligar a posar en funcionament un conjunt de mesures que eliminin traves i incrementin la capacitat de les administracions de donar respostes eficients i eficaces al conjunt de persones i famílies, com:

- la gestió municipal directa de les beques menjador, per a ciutats de més de 50.000 habitants, en col·laboració directa dels centres escolars amb els serveis socials dels ajuntaments.
- redactar normatives que clarifiquin i homogeneïtzin les condicions d'accés i les actuacions possibles del conjunt d'ajuntaments davant de les persones amb vulnerabilitat habitacional i pobresa energètica. Al conjunt de viles, pobles i ciutats s'ha de treballar amb els mateixos criteris de gestió social per avaluar les necessitats de les persones i fer-ho a partir d'una normativa de referència unificada per a totes les administracions. Aquesta normativa ha d'incorporar recursos econòmics per pal·liar i solucionar, de la mateixa manera i arreu, les vulnerabilitats habitacionals i la pobresa energètica; i així evitarem efectes crides, desplaçaments i concentració de població vulnerable socialment a alguns pobles, viles i ciutats.
- Incrementar notablement el parc d'habitatge i els recursos econòmics complementaris, a través d'aportacions públiques i dels fons de beneficis de les empreses subministradores d'energia i entitats bancàries; per a la seva dinamització entre les persones i famílies sense recursos suficients per llogar una llar i contractar els subministres energètics bàsics. Fer-ho amb l'estudi personalitzat de cada cas, per determinar quines persones tenen realment necessitats habitacionals i vulnerabilitat econòmica sense cap suport familiar i, per tant, necessiten ser ajudades.

Col·laborar amb ajudes a les persones vulnerables i acompanyar-les amb itineraris de formació laboral i cerca activa de treball, i el compliment de les condicions i compromisos acordats d'aportacions i pagaments fraccionats amb les empreses subministradores; que faciliten el camí de la seva inserció social.

LA RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA: CAP A UN NOU MODEL DE PROTECCIÓ SOCIAL

L'Associació de Directors i Gerents de Serveis Socials xifra en més de 5.000 milions d'euros les retallades en polítiques socials a Catalunya des de l'any 2011. L'educació, la salut i els serveis socials n'han estat les principals perjudicades, però no les úniques. Som la segona comunitat autònoma de l'Estat que més ha retallat la inversió social, només per darrere del govern de Castella La Manxa, en l'època de María Dolores de Cospedal. A Catalunya, 473.000 persones viuen en situació de privació material severa. Segons l'IDESCAT, 50.000 catalans menors de 16 anys no poden menjar carn o peix cada dos dies per privacions materials.

El conjunt de la societat catalana i la població especialment afectada per la situació de crisi viuen l'actual situació amb resignació. Avui dia es fa difícil apuntar tres polítiques que el govern de l'Estat o de la Generalitat hagin portat a terme per millorar l'atenció dels col·lectius més desfavorits de forma efectiva. El govern ni estava ni se l'esperava quan diàriament a Catalunya es desnonaven 44 famílies al dia. Tampoc quan milers de famílies no podien fer front al pagament dels subministraments bàsics per manca d'ingressos. Tot el contrari. Només cal recordar que una de les primeres mesures del govern català l'any 2011 va ser eliminar el dret subjectiu a rebre una Renda Mínima d'Inserció fixant el topall en el límit pressupostari.

La situació que vivim i que hem viscut, no només ens ha de servir per constatar la manca de polítiques públiques de protecció social, justament quan més ho necessita el conjunt de la ciutadania. Només la predisposició dels i les professionals de l'educació, la salut o els serveis socials, la ingent tasca de les entitats socials i la determinació dels ajuntaments governats pels socialistes ha permès sostenir la situació, atenent la urgència real que s'estava i s'està produint.

I és aquí on rau la veritable clau de volta en les polítiques socials a Catalunya. Hem de garantir que s'atenen les situacions d'urgència, però cal desenvolupar un nou sistema de protecció social que ens permeti fer front amb majors garanties a la nova situació que tenim a sobre: treballadors més empobrits i amb més temporalitat, augment dels costos de manteniment de la llar, tant en els lloguers com en els subministraments bàsics, dificultats per accedir als recursos públics relacionats amb la dependència, escanyament econòmic col·lectiu de persones amb discapacitat... Aquest són alguns aspectes que, de ben segur, protagonitzaran la realitat de milers de famílies catalanes en els propers anys.

Davant aquest escenari, cal posar en marxa veritables polítiques de suport a les famílies en el sentit més ampli. Una d'elles, en què els socialistes treballem des del Parlament de Catalunya, té a veure amb la garantia de rendes com a mecanisme d'empoderament de les persones, de garantia dels recursos bàsics necessaris i també com a mètode d'eficàcia en la gestió de les més de 150 prestacions que avui dia existeixen a Catalunya.

La Renda Garantida de Ciutadania, en fase de ponència en el Parlament, i a la que els i les socialistes hem plantejat diverses esmenes al text inicial, és un element cabdal per aconseguir aquest nou model de protecció: una única ajuda que reculli tot allò que les famílies necessiten per garantir l'accés a les seves necessitats bàsiques. Es tracta de desenvolupar l'article 24.3 de

l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que reconeix el dret a accedir a una Renda Garantida per tal d'assegurar els mínims d'una vida digna a les persones o famílies que es troben en situació de pobresa. Inicialment, plantejarem dues modalitats de renda: aquella destinada a persones i famílies en situació de pobresa estructural, que per la seva formació i situació social tindran dificultats per inserir-se en el món laboral; i aquella destinada a persones sense ingressos i que són potencialment ocupables. En ambdós casos, les persones beneficiàries de la Renda Garantida de Ciutadania hauran de seguir un Pla d'Inclusió Social, en el primer cas, i un Pla d'Inserció Laboral en el segon.

El PSC proposa una Renda Garantida Mínima equivalent al 100% de l'Índex de Renda de Suficiència de Catalunya (IRSC), actualment fixat en 645€/mes, que s'aniria incrementant proporcionalment en funció del nombre de persones que formen part del nucli familiar. Per rebre-la, cal ser major de 23 anys o menor de 18 si es tenen menors o persones amb discapacitat a càrrec, s'ha de residir legalment a Catalunya o tenir una residència continuada durant els 12 mesos anterior a la sol·licitud, i no disposar d'uns ingressos mínims per atendre les necessitats bàsiques d'una vida digna. La Renda Garantida de Ciutadania podrà ser complementada amb ajuts destinats a la infància, i també amb les persones grans amb pensions per sota de l'IRSC.

Aquest sistema, implantat a altres comunitats autònomes governades pels socialistes, permetria als professionals dels Serveis Socials fer un veritable treball social, en comptes de convertir-se, com ha passat en molts casos, en administratius o gestors de prestacions socials. Per altra banda, permet treballar l'empoderament de les famílies, lluitar contra l'estigmatització social, millorar la seva inclusió social, i establir una prestació centrada en els infants com a individus de ple dret a la nostra societat. A més, considerem necessària la vinculació de la Renda Garantida amb itineraris d'inserció sociolaboral per a aquells col·lectius que no viuen en una situació de pobresa estructural, entenent el treball com un element importantíssim d'inclusió social i és, si més no, una de les millors polítiques socials que, per altra banda, permet revertir via impostos el manteniment del mateix sistema de garantia de rendes.

La Renda Garantida de Ciutadania és, per tant, un element fonamental en aquest nou model social que volem construir. No és l'únic, però significa un canvi de paradigma encertat que esperem pugui ser una realitat l'any 2018. És el primer pas d'una nova manera d'entendre la garantia de rendes com a element de cohesió social a Catalunya.

FER FRONT AL DESMANTELLAMENT DEL SISTEMA DE DEPENDÈNCIA

La Llei per a la Promoció de l'Autonomia Personal i l'Atenció a les persones en situació de Dependència aprovada l'any 2006 pel govern socialista de José Luis Rodríguez Zapatero, va significar un avenç important en el reconeixement dels drets de més d'un milió de persones a Espanya, 300.000 a Catalunya, que necessitaven ajuda per realitzar les activitats bàsiques de la vida diària. La Llei va ser fruit també de l'acord previ de sindicats i organitzacions empresarials i diferents organitzacions socials de tot l'Estat, fet que va permetre fixar un model basat en "l'altre", és a dir, reconeixent plenament a la persona en situació de dependència amb totes les seves potencialitats, i per tant possibilitar uns serveis i uns recursos que els permeti la màxima autonomia de vida i la permanència en el seu entorn habitual, sempre que sigui possible.

L'anomenada "Llei de Dependència" va representar un punt de partença d'una aposta política per donar un nou abast a l'Estat de Benestar, però la situació econòmica i, fonamentalment, les decisions polítiques preses pels governs del Partit Popular i de Convergència i Unió a Catalunya, que va votar en contra de l'aprovació de la Llei, no només han frenat el seu desplegament sinó que han acabat també amb la seva universalitat.

Les retallades en dependència són, possiblement, la demostració més clara que darrera cadascuna de les decisions preses en els darrers anys s'amaga un veritable canvi de model social encaminat a una creixent privatització del sector. Entre les retallades, caldria destacar-ne la desaparició del conveni especial de la Seguretat Social, que va significar la suspensió de la cotització dels cuidadors i les cuidadores no professionals, la paralització de les noves prestacions econòmiques per cura en l'entorn familiar, el règim d'incompatibilitats de les prestacions o l'augment del copagament dels serveis. Tot això mentre el Partit Popular decidia augmentar l'IRPF (reduint les pensions), imposar del copagament als pensionistes o posar en marxa el decret sanitari.

El finançament de la Llei és clau per a la seva bona aplicació. En aquest cas, el Govern del PP ha posat en risc la sostenibilitat del Sistema deixant d'aportar a les Comunitats Autònomes allò que determina la Llei per al seu correcte finançament. El Govern de Catalunya, per la seva part, ha contribuït també al desmantellament de la Llei. L'augment dels temps d'espera en les valoracions, la congelació de les prestacions vinculades a residència o l'ordre de copagament confiscatori a les persones amb discapacitat en són bons exemples de com les dretes espanyola i catalana, són capaces de posar-se d'acord a l'hora de contribuir al desmantellament del nostre Estat del Benestar.

Davant aquesta situació, els i les socialistes ens rebel·lem. Continuar amb el seu desmantellament significaria un retrocés en drets i protecció que no podem permetre. Considerem que cal adaptar la Llei de Dependència al context actual sense perdre els seus objectius i principis bàsics, combinant les necessitats de les persones i els seus cuidadors i cuidadores, així com la promoció dels serveis professionals.

Cal reclamar al Govern de l'Estat que garanteixi l'aplicació de la Llei de la Dependència assolint la coresponsabilitat financera en l'aplicació de la Llei de la Dependència, fins arribar al 50% del cost efectiu del manteniment i prestacions atorgades, per assegurar el caràcter de servei bàsic, subjectiu i universal de la Cartera de Serveis i esdevingui a la vegada un sector potencialment generador d'ocupació de qualitat i no deslocalitzable. Per altra banda, el Govern de la Generalitat ha de garantir un complet desenvolupament del Model Català d'Atenció a la Dependència i Promoció de l'Autonomia Personal, impulsant una atenció integral que incorpori l'atenció sociosanitària.

Per altra banda, el Govern de la Generalitat ha de garantir un complet desenvolupament del Model Català d'Atenció a la Dependència i Promoció de l'Autonomia Personal, impulsant una atenció integral que incorpori l'atenció sociosanitària.

Com s'ha apuntat anteriorment, una bona aplicació de la Llei de Dependència és també una oportunitat de creixement econòmic i social. La recuperació de les cotitzacions de les persones no professionals que les cuiden és fonamental per garantir les pensions futures de persones, majoritàriament dones, que han deixat de banda forçosament la seva carrera professional per atendre a les persones amb manca d'autonomia o en situació de dependència. Per altra banda, l'augment de cuidadors professionals és cabdal perquè la Llei esdevingui també un motor de creació de llocs de treball.

Els i les socialistes volem situar Catalunya al capdavant de les comunitats autònomes en l'aplicació de la Llei de Dependència i, per aconseguir-ho, cal posar fre a les llargues llistes d'espera que es produeixen al nostre país. En el que portem d'any a Catalunya hi ha prop de 90.000 persones amb dret a una prestació de la Llei de Dependència, però sense rebre-la. I encara hauríem d'afegir les 18000 persones que esperen la seva valoració. Així, Catalunya encapçala la llista de comunitats autònomes que han reduït el nombre de persones ateses en el darrer any tot i tenir una llista d'espera superior al 40%. Com a revulsiu a aquesta situació, des del PSC proposem un Pla Especial d'Incorporació de la Dependència moderada i atenció a les persones en llista d'espera.

En definitiva, els reiterats incompliments en el finançament per part de l'Estat i les mesures preses pel govern de Catalunya posen en perill el nostre sistema de protecció. Recuperar els nivells de finançament i adaptar la llei a les noves realitats esdevé per als socialistes una prioritat política, perquè garantir l'autonomia i l'atenció a la dependència és garantir els drets a la llibertat personal i a la igualtat d'oportunitats que defensem per a la Catalunya social que volem construir.

EL DRET A LA SALUT, UNA EINA PER A LA IGUALTAT

El dret universal a la salut ha estat garantit al nostre país pel sistema sanitari públic des de l'aprovació, ara tot just fa 30 anys, de la Ley General de Sanidad impulsada pel nostre company Ernest Lluch. A partir d'aquell moment es va construir i desenvolupar un model sanitari d'accés universal i equitatiu que ha esdevingut un dels puntals sobre els quals s'ha sostingut la idea socialdemòcrata d'igualtat d'oportunitats per a tota la ciutadania, i ha estat un dels factors més importants de manteniment de l'equitat social i la reducció de les desigualtats. Aquesta aliança tradicional del socialisme amb la igualtat avui està acompanyada de nous compromisos que es basen en la consolidació dels drets dels ciutadans; uns drets que han de ser garantits pels governs i prestats essencialment per serveis públics. En el cas que ens ocupa de salut, han de ser serveis i organitzacions que han de fer seus valors, com la informació, la transparència i la participació; i obligacions, com l'avaluació, el retiment de comptes i la bona governança de les institucions sanitàries.

Aquest sistema ha patit greus atacs els darrers anys per part dels governs del PP i CiU que estan afectant directament els seus fonaments i estan posant en risc els principis d'universalitat, equitat i sostenibilitat que tant ens han costat d'establir i mantenir. Des de l'any 2010 ens trobem en una situació de risc. Les modificacions legislatives involutives i retrògrades realitzades pel govern del PP deixen fora de cobertura sanitària gairebé un milió de persones a tot l'Estat, i les retallades ideològiques, indiscriminades i lineals de CiU són fortament injustes i generadores de grans desigualtats territorials i socials. Els ciutadans i les ciutadanes han sofert reducció de l'accessibilitat al sistema sanitari amb l'augment dels temps d'espera, i els i les professionals han patit l'augment de càrregues de treball fruit de l'increment de la pressió assistencial en un context de precarietat laboral creixent.

A aquesta situació generada pels governs de dretes s'hi han sumat els efectes devastadors de la crisi econòmica. Amb governs que no actuen per pal·liar els efectes dels determinants socials i econòmics en la salut dels nostres convilatans, els problemes de salut mental i l'obesitat s'acarnissen amb les classes socials més pobres, la mortalitat evitable augmenta i la bretxa en l'esperança de vida es fa més ample entre rics i pobres.

Ara bé, Espanya i Catalunya no són alienes als grans reptes als quals s'enfronten els sistemes sanitaris europeus fruit de la consolidació d'un nou model demogràfic caracteritzat per l'increment de la població envellida i amb un pes cada vegada més significatiu de les persones més grans de 80 anys. Aquest increment de la demanda unit a l'eclosió de nous avenços en medicaments, en l'àmbit de la biotecnologia i la medicina personalitzada, seran de tal magnitud que sense reformes en profunditat qüestionaran la sostenibilitat financera del sistema i es posarà en perill el pacte social existent en l'Estat del Benestar, actualment ja prou malmès.

Els i les socialistes estem compromesos a afrontar aquests desafiaments a nivell global i de país, conjugant l'accés i l'equitat amb els nous avenços. Al mateix temps, ens comprometem a posar en valor aquests àmbits pel que tenen d'aposta de futur i de lideratge social i econòmic. Per altra banda, les noves necessitats relacionades amb la dependència i la cronicitat fan imprescindible un abordatge sanitari i social alhora; la revisió i actualització dels instruments legislatius amb una

nova llei de salut, una llei social i sanitària, ha de ser una eina per situar el ciutadà al centre dels sistemes social i sanitari i per guanyar qualitat de vida, evitar la malaltia i guarir amb eficàcia, eficiència i qualitat.

La inversió en polítiques de salut pública com són la promoció i la vigilància de la salut i la prevenció de la malaltia és una de les millors eines per reduir les desigualtats en salut. És en aquest àmbit on l'atenció primària hi té un paper fonamental, cal augmentar la seva capacitat resolutiva solucionant a nivell ambulatori el major nombre de patologies possible i dotar-la d'una ràtio de professionals similar als països del nostre entorn. Cal governar i decidir amb criteris de discriminació positiva envers aquelles persones que per raons geogràfiques, socials o econòmiques més pateixen els efectes de la crisi a la seva salut.

Les retallades pressupostàries estan posant en perill un actiu fonamental del sistema de salut, el seus professionals (metges, infermeres, llevadores, auxiliars i resta de treballadors del sector) i principalment les noves generacions que són les que més pateixen la precarietat laboral. Un escenari d'increment de la demanda sanitària i per tant de prestacions en un marc d'insuficiència financera fa imprescindible la complicitat dels professionals: cal retornar-los la confiança i el protagonisme donant pas a una més gran coresponsabilitat en el disseny i execució de polítiques de salut i replantejar-se els actuals incentius perversos substituint-los per criteris de promoció i retribució basats en l'excel·lència assistencial, docent i de recerca.

En el context d'un nou model de finançament territorial, la iniciativa en les polítiques de medicament i finançament sanitari han de correspondre de manera principal a qui en té la competència i gestiona els serveis de salut, és a dir, les Comunitats Autònomes. Caldrà no només millorar el finançament per situar la despesa per càpita a la mitjana europea, sinó també garantir la sostenibilitat del sistema sanitari amb un finançament finalista i l'establiment d'acords per a l'ordenació de la demanda, tot redreçant l'actual regressió competencial.

La garantia dels drets en salut i la recuperació dels drets perduts, ha d'anar associat a l'establiment de nous drets de ciutadania. El dret a la dignitat de la persona en el procés de la mort amb accés universal a cures paliatives, limitant l'esforç terapèutic i evitant l'acarnissament, està garantit per lleis promulgades per governs socialistes en algunes comunitats autònomes. Estem convençuts que cal fer un pas més en la garantia del dret a morir dignament que no és altra cosa que el dret a decidir en ús de la llibertat personal, racionalment, amb ple respecte dels altres, sobre el procés final de la pròpia vida per obtenir la mort quan res no es pot fer per retornar a la vida la qualitat a la qual tot ésser humà hi té dret. El dret a la mort digna és conseqüència del dret a una vida digna, la legalització de l'eutanàsia és el camí.

Els nous temps posen sobre la taula nous reptes per mantenir i desenvolupar la universalitat, l'equitat i la sostenibilitat del sistema sanitari i especialment la recuperació i creació de nous drets de ciutadania en l'àmbit de la salut amb el sistema sanitari de responsabilitat pública com a garant d'aquests drets. Els i les Socialistes de Catalunya en som els principals defensors per herència i per vocació, sempre mirant el futur perquè el sistema sigui sostenible, equitatiu i garant de la igualtat en l'accés de tots i totes als serveis sanitaris, amb uns temps d'espera dignes i garantits. Ens mouen les necessitats de la ciutadania, la lluita contra les desigualtats, i una idea

integradora i integral del país, i tenim la responsabilitat de seguir lluitant i treballant amb noves idees i nou impuls perquè la ciutadania ens necessita.

EL PSC A FAVOR DE LA LEGALITZACIÓ DEL CÀNNABIS

És una realitat que el consum del cànnabis ha anat popularitzant-se. Dades de l'Observatori Europeu de les Drogues de l'any 2015 indiquen que l'11,7% del total dels joves europeus són consumidors de cànnabis i el 17% dels joves al nostre país són usuaris d'aquesta substància. La tendència ha anat a l'alça durant els darrers anys. Així doncs s'observa una normalització del consum del cànnabis tal i com passa amb l'alcohol i tabac, drogues legals d'ús recreatiu generalitzat. Tot i així, la regulació no s'adequa a aquesta realitat. Una nova regulació no només buscaria solucionar les incongruències i els buits legals de l'actual, sinó també combatre activament el narcotràfic i protegir als treballadors i consumidors del sector. L'Uruguai i els estats de Colorado i Washington, d'Estats Units, han legalitzat el comerç del cànnabis.

Problemàtica de la regulació actual

L'actual regulació al nostre país es troba al Codi Penal i a la Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana. La norma penal castiga el cultiu, elaboració, tràfic o qualsevol altre conducta que promogui, afavoreixi o faciliti el consum de drogues. La norma administrativa sanciona el consum de drogues en qualsevol cas, en espai públics, així com la producció destinada a l'autoconsum susceptible de ser vista des de la via pública.

De la regulació actual s'aprecia una important incongruència: el consum en un espai privat per un particular es permet, però no que pugui adquirir a l'exterior la substància. D'aquesta manera s'entén el cultiu i la producció pròpia, però segueix essent una incògnita la procedència de tot el necessari per la preparació de la substància. La llei deixa una llacuna en aquest aspecte. Es sobreentén un mercat il·lícit. Del contrari no existiria un consum cada cop més generalitzat del cànnabis. Quan hi hagi usuaris que puguin consumir legalment dins d'uns límits, hi haurà mecanismes no controlats de producció i venda.

El mateix ocorre amb el consum compartit. Seguint la lletra de la llei, l'usuari només podria consumir en un espai tancat i sol. Tractant-se d'una droga que podríem considerar social, el fet que dues o més persones consumissin en el mateix espai s'apreciaria com a conducta perseguible penalment, mostra de l'ambigüitat usada en l'articulat. Això genera una situació d'inseguretat jurídica que han hagut de resoldre els Tribunals, aplicant una disparitat de criteris que no ajuda a entendre el què es pot fer i el què no. El Tribunal Suprem, en un exercici de realisme, va donar uns paràmetres per permetre el consum compartit, per tal de donar una mica de llum al buit legal que genera el Codi Penal. D'aquesta manera van aparèixer clubs socials de consumidors de cànnabis, que es movien en aquesta situació d'al·legalitat.

Les associacions cannàbiques

Els clubs socials de consum de cànnabis o associacions cannàbiques neixen com espais privats on les persones que són usuàries de la marihuana poden consumir amb d'altres. Com que l'existència d'aquests espais es permet per una llacuna legal, alguns tribunals han considerat que poden incórrer en delictes per interpretar de manera diferent els criteris del Tribunal Suprem. A la ciutat comtal ha crescut exponencialment en els darrers anys el nombre d'aquest tipus d'associacions, com en altres municipis del nostre país. L'Ajuntament de Barcelona va prendre mesures per

regular aquests espais dins del marc de la seva competència. Això es tradueix en ordenances que només entren a tractar afers relatius a l'urbanisme i de característiques arquitectòniques dels locals. És un avenç que no resol el principal problema: quan els titulars i treballadors d'una associació cannàbica incorren en un delictes contra la salut pública en un marc normal de funcionament.

El Parlament de Catalunya va aprovar, amb el suport del Grup Socialista, el juliol del present any, la tramitació d'una ILP que regulés aspectes més amplis del funcionament de les associacions cannàbiques. Les federacions d'aquestes associacions com FEDCAC o CATFAC van treballar durament pel reconeixement d'uns drets i obligacions per als clubs cannàbics que marquessin unes línies bàsiques de conducta. Però la problemàtica segueix essent la mateixa ja que aquesta ILP no podia regular sobre tot el què seria necessari per dotar de seguretat jurídica plena, doncs la competència en matèria penal és estatal. Moltes qüestions com la producció de la marihuana o els drets dels treballadors i les treballadores d'aquestes associacions queden en l'aire. El parlament navarrès va intentar legislar en els mateixos criteris que la ILP catalana, fet que va portar al recurs d'inconstitucionalitat de la norma per invasió de competències. D'aquesta manera, qualsevol regulació sobre aquesta matèria que vulgui donar seguretat jurídica, difícilment prosperarà si no ve des del Congrés i el Senat.

Què hem de fer com a socialistes

Observant que l'aparició d'aquestes associacions és cada cop més generalitzada i el consum ha augmentat, hem de posar-nos al costat de la normalitat i fer un exercici de realisme.

El consum de cànnabis s'ha demostrat menys lesiu per a la salut i la conducta que el consum d'alcohol. Per a més inri s'han provat efectes positius a nivell terapèutic. Cal que el PSC es posicioni al costat d'aquesta nova cultura del consum que cada cop és més arrelada per tal de controlar, protegir i donar seguretat jurídica a les persones que intervenen en tots els nivells del mercat del cànnabis.

La despenalització del comerç del cànnabis és l'opció més favorable per al conjunt de la societat. Comporta la possibilitat de dotar de drets laborals particulars els treballadors de les associacions cannàbiques, així com establir protocols de prevenció de riscos en la tasca que desenvolupen i protegir els titulars de les mateixes, precisant les conductes permeses i les prohibides. Dota de garanties sanitàries i de qualitat el producte que es comercia amb un sistema de control administratiu, evitant que aquest estigui adulterat i causi un perjudici al consumidor. Combat el narcotràfic que actualment controla el mercat il·lícit, acabant amb xarxes criminals destinades a l'elaboració i transport, que són responsables d'altres delictes aparellats com l'explotació de persones, l'extorsió i el blanqueig de capitals, entre d'altres. Augmenta també la recaptació de l'Estat a nivell tributari, doncs les càrregues impositives als productes cannàbics formarien part d'un comerç normalitzat, sens perjudici de la creació d'impostos o taxes específics.

És clar que aquesta legislació no ha de ser una porta oberta sense límits al comerç del cànnabis. Ha de servir per intervenir el sector i establir uns màxims, com passa amb l'alcohol i el tabac, des del màxim rigor sanitari i social. Persegueix la protecció de les persones consumidores i no consumidores, dels treballadors i treballadores del sector i qualsevol altres que s'involucrin en el

mercat. L'establiment de regles sempre és necessari quan es tracta d'una realitat normalitzada per la societat. Es va fer en el seu dia amb l'alcohol i el tabac. La regulació despenalitzadora ens afavoreix a totes i tots.

LA NOVA CULTURA DE LES CAPACITATS

Un país en desenvolupament, progressista i democràtic ha de tenir en compte les polítiques de discapacitat i la seva transversalitat. La Secretaria de Polítiques de Discapacitat, creada el 2015, va suposar un pas valent i endavant d'afirmació del Partit dels Socialistes de Catalunya en la defensa dels drets de les persones amb discapacitat i/o problemes de salut mental. El seu compromís és un pas d'inflexió marcant un abans i un després amb la finalitat de promoure, protegir i assegurar el ple gaudiment i en igualtat de condicions de tots els drets humans i llibertats fonamentals per totes les persones amb discapacitat i promoure el respecte per la seva dignitat inherent. Aquest compromís està basat en el que ens marca la Convenció de Nacions Unides del 2006 on, per primera vegada, els drets de les persones amb discapacitat és tractat des d'un enfoc de drets humans.

Reconèixer i acceptar que les persones amb discapacitat són en primer terme "persones", és l'objectiu més immediat d'una societat, i comporta assentar les bases d'una NOVA CULTURA DE LES CAPACITATS, que valora les persones pel seu valor com a ésser humà, on les capacitats de qualsevol persona estan per sobre de les seves discapacitats. No hem d'oblidar que el que incapacita les persones no és la seva discapacitat, sinó la societat, amb les seves diferents barreres físiques, comunicatives i socials.

Si tenim en compte la política, com a eina per modificar i millorar el marc legislatiu vigent i fer-lo complir, l'objectiu prioritari d'aquesta Secretaria se centra a avançar el màxim possible cap a una cultura que defensi les capacitats i que asseguri a totes les persones amb discapacitat la seva dignitat, la igualtat d'oportunitats i el ple gaudiment de tots els drets humans i llibertats fonamentals i, en especial, dels drets a l'educació i al treball, signes d'una vida digna i autònoma, aconseguint així una plena inclusió social.

Per tot això, des del Partit dels Socialistes de Catalunya, amb aquest nou marc garantista, prima l'aplicació de polítiques de no discriminació i mesures d'acció positiva, i, tenint present l'actual marc legal, impulsa a trencar amb un model de serveis socials tradicional basat en l'assistencialisme, el paternalisme i la discrecionalitat i reconèixer com a dret subjectiu determinades prestacions i serveis orientats a afavorir l'autonomia personal.

Tenim un llegat, un llegat socialista on les persones amb discapacitat han vist com els seus drets i les seves necessitats eren prioritàries en l'agenda política d'aquest país tant en la creació com a la millora de les noves lleis, com ara la LISMI (1982), Autonomia personal i dependència (2006), Igualtat de gènere (2007), salut sexual i reproductiva i de la interrupció voluntària de l'embaràs (2010).

Ara el nostre compromís és continuar amb el desenvolupament d'un marc legal d'adaptació normativa a la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat. I ho farem treballant des de tots els àmbits (Parlament, Ajuntaments, Federacions i Agrupacions, etc.), colze a colze amb les organitzacions i entitats de persones amb discapacitat, per tal d'aconseguir una societat més justa, cohesionada, inclusiva i participativa.

Així el decàleg que marca els nostres objectius i que decididament ens proposem assolir és:

1. La transversalitat de les polítiques integrals de discapacitat en el partit, creant la consciència i que formin part dels diferents àmbits com l'educació, habitatge, cultura, salut, esport, etc. per tal que aquestes siguin una realitat en el dia a dia de les persones que tenen una discapacitat.
2. Respecte per la dignitat humana, prioritzant les capacitats per sobre de la discapacitat.
3. Autonomia personal i vida independent, on totes les persones amb discapacitat tinguin autonomia i independència individual real, inclosa la llibertat, si disposa de capacitat, per prendre les seves pròpies decisions.
4. Accessibilitat i disseny universal, garantint que les persones amb discapacitat puguin viure de forma independent i participar plenament en tots els àmbits de la seva vida quotidiana, del treball, l'esport i la vida social.
5. Normalització de l'entorn, promovent accions de conscienciació sensibilització per lluitar contra els prejudicis i les males praxis.
6. Diàleg civil, sensibilitzar i conscienciar la societat. D'allò que no es parla no existeix.
7. Aplicació del marc normatiu respecte els drets del col·lectiu, treballant en la llei d'adaptació a la Convenció Internacional sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat.
8. Educació inclusiva, impulsant un model inclusiu que doni resposta a allò que cada alumne necessita.
9. Cultura per a tothom, inclusiva i participativa, sigui actor o espectador.
10. Compromisos permanents, fins assolir els objectius del decàleg. Veure annex.

Acabem de començar i encara queda molt per fer. Per aquest motiu, de cara al nostre XIII Congrés volem debatre sobre les polítiques de discapacitat d'una manera transversal, present en tots els àmbits.

Us animem a participar, llegint les nostres propostes i fent arribar les vostres reflexions.

“Som socialistes perquè volem construir una societat basada en la realització plena i efectiva dels valors de llibertat, igualtat, fraternitat, justícia social, solidaritat i pau”

Endavant!

COMPROMISOS PERMANENTS PER ASSOLIR ELS OBJECTIUS DEL DECÀLEG

A. Entorn una nova cultura de les capacitats

A.1 Fomentar el reconeixement del dret subjectiu a una vida digna i en igualtat d'oportunitats afavorint l'autonomia personal.

A.2 Garantir el compliment del marc normatiu vigent en polítiques integrals per la discapacitat, i poder fixar les bases per conceptualitzar una nova cultura de les capacitats dotant-los dels recursos necessaris, tècnics, econòmics, informatius, etc. amb l'objectiu de donar resposta a les necessitats del col·lectiu de persones amb discapacitat, tot respectant els drets fonamentals inherents a tots els éssers humans.

B. Entorn la participació activa

B.1 Apostar pel ple desplegament de la llei de l'autonomia personal i suport a la dependència, garantint la participació de les persones i entitats de persones amb discapacitat, així com les seves famílies, en l'elaboració, prestació i implementació de les polítiques integrals de discapacitat perquè els siguin d'aplicació.

C. Entorn l'autonomia personal i la vida independent

C.1 Desenvolupar polítiques tal com indica la Convenció de Nacions Unides, que reconeix el dret de les persones amb discapacitat a tenir autonomia i independència individual, inclosa la llibertat, en funció de les seves capacitats. Fomentant especialment la figura de l'assistent personal, el suport a les persones amb dependència, les prestacions econòmiques vinculades a la renda pròpia/familiar i els habitatges amb serveis.

D. Entorn l'accessibilitat i disseny universal

D.1 Fomentar la reglamentació i el desplegament de la llei d'accessibilitat 13/2014, aprovada pel Parlament de Catalunya i garantir l'accessibilitat integral, tenint en compte que el dret a l'accessibilitat és un dret essencial, sense el qual no es poden fer efectius altres drets, com l'educació, l'ocupació, la salut, l'habitatge, la cultura, l'esport, etc.

E. Entorn l'educació

E.1 Garantir el model d'escola inclusiva en tots els seus nivells, establint un itinerari curricular en funció de les capacitats de cada alumne, dintre de l'escola ordinària, posant els mitjans necessaris per a garantir el dret a l'educació de l'alumnat amb discapacitat o amb especials dificultats. Avançar en el model d'escoles bressols inclusives, contemplant la cobertura de les necessitats especials dels infants amb necessitats.

F. Entorn el treball i l'ocupació

F.1 Exigir l'acompliment de l'actual marc legislatiu, constituir un servei d'inspecció per vetllar per la seva aplicació, i ampliar la reserva del 2% al 4% en el cas de les administracions públiques.

F.2 Fomentar les clàusules socials en la contractació pública

F.3 Desenvolupar polítiques actives d'ocupació al mercat ordinari públic i privat, als centres especials de treball i a l'administració pública.

G. Entorn la salut

G.1 Impulsar un pla integral d'atenció i suport a la salut de les persones amb discapacitat per garantir la seva qualitat de vida i autonomia personal.

G.2 Establir mecanismes transversals de treball coordinat i conjunt en els diferents àmbits de l'administració pública per millorar l'atenció integral.

H. Entorn les activitats esportives

H.1 Promoure i fomentar l'accés i participació en igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat a les instal·lacions esportives així com la seva participació activa, tenint en compte que l'esport inclusiu es un bona eina d'inclusió social.

7 COMPROMISOS AMB EL DRET A L'HABITATGE

Els i les socialistes ens hem manifestat abastament en la defensa del dret a l'habitatge i hem treballat des dels ajuntaments per garantir el dret d'accés de totes les persones a un habitatge digne. El dret a l'habitatge és un dret i per tant no pot continuar per més temps en mans dels mercats.

L'Administració pública no pot deixar que l'evolució del parc residencial dels nostres pobles i ciutats continuï condicionada pels interessos mercantils del sector privat els quals, massa sovint, responen més a criteris d'economia especulativa que no pas a interessos socials.

Els efectes de la punxada de la bombolla immobiliària, a partir del 2007, han estat devastadors per a una part molt important de la població, deixant moltes famílies en una situació de risc d'exclusió residencial o simplement sense sostre, famílies expulsades de les seves llars i sovint també condemnades a arrossegar un deute financer que en molts casos els acompanyarà tota la vida.

Hem de combatre el fort creixement de la desigualtat amb polítiques fonamentades en els valors de la solidaritat, el compromís i la justícia social per posar les eines i els recursos necessaris al servei dels col·lectius més desfavorits.

Posar fi als desnonaments de persones i famílies vulnerables, així com posar l'administració pública al front de la lluita contra les desigualtats i la pobresa energètica són alguns dels principals objectius dels socialistes per als propers anys. En aquest sentit, els i les socialistes definim els nostres 7 compromisos:

- L'habitatge és un dret.

Actualment l'habitatge no és un dret exigible jurídicament i, com a conseqüència, tota persona es pot trobar sense sostre en algun moment de la seva vida. Els poders públics han de garantir que qualsevol ciutadà o ciutadana que no pugui pagar una vivenda pugui accedir durant el temps necessari a un habitatge digne que li permeti mantenir el seu projecte vital, elaborant normes que possibilitin, si és necessari, exigir-ho davant els tribunals.

- Lluita contra el sobreendeutament. Coresponsabilitat del préstec hipotecari: dació en pagament.

El contracte que vincula les dues parts en un préstec hipotecari (entitat financera-ciutadà) s'ha de regir pel principi de coresponsabilitat entre les parts, possibilitant la cancel·lació de tot el deute amb el lliurament de l'immoble hipotecat.

Els i les socialistes ens comprometem a impulsar el marc legal necessari per a la regulació de la dació en pagament. La dació en pagament no és la solució al problema de l'exclusió residencial però sí ha de resultar una eina necessària i eficaç contra el deute financer derivat de l'impagament de la hipoteca. Les famílies vulnerables que han patit els efectes de la crisi i la dinàmica especulativa del mercat immobiliari han de tenir la possibilitat de tornar a començar amb l'acompanyament dels poders públics i alliberades d'aquestes càrregues financeres.

Els i les socialistes ens comprometem a promoure i desenvolupar la legislació contra el sobreendeutament com a eina bàsica de prevenció de la vulnerabilitat per causa d'endeutament hipotecari.

- Suspensió de tots els desnonaments de famílies en situació de vulnerabilitat econòmica o en risc d'exclusió residencial.

Els i les socialistes apostem per impulsar un marc legal que garanteixi la suspensió dels desnonaments de famílies vulnerables en aquells casos en els quals la propietat tingui consideració de gran tenidor d'habitatge i fins que no es garanteixi una alternativa residencial per a les persones o unitat familiar afectada, tot amb independència del dret de la mateixa sobre l'habitatge en qüestió.

És voluntat ferma dels i les socialistes combatre la persistència de bosses d'habitatge buit en els nostre pobles i ciutats, en la seva gran majoria procedents d'execucions hipotecàries i, per tant, antigues llars de les quals han estat expulsades les famílies. La concepció de l'habitatge com a un dret en comptes d'una inversió especulativa ens obliga a replantejar el paper que han de tenir els poders públics front a l'enorme cartera d'habitatges buits en mans d'entitats financeres i grans tenidors.

És responsabilitat de les administracions públiques impulsar i estimular l'ús dels pisos buits, dinamitzar el parc de pisos buits (la majoria propietat de les entitats bancàries) i sobretot bona part del conjunt d'habitatges del SAREB, per incorporar-los adequadament, i des de la gestió pública catalana, al parc d'habitatge, i incrementar notablement, així, les possibilitats d'accés a l'habitatge de milers de persones amb unes condicions millors i possibles que les tenen ara.

Així, també, els i les socialistes treballarem per recuperar el precepte legal, de la Llei 24/2015, suspès cautelarment pel Tribunal Constitucional, en virtut del qual els grans tenidors d'habitatge tindran l'obligació d'oferir un lloguer social abans d'executar un desnonament en aquells casos en que el desnonament es produeixi per impagament d'hipoteca o de lloguer.

- Ampliació del parc públic d'habitatge adequant-lo a les necessitats socials.

Els poders públics han de ser capaços de fer front a les necessitats de reallotjament de persones i famílies vulnerables i intervenir de manera prioritària en els casos on hi hagi risc d'exclusió residencial. La crisi econòmica dels darrers anys ha posat en el centre de la problemàtica social les diferents situacions d'exclusió que pateixen cada tipus de famílies i/o col·lectius, així com també la necessitat d'oferir solucions residencials a persones i col·lectius que pateixen altres situacions de vulnerabilitat, com per exemple les persones refugiades, les víctimes de maltractament i violència de gènere,... etc.

Catalunya ha d'incrementar notablement el seu parc d'habitatge públic, i acostar-se més a les mitjanes europees. Per fer-lo efectiu s'hauria d'arribar a dedicar el 3% del PIB a polítiques d'habitatge, com fan els països amb sectors d'habitatge social de lloguer més amplis.

El parc públic d'habitatge ha de ser concebut com a un recurs públic inalienable i, per tant, al servei permanent de les persones necessitades. És per això que cal considerar l'habitatge social

com un servei públic i, per tant, el seu règim d'ús, durant la vida útil de l'habitatge, ha de ser el de lloguer.

En aquest sentit, els i les socialistes ens comprometem a regular un marc legal que obligui les administracions públiques a dotar-se d'un parc públic d'habitatges per destinar-los al lloguer social en el percentatge que determini el Pla d'Habitatge Municipal que també serà obligatori per a tots els municipis amb una població superior a 25.000 habitants.

Els i les socialistes apostem també per enfortir la col·laboració interadministrativa en matèria d'habitatge a fi de garantir el principi de solidaritat urbana en el territori. El Govern de la Generalitat ha de posar l'Agència de l'Habitatge de Catalunya al servei de les necessitats dels municipis, així com dotar suficientment i adequadament els pressupostos de la Generalitat per fer front a les polítiques d'habitatge encaminades a lluitar contra l'exclusió residencial.

- Atenció social a les ocupacions irregulars. Noves respostes a noves problemàtiques.

Un altre dels efectes de la crisi immobiliària i financera és el creixement d'un important col·lectiu de població, que després d'haver estat expulsats de les seves llars per impossibilitat de fer front als deutes contrets, sovint també colpejats per l'atur de llarga durada i en situacions de forta vulnerabilitat social i econòmica, ocupen sense cap títol que els habiliti o relació contractual, pisos buits, normalment propietat de grans tenidors d'habitatge.

L'ocupació descontrolada d'habitatges buits és la resposta de les famílies que no tenen sostre. És una senyal inequívoca de pobresa i vulnerabilitat i de manera freqüent va aparellada amb manca d'ingressos, pobresa energètica i exclusió social. Sens dubte és un dels problemes més greus als quals s'enfronten els poders públics. Cal fer-hi front, abocar recursos i cercar solucions.

El fenomen de l'ocupació, sovint concentrada en determinats barris o zones, comporta també un procés de degradació de la ciutat, de l'espai i la vida pública al qual cal prestar atenció prioritària. Hem d'invertir la realitat social de les famílies vulnerables, amb intervenció directa de les administracions públiques, amb recursos i treball social però també garantint les condicions d'arrelament als barris i afavorint l'estabilitat de les famílies a les llars.

És per això que els i les socialistes apostarem per impulsar un marc reglamentari que permeti estudiar la regularització de les ocupacions en els casos de famílies vulnerables. La normalització de la vida d'aquestes famílies en els barris ens ha de permetre recuperar i revitalitzar aquelles parts dels nostres pobles i ciutats que han patit major degradació des del 2007.

- Més control públic sobre la producció d'habitatge. Planificació urbana i control de l'oferta.

Els darrers nou anys ens demostren que la manca de control públic sobre el mercat immobiliari ens ha conduït a una situació de fortes desigualtats amb moltes famílies en condicions de vulnerabilitat.

El creixement incontrolat de l'oferta immobiliària fins al 2006, afavorida per una política econòmica especulativa amb baixos tipus d'interès va comportar, no només un desorbitat creixement de les hipoteques i de l'endeutament de les famílies, sinó també una sobreoferta immobiliària allunyada de les necessitats reals de la població. Paradoxalment, però, el fort ritme

de la construcció, principalment en mans d'interessos privats, no va servir per constituir un parc d'habitatges públics capaç de donar resposta a les necessitats socials dels nostres pobles i ciutats.

És evident que això no pot continuar així ni podem repetir els mateixos errors del passat. Els poders públics han de vetllar per una planificació racional i coherent de l'habitatge. En aquest sentit, la planificació urbana i la memòria social que l'ha d'acompanyar, esdevé una eina cabdal per localitzar els àmbits de creixement residencial públic i privat, fixar la seva intensitat així com les condicions per desenvolupar-se atenent a criteris de sostenibilitat urbana, demanda real, renovació urbana i necessitats socials.

La planificació urbana ha de servir per controlar i posar límits al creixement descontrolat i injustificat de l'oferta immobiliària, sovint sota el parany d'una aparent recuperació econòmica.

Així doncs, els i les socialistes ens comprometem a governar i planificar el creixement urbà i especialment, el del sector immobiliari residencial, per tal de regular la seva oferta tot garantint que s'adequa a les necessitats de la població.

De la mateixa manera, els i les socialistes apostarem per garantir una oferta d'habitatge públic al servei de les necessitats socials introduint-se, a la vegada, com un factor corrector del preu de l'habitatge en el mercat lliure.

- Nova relació entre l'administració pública i la societat civil organitzada davant les polítiques d'habitatge.

La crisi dels darrers anys i els seus efectes sobre les llars ha posat en evidència la manca de flexibilitat del sector immobiliari i sobretot la manca de reflexes dels poders públics davant l'allau de desnonaments i d'exclusió residencial derivat de la punxada de la bombolla immobiliària.

Els poders públics no han estat capaços d'oferir solucions suficients a un nombre creixent de famílies afectades. Senzillament, la política no ha estat a l'altura i la realitat social ens ha passat per davant i ha pres la iniciativa.

En els darrers anys hem assistit al naixement de nous moviments socials que, al voltant de la lluita contra les noves desigualtats, s'han anat consolidant en la societat i fins i tot s'han anat transformant en opcions polítiques que amplien l'oferta electoral. Davant d'això, els i les socialistes hem d'assumir la nostra responsabilitat i donar-hi respostes noves i millors respostes.

Els i les socialistes, que tenim com a principal bandera política la lluita contra les desigualtats, hem de tornar a posar-nos al front i al costat de les reivindicacions ciutadanes i assolir el govern de les institucions públiques per tal de donar resposta a les necessitats de la gent.

Els i les socialistes hem de deixar de banda l'ambigüitat que en alguns moments ens ha acompanyat i presentar-nos novament com una eina de transformació social, d'esquerres i de progrés al servei dels ciutadans i les ciutadanes. Un instrument al servei de la gent i allunyat de l'oportunisme i de la demagògia que ha acompanyat alguns fenòmens socials en els darrers temps i que, lluny de contribuir a la solució, enquisten encara més els problemes i agreugen la fractura social.

En definitiva, els i les socialistes, aspirem a recuperar la iniciativa i volem governar i fer front a les dificultats en col·laboració amb les organitzacions ciutadanes. Els i les socialistes no defugim la nostra responsabilitat, sinó que ens comprometem a liderar la nova política i establir les estratègies de la mà de la gent.

LA JUSTÍCIA HA DE TENIR SOLUCIÓ, I POT TENIR-LA

La Justícia, l'Administració de Justícia, és un servei públic cabdal no sols per garantir en última instància, com a última ràtio quan no s'ha aconseguit per altres vies, els drets i llibertats de les persones, sinó també per garantir el correcte funcionament de les transaccions econòmiques de tota mena. Altrament dit, una Justícia que apliqui amb ponderació i diligència la llei i que faci complir i executi de manera efectiva les seves resolucions és indispensable per al bon funcionament democràtic de les societats i dels Estats. En el cas d'Espanya, el nostre model de Justícia arrossega seriosos problemes estructurals i de gestió davant dels quals sembla que tinguem una actitud tan resignada com inútil.

Els problemes són greus, i qui en pateix les conseqüències són els ciutadans i les ciutadanes que es veuen en la necessitat de reclamar la seva empara. Els problemes de la Justícia són de finançament i de manca de recursos humans suficients i de recursos tecnològics; són problemes d'organització i gestió; són problemes de coordinació entre els tres nivells institucionals de govern de l'Administració de Justícia, Estat, CCAA amb competències en Justícia i Consejo General del Poder Judicial; són problemes de procediments que necessiten amb urgència ser revisats per fer-los tan àgils com garantistes; són problemes de politització en un doble sentit, el de la judicialització de conflictes polítics i també el d'intromissió del Govern per conformar una composició dels òrgans jurisdiccionals proclius als seus interessos i, finalment, però no amb menor importància; , són problemes d'un corporativisme que fins ara ha frenat els intents de modernització de la Justícia. Aquests problemes poden ser, efectivament, de difícil solució, complexos, però de cap manera podem entendre'ls com irresolubles.

En els darrers anys, al capdavant de la Justícia, hem patit ministres de lamentable memòria, com Gallardón, que han entrat a la càrrega sense miraments i per ben poc no ho acaben de destrossar tot; taxes judicials per, suposadament, finançar la justícia que limitaven el dret constitucional dels ciutadans d'accés a la justícia, ara ja declarades inconstitucionals pel TC; supressió dels jutges substituïts sense donar alternatives; disposar la no provisió de places i destins per a les darreres promocions de l'Escola Judicial - quan la nostra ràtio és de 10,9 jutges per cada 100.000 habitants, és a dir, la meitat de la mitjana europea - paralització de la posta en marxa de la Nova Oficina Judicial, sols per citar alguns exemples.

L'actual Departament de Justícia de la Generalitat no es queda curt en aquesta mateixa direcció, i proposa la supressió de 201 places de personal dels Jutjats, Audiències i Jutjats de Pau de tot Catalunya, en jutjats tan sensibles com els de Violència sobre la dona, Instrucció, Contenciós-Administratiu, en els SAC (Servei d'Atenció Ciutadana) Penal i Social (!). Despropòsits tots ells que en res contribueixen a millorar el servei ni fer-lo més eficient.

Per on començar, i com resumir-ho? Probablement, hem de partir de l'afirmació que una justícia lenta no és justícia. Avui, aquesta secular lentitud s'ha agreujat amb les retallades que també en aquest àmbit s'han produït; els terminis per assenyalar judici, per exemple, poden estar en molts casos en un ultratjós, inadmissible i perjudicial retard d'uns dos anys des què es presenta la demanda i encara quedarà dictar sentència i després executar-la, tràmit en el trobarem un altre gran forat del nostre sistema. La lentitud no és més que el resultat final de totes les mancances

anterior perquè no hi ha dubte que la finalitat i funció del servei de l'Administració de Justícia és la tutela judicial efectiva, és a dir, el seu objectiu ha de ser el de resoldre els conflictes que li són sotmesos amb prudència, coneixement tècnic de la llei, imparcialitat i dins d'un lapse de temps breu i raonable i, a ser possible, amb justícia.

Davant d'una situació que no millora i ja és insostenible (cal remetre's als informes del Consell d'Europa en la seva anàlisi comparada dels sistemes de justícia dels països membres¹ ens toca reclamar tot això que és tan obvi i elemental per tal que la Justícia funcioni, incorporant els necessaris paràmetres de control democràtic en la seva dimensió institucional, i per a què funcioni bé en la seva dimensió jurisdiccional incorporant els medis personals, tecnològics, procedimentals i financers necessaris, és clar que, bàsicament, es necessita la inversió necessària per atendre totes les exigències perquè aquest servei públic indispensable sigui de qualitat.

Com a Administració, si volem, com a Poder de l'Estat, els òrgans corresponents han d'estar sotmesos a control democràtic. Així, el Consejo General del Poder Judicial necessita ser molt repensat. No hi ha cap raó, ben al contrari, per deixar-lo en les úniques mans dels Jutges: és l'òrgan de govern del Poder Judicial, un dels tres poders d'un estat democràtic i, tanmateix, no ret comptes ni amb caràcter previ, sometent al Parlament el seu programa de govern, ni a posteriori, donant compte dels resultats. Hi ha un gran dèficit democràtic en aquest òrgan i en l'elecció dels seus membres, que té conseqüències després, i no petites, en el mateix funcionament de la justícia. En allò que afecta els aspectes jurisdiccional o a cavall entre jurisdicció i gestió, hi ha tres aspectes que semblen prioritaris. El primer, la implantació i posada en marxa de manera general i plena de l'anomenada Nova Oficina Judicial, impulsada per un Govern socialista i creada per la Llei 13/2009, de 3 de novembre, que va ser i és una clara mesura de racionalització i modernització de la justícia, juntament amb la necessària, però sempre retardada, incorporació de les tecnologies en l'àmbit judicial. Aquesta racionalització no pot fer-se sense una bona i efectiva coordinació –ara quasi inexistent– entre els diversos nivells d'administracions amb competències en justícia. Pel que fa als jutges, lletrats de l'administració de Justícia (abans secretaris) i fiscals, cal plantejar primer, incrementar la ràtio de jutges per habitant per situar-nos en nivells homologables als del nostre entorn i, en segon lloc, una política de recolzament a la formació i accés a la judicatura, tant amb un augment del nombre de places destinades a advocats i juristes de reconegut prestigi, com amb la posada en marxa d'un potent sistema de beques que permeti a tothom que tingui les capacitats optar per accedir a dites professions. Significaria una obertura molt saludable i seria expressió d'una democratització tan bàsica com necessària per a aquestes professions jurídiques. Amés, pel que fa a la preparació prèvia a les oposicions per accedir a aquestes professions, seguim ancorats en un model del tot arcaic i privatitzat que, per moltes raons, hauria de ser clarament eliminat. Un aspecte important per el model d'un Servei públic de l'Administració Justícia de qualitat gira al voltant del Dret a la justícia gratuïta. Cal, en aquest sentit, repensar i reforçar la justícia gratuïta com a instrument imprescindible perquè els ciutadans puguin accedir amb garanties d'igualtat de condicions als tribunals. S'ha de vetllar perquè aquest dret del ciutadà pugui ser prestat amb les millors condicions tant pels qui l'ofereixen com pels qui la reben; això ha de portar a millorar el servei, millorant les condicions de prestació del servei per part dels advocats, incloent-hi clarament les retributives, així com les garanties de tota índole per als ciutadans que el reben en cas de

¹http://www.coe.int/t/dghl/cooperation/cepej/evaluation/2014/Rapport_2014_en.pdf

negligència o mala praxi. La col·laboració entre Administració i Col·legis de l'advocacia ha d'enfortir-se per aconseguir aquest objectiu d'una Justícia gratuïta prestigiada i de qualitat.

En el model de Justícia cal incorporar amb decisió i valentia els Sistemes Alternatius, és a dir la mediació i la conciliació com a coadjuvants dels sistema de Justícia.

En aquest mateix sentit, negligim absurdament el paper que podrien jugar els Jutjats de Pau implantats en tot el territori, que haurien de ser reforçats en els seus mitjans de tot tipus i en el seu àmbit competencial, en allò que el PSC ha vingut defensant i reclamant des de fa dècades com una justícia de proximitat.

Recolzar aquests altres models de solució de conflictes no és sols instrumental, entès com una via per descarregar els jutjats i tribunals de l'enorme volum d'assumptes que tenen, podria significar també un profitós canvi cultural.

Finalment, és de lamentar que la Generalitat no hagi volgut esbrèmer i desenvolupar les possibilitats i competències que l'Estatut de 2006 li dóna en matèria de Justícia, per això exigim que desenvolupi totes les competències que en matèria de Justícia proporciona l'Estatut de 2006. Per exemple en l'ordenació de la justícia gratuïta o amb una aposta ben clara pels àmbits de mediació i conciliació o treballar per les possibilitats obertes en els de demarcació i planta que, amb intel·ligència i idees clares podrien donar un bon impuls a una Justícia racional, social i propera.

LA JUSTÍCIA, UN SERVEI BÀSIC PER A TOTHOM

La Justícia, un servei bàsic per a tothom, és un pilar essencial d'un Estat democràtic i de dret.

“La Justícia, com a principi bàsic, s’ha de garantir de manera adequada a les necessitats dels catalans i les catalanes”.

La premissa bàsica i punt de partida per tal de recuperar la confiança en les institucions ha de ser la d’apropar el poder judicial al ciutadà, és a dir, al servei públic que és la justícia. Un òrgan de control i salvaguarda del dret constitucional establert en l’article 24 de la Carta Magna.

No hi ha sentència justa sense un procés àgil, transparent, i eficient. Per tant, la seguretat jurídica és la que impera sota el mateix. Actualment hi ha insatisfacció per manca de resolució efectiva dels drets de ciutadania que els veuen esmerçats com a conseqüència de una manca de processos àgils i eficients.

Hem de treballar des del PSC perquè la Justícia sigui exercida i percebuda pels ciutadans i les ciutadanes de manera eficient, eficaç i pròxima. Hem d'exigir, per tant, independència, imparcialitat i transparència, per tal de garantir la igualtat d'oportunitats, equitat que propugna el nostre Estat Social.

Algunes veus apunten a la necessitat d’un canvi a la Justícia, afirmant que la transició democràtica que es va produir en els altres poders (executiu i legislatiu) en el judicial no es va acabar de produir, i segueixen existint estructures judicials arcaïques que fan que la ciutadania percebi la Justícia com quelcom allunyat de les seves necessitats, de les seves demandes.

A partir d’aquí hem de reflexionar sobre:

La Justícia com a servei públic: s’hauria de valorar l’accés a l’administració de Justícia, no tan sols dels administrats, és a dir aquells que recorren a l’administració de Justícia per exercir drets que entenen que els són propis, sinó també l’accés per part d’aquells que la imparteixen: jutges i magistrats.

L’accés a la carrera judicial, encara avui, és difícil per a aquelles persones amb recursos limitats, i això pot fer que la magistratura quedi en mans de determinats col·lectius amb punts de vista determinats i poc plurals.

Un altre àmbit de reflexió seria l’òrgan de govern de la judicatura. I el control d’aquest òrgan per part dels altres poders. En aquest sentit, us recomano visitar el portal de la Plataforma per una Justícia de Tots i Totes que té unes reflexions molt interessants sobre la Justícia en general i sobre aquest tema en particular: <https://porunajusticiadetodos.wordpress.com/documentos/>

D’altra banda en aquest àmbit també cal plantejar-se els recursos del què disposa l’administració de Justícia, recursos materials i humans. El desplegament de l’Oficina Judicial, de manera efectiva i adequada, el funcionament dels aplicatius informàtics utilitzats, l’objectiu del paper 0, la problemàtica dels arxius judicials... Sense entrar en les infraestructures, tan necessàries

El català també a la Justícia. Cal posar sobre la taula la presència del català a l’administració de Justícia. Des del PSC sempre l’hem defensat i ho seguirem fent. El desplegament de la llengua

catalana a l'administració de justícia és imprescindible per tal que els operadors jurídics en tinguin coneixement. Fet que ha de permetre que la ciutadania faci efectiu l'accés a la justícia.

La Justícia en tant que àmbit de treball del personal al servei de l'Administració de Justícia i d'altres professionals que hi actuen. Assegurar unes adequades condicions de treball, de seguretat i salut d'aquests treballadors i treballadores, la necessitat d'escoltar i treballar amb els i les representants d'aquests col·lectius ha de comportar una millora de les seves condicions, però també una millora del servei públic

La Justícia en la seva aplicació en l'àmbit penitenciari. Hem de treballar per aconseguir l'objectiu de la reinserció d'aquells ciutadans i aquelles ciutadanes que en un moment o altre de la seva vida passen per una institució penitenciària. Educació, formació, treball i atenció a la salut són eixos fonamentals, però és necessari repensar el model d'intervenció i explorar les possibilitats que el marc legal facilita per incrementar el treball en medi obert. Calen més polítiques socials per fer una veritable prevenció de la delinqüència, atès que la inversió en prevenció sempre serà més eficaç i menys gravosa per als ciutadans i les ciutadanes. Hem de posar especialment èmfasi en els joves.

La Justícia relacionada amb el model territorial. Fa temps que el PSC defensa que l'única sortida al conflicte territorial plantejat actualment és la reforma constitucional cap a un Estat federal. En el passat Congrés ja en vam parlar, i en aquest també abordarem aquest tema.

Si aquest és el nostre capteniment, hauríem de avançar en la idea federal en els diferents àmbits, també en el de la Justícia. Hi ha diferents models d'organització federal, i possiblement el Congrés no ha de ser el marc de definició d'un model, que el cap i a la fi, acabarà essent el que entre tots i totes volem que sigui, però seria interessant que es plantegés la idea.

Si hi ha qui reflexiona o si més no, diu i escriu tant sobre com ha de ser un futur estat independent, perquè no parlar de l'estat federal, o al menys anunciar-lo?

Desenvolupament de l'EAC. Hem de plantejar-nos el desplegament territorial del Poder Judicial, i en aquest sentit reflexionar sobre la implementació d'aquelles figures que preveu l'actual EAC i que encara no s'ha portat a terme." No podem esperar a un futur que probablement no arribarà mai per resoldre els problemes del present.

Reforma del Poder Judicial. És un debat obert, o millor dit, és un debat que mai no s'ha tancat des de la CE/78. És cert que la Justícia és un dels poders de l'Estat que més insatisfacció genera. Totes les enquestes així ho posen de manifest. És per això que hem de plantejar-nos quin Poder Judicial volem i el nostre Congrés creiem que és un espai adequat per reflexionar i formular propostes.

El Consell General del Poder Judicial va ser creat amb la finalitat de dotar el poder judicial d'un òrgan de govern. Passats més de 4 anys s'ha demostrat la seva manca d'eficàcia i resolució de la planta judicial arreu de l'Estat.

El Consell General del Poder Judicial s'ha transformat en un poder omnímode que s'exerceix d'esquenes a les necessitats de la ciutadania. Per tant, aquest model ha fracassat.

Tanmateix, la realitat és una altra. És per això que proposem una nova estructura organitzativa i territorial del Poder Judicial, revisant l'accés a la carrera judicial així com el sistema de nomenament dels seus integrants, composició, col·legialitat i pluralitat, basat en els principis de mèrit i capacitat, i establint que l'elecció d'una tercera part dels seus membres per part del Senat federal que estigui compost pels governs autonòmics o federats.

La creació del Consell de Justícia Català com a òrgan desconcentrat, (que no descentralitzat) que permeti atendre les necessitats així com detectar per tal de resoldre les ineficiències en la nostra Planta Judicial. Tenim més de 600 jutjats i tribunals arreu del nostre territori. Les necessitats i ineficiències seran resoltes amb eficàcia si els òrgans de qui depenen són propers.

Adaptar l'estructura del Poder Judicial a la naturalesa d'un Estat compost com el que defineix la Constitució de 1978, atribuint a cada Tribunal Superior de Justícia les funcions de Tribunal de Cassació per resoldre en darrera instància els recursos judicials iniciats en el territori de la seva jurisdicció, instituint la justícia municipal de pau als grans nuclis urbans, descentralitzant les tasques d'organització i de govern del Poder Judicial, assegurant la intervenció de la Generalitat en la fixació de la planta i demarcació judicial i integrant el seu personal no judicial en la funció pública catalana.

El Tribunal Suprem coneixerà els recursos d'unificació de doctrina, la qual cosa permetrà una mateixa interpretació de la llei estatal.

En relació al model de govern del Poder Judicial, és interessant llegir:

¿QUÉ REFORMA PARA EL CONSEJO GENERAL DEL PODER JUDICIAL?

Mariano Bacigalupo. Prof. Dº Administrativo UNED.

<http://agendapublica.es/que-reforma-para-el-consejo-general-del-poder-judicial/>

També és interessant conèixer com s'organitzen altres països del nostre entorn, Europa i aquí us recomanem la lectura de diferents estats:

Organització de la justícia a Europa.

El Consell d'Europa nomena jutges del Tribunal de Justícia de la Unió Europea.

Los representantes de los gobiernos de los Estados miembros de la UE han nombrado, el 1 de abril, a ocho jueces y a tres abogados generales del Tribunal de Justicia de la Unión Europea.

<http://www.consilium.europa.eu/es/press/press-releases/2015/04/01-judges-appointed-european-court-justice/>

Sistema judicial alemany

“Los órganos jurisdiccionales de los Länder suelen depender, en el orden administrativo, de los respectivos Ministros de Justicia. En el ámbito federal, el Ministro Federal de Justicia es el responsable del Tribunal Federal de Justicia, el Tribunal Federal Contencioso-Administrativo y el Tribunal Federal Económico-Administrativo. El Ministro Federal de Trabajo y Asuntos Sociales es el responsable del Tribunal Federal de Trabajo y el Tribunal Federal de lo Social.

Los ministros responsables administran también los recursos presupuestarios necesarios. Se exceptúa el Tribunal Constitucional Federal, que goza de autonomía organizativa como órgano constitucional independiente y somete a aprobación su propio presupuesto.”

https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-de-es.do?member=1

A Anglaterra i Gales

La administración de muchos de los órganos judiciales de Inglaterra y Gales corresponde al Servicio de órganos jurisdiccionales y tribunales de Su Majestad (Servicio de órganos jurisdiccionales y tribunales de Su Majestad). HMCTS es un organismo del Ministerio de Justicia, el departamento del Gobierno responsable del ordenamiento judicial de Inglaterra y Gales.

https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-ew-es.do?member=1

Suecia

Administración de los órganos jurisdiccionales

El Ministerio de Justicia es responsable de los asuntos relativos a los órganos jurisdiccionales, incluyendo los códigos de procedimiento y la organización de los tribunales. Sin embargo, ni el Gobierno ni ninguna otra institución tienen poder de decisión sobre el modo en que los tribunales deben resolver en cada caso concreto.

La Administración Nacional de los Tribunales es la entidad central para la administración de los tribunales generales, de los tribunales generales contencioso-administrativos, de las comisiones regionales de arrendamientos y alquileres y de la Autoridad Nacional para la Asistencia Jurídica Gratuita.

https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-se-es.do?member=1

Italia

Administración de los órganos jurisdiccionales

La Constitución, al definir la organización del poder ejecutivo, atribuye al Ministerio de Justicia la administración de los órganos jurisdiccionales por razón de sus especiales funciones y cometidos y de su relación con el poder judicial.

Los jueces y fiscales, después de superar unas oposiciones muy exigentes, son asignados a un ámbito competencial determinado, teniendo en cuenta sus preferencias personales. No pueden ser destinados, ascendidos, cesados, trasladados ni sancionados sin previo acuerdo del Consejo Superior de la Magistratura (Consiglio Superiore della Magistratura, CSM), y gozan de garantías especiales para su protección.

Todos los asuntos relacionados con los jueces y fiscales deben someterse al CSM, garante de su independencia y de su estatuto jurídico.

El CSM está presidido por el Presidente de la República Italiana.

https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-it-es.do?member=1

La relació de tots els Estats membres de la UE la podeu trobar al següent enllaç

https://e-justice.europa.eu/content_judicial_systems_in_member_states-16-es.do

COMPROMÍS AMB LA SEGURETAT PÚBLICA COM A DRET

La seguretat és un bé comú, un dret essencial, estretament vinculat amb altres béns i drets com el de la feina, la salut, l'educació, la cultura, etc. En aquest sentit és exigible substituir qualsevol estratègia que utilitzi la por i la repressió, per altres que garanteixin la convivència, l'adaptació al territori urbà, així com el desenvolupament ple de ciutadania.

El procés d'individualització de les relacions socials trenca amb els vincles socials tradicionals de protecció: la família, el barri, les organitzacions socials i polítiques, etc. La diversitat de la procedència geogràfica i cultural de la població genera, en determinades condicions, por i desconfiança que pot conduir a processos de segregació social, cultural i territorial.

La manca de seguretat amenaça i colpeja amb especial rigor els sectors menys afavorits de la societat, els que més necessiten, per això, la protecció de la Administració. Això és més evident, encara si és possible, si ens fixem en les noves amenaces. Per exemple, el canvi climàtic no distingeix classes socials. Les malalties emergents, les bandes organitzades, el món de la inseguretat ciutadana, la delinqüència o les drogues es viu amb més angoixa als barris pobres que no a les zones riques.

En aquest sentit, creiem que s'ha de dir que la resposta a les tensions, normals en societats complexes, no han de ser lineals i unidireccionals. Donar resposta al terrorisme, a la delinqüència, les emergències i la (in)seguretat passa per potenciar, formar i estructurar el sistema públic i també els seus múltiples operadors: educadors, urbanistes, tècnics en prevenció, policies, professionals de les emergències, jutges, professionals de l'execució penal i tots aquells professionals i institucions que contribueixen a enfortir la societat i proposem uns operadors i instruments de seguretat coordinats i adequats a una proposta de país.

Com bé explica l'informe de la Fundació Alternativas, "La Seguridad Integral", la seguretat, ha estat, durant molts anys, un bé i un dret que ha intentat patrimonialitzar les forces conservadores com si a l'esquerra no l'interessa el tema, ja que el seu era més aviat la llibertat o la igualtat. És evident que ha existit una concepció de la seguretat identificada amb la idea d'ordre, d'ordre públic, sovint injust, autoritari i sacrificador de les llibertats. No és d'aquesta Seguretat de la qual parlem al Partit Socialista. Nosaltres entenem la seguretat com una concepció integral i preventiva, indissolublement unida a la llibertat, al benestar i a la justícia.

Les persones, doncs, tenim dret a la seguretat, inseparable de la llibertat i d'un cert nivell de benestar. Però són indivisibles, no es poden trossejar en compartiments estancs. Per això és tan important encertar en els fins, en els mitjans o mètodes que l'Administració ha de posar en funcionament per garantir aquest dret fonamental. Hi ha un concepte essencial: coordinació i direcció política coherent. Una seguretat integral necessita d'institucions integrades que siguin capaços de demanar, en temps útil, tota la informació significativa per poder adoptar les decisions oportunes, preventives i reactives. Això, en aquest moment no existeix en el nostre país.

En aquest sentit, hem de sortir de la tradicional dificultat per coordinar els diferents actors que, necessàriament, han de confluïr per generar seguretat. La configuració d'un únic espai de coordinació efectiva, de bases de dades úniques, sistema coordinat efectiu policial (recordeu el concepte Policia de Catalunya, suma de les policies), d'emergències, avançant cap a un sistema de seguretat únic amb la coordinació entre els diferents nivells de les Administracions que encara constitueixen un gran desafiament, per això els i les socialistes proposem la reformulació dels operadors que generen seguretat mitjançant una llei de seguretat pública de Catalunya que transformi prestacions en drets i una llei del Sistema de Policia de Catalunya que superi la tradicional i ineficient coordinacions per una estructura única que contempli el disseny d'una planificació estratègica integrada per tots aquells instruments institucionals, econòmics, policials, d'intel·ligència, d'emergència i d'una altra índole, susceptibles de contribuir a la promoció dels interessos de Catalunya, del benestar dels seus ciutadans i les seves ciutadanes i de la defensa dels principis democràtics.

Cal, en el mateix sentit, incorporar la participació de la ciutadania a través de la inclusió en ferm dels sistemes de voluntariat en estreta relació amb els sistemes professionals. Les agrupacions de voluntaris de protecció civil, els parcs de bombers voluntaris, les Agrupacions de Defensa Forestal i tots aquells sistemes de necessària existència en la complexitat de la societat actual, l'increment de les activitats i de la mobilitat que es produeix al territori, el gran nombre d'activitats que se celebren que representen grans concentracions humanes, així com el cada cop més gran risc de situacions d'emergència, produïdes pels fenòmens naturals, cada cop més extrems, fan necessari que les administracions i la societat disposin de tots els elements necessaris per fer front a aquestes situacions.

Així mateix, atenent també, la major complexitat existent en la mobilitat, produïda en part, per l'increment d'activitats i del parc automobilístic, la incorporació cada cop en edat més jove a la conducció, el reflex també en aquest àmbit de la multiculturalitat i les seves costums, així com d'una manca d'inversions en les vies públiques per part de les administracions, fan necessari un reforç en els recursos i activitats que totes les administracions dediquen a la seguretat vial.

No podem oblidar tampoc, la perspectiva de gènere en la definició de les polítiques de seguretat. S'està produint una progressiva feminització de la pobresa i existeix un creixent risc d'exclusió entre les dones al nostre país. Però sobretot, és absolutament necessari aprofundir en la lluita contra la violència de gènere des de la prevenció per tal d'eradicar tot tipus de violència vers les dones.

Hem d'entendre la seguretat com un factor de llibertat que ha donat lloc a una garantia de la protecció individual i de les llibertats col·lectives, i de progrés que s'ha convertit en un ingredient fonamental en la millora de qualitat de vida i ens ha permès poder gaudir d'elements de benestar que hem aconseguit entre tots i totes des de la recuperació democràtica.

Hem de promoure, per últim, una seguretat per a tothom: ningú ha de quedar privat del dret a estar i sentir-se segur en qualsevol territori. Aquesta prerrogativa ha de ser garantida i controlada per les institucions públiques com a garant de la democràcia i de la llibertat.

SOM FEMINISTES PERQUÈ SOM SOCIALISTES

Tal i com ja va aprovar el 12è Congrés del PSC, *"En aquests moments tan decisius per al socialisme català, declarem que som feministes perquè som socialistes i perquè no volem ni podem viure d'esquenes a aquesta màxima que és tan nostra com de totes aquelles persones, dones i homes, que han lluitat per la igualtat de gènere al llarg de la història. El seu llegat és tan valuós que no pot caure en l'oblit, és un pilar ideològic de primer ordre al qual ens devem, tant en la reivindicació com en l'acció. La nostra és una contribució a la igualtat entre tots els éssers humans, en tots els àmbits. Ho és ara i ho ha estat sempre" (*)*.

Som feministes perquè som socialistes, perquè no es pot ser socialista si no es lluita activament contra l'opressió que suposa el masclisme per a les dones, i també per als homes, a qui encotilla en un rol arcaic aliè als valors socialistes d'igualtat, respecte i llibertat.

El nostre reconeixement a totes les dones i homes que han lluitat al llarg dels segles pels drets de les dones i per la necessitat d'un nou pacte social. Les seves reivindicacions són vigents avui en dia. La igualtat de gènere no l'aconsegurem només amb el pas del temps, necessitem polítiques públiques i implicació social, necessitem una nova consciència social. Les dades demostren que les societats més pròsperes, justes i solidàries són aquelles que han apostat per polítiques compromeses veritablement amb la igualtat d'oportunitats entre dones i homes, incloent de manera transversal la visió de gènere.

El feminisme socialista és la nostra ideologia, pilar dels nostres programes polítics i accions de govern. El feminisme socialista es basa en la lluita global per fer una societat més justa, igualitària i democràtica per a tothom, dones i homes. Les polítiques públiques amb visió de gènere són l'element transformador per assolir els drets de les dones i l'alliberament dels homes, que també són víctimes de la cultura i polítiques masclistes, perquè el feminisme socialista no exclou els homes, ans el contrari: fomenta la lluita conjunta per assolir els drets de les dones i per alliberar els homes del rol masclista imposat per una societat encara avui patriarcal. Un altre dels objectius del feminisme socialista és assolir la democràcia paritària perquè no hi ha democràcia sense les dones; volem que les dones governin, les dones socialistes volem liderar les transformacions socials i polítiques que el món globalitzat requereix. Volem contribuir a la recerca de noves solucions des del poder, volem participar en les decisions, volem la responsabilitat i la visibilitat.

El feminisme socialista proposa un nou contracte social perquè dones i homes compartim tots els espais de la vida (familiar, laboral, activisme polític i associatiu). El feminisme socialista vol transformar la societat actual basada encara en paràmetres masclistes i androcèntrics, en una societat que visqui en plena igualtat de gènere.

Els i les socialistes no estem a la política per conviure amb la realitat, sinó per provocar canvis que aconseguixin la justícia social, i un dels pilars irrenunciable és la igualtat de gènere.

Les dones no són ni un col·lectiu ni un grup de població més, són més de la meitat de la població i totes les dades demostren que pateixen discriminació pel fet de ser dones, en un món

masclista. El nostre partit ha de ser una eina útil per lluitar contra el masclisme i fer que els drets de les dones siguin efectius.

Hem d'assolir aquest nou contracte social perquè dones i homes puguin gaudir d'una vida més justa i més completa. Per això, com a PSC hem de prioritzar:

1/Transversalitat de gènere a tot el partit: el feminisme socialista ha d'estar present a totes les accions que fem tant a nivell orgànic com institucional, la paritat serà el nostre instrument de mesura (paritat a les ponències i actes de partit, paritat a les llistes,...)

2/Lluita contra la violència de gènere: prioritzarem la lluita contra aquesta xacra; el seu únic origen és la desigualtat creada pels valors masclistes. Una societat no pot ser lliure mentre les seves dones no ho siguin.

3/Igualtat d'oportunitats al mercat laboral: lluitar contra la bretxa salarial, la segregació horitzontal, el sostre de vidre... que pateixen les dones. Aquesta discriminació provoca la pèrdua de la meitat del talent.

4/Conciliació de la vida personal, familiar i laboral: definir noves lleis i polítiques públiques sota el concepte de dret als usos del temps en igualtat d'oportunitats entre dones i homes.

5/Estat de Benestar: enfortir-lo com a peça clau per fer possible aquest nou contracte social, tant en serveis a la població (educació, sanitat, pensions...), com de serveis a les famílies (escoles bressol, suport a la dependència...)

6/Democràcia paritària: implementar polítiques per garantir-la.

7/No a la mercantilització del cos de les dones: no pot haver igualtat si el cos de les dones es mercantilitza com a un bé de consum. Per llei, hem de protegir les dones en situació vulnerable per evitar que siguin explotades.

() Resolució del 12è Congrés PSC: Dones i homes treballant conjuntament per la igualtat real i efectiva*

PER UNS PERMISOS DE PATERNITAT IGUALS, INTRANSFERIBLES, REMUNERATS I IRRENUNCIABLES

El camp de la responsabilitat de la llar i la cura de filles i fills és un dels espais on més visibles i amples són les desigualtats existents entre dones i homes. El tradicional rol que les dones s'han vist obligades a assumir en la cura de llurs fills i filles és un mur actualment infranquejable per la plena igualtat d'oportunitats, en tant que encara és ínfim en comparació el percentatge de pares treballadors que assumeixen aquesta responsabilitat.

Una de les mesures que més pot facilitar la progressiva equiparació dels diferencials existents de responsabilitat en la cura dels infants a la llar és la modificació i ampliació progressiva dels terminis per gaudir dels permisos paternals adreçats als pares treballadors, amb l'objectiu d'equiparar i assolir permisos iguals entre les dones i els homes en l'àmbit laboral.

El dret a exercir una paternitat corresponsable per part del pare treballador és un fet que cal vehicular en el marc de la reforma dels permisos que puguin gaudir els pares i mares que treballen. Els terminis legals actuals (dues setmanes) impedeixen del tot que el pare pugui gaudir de la cura, educació i atenció de forma igual a la mare durant el primer any de vida de llurs filles o fills.

La necessitat d'igualar els terminis per gaudir dels permisos per naixement o adopció d'un nen o nena ha de vincular-se forçosament al fet que aquests no puguin ser transferibles entre els progenitors.

És una evidència que quan a la majoria dels homes treballadors se'ls ofereix la possibilitat de gaudir de permisos, els quals poden ser gaudits de forma indistinta per dones, en una immensa majoria els homes treballadors renuncien a fer-ho. L'escassa voluntat d'una gran majoria d'homes conjuntament amb la pressió social exercida per moltes empreses vers els treballadors, considerant els permisos com a fórmules per incrementar l'absentisme laboral, han fet que en temps de crisi econòmica com l'actual, es perpetuïn les distàncies i fins i tot hagin minvat els nombre de treballadors que s'acullen als permisos paternals de dues setmanes existents actualment.

Com a socialistes, cal que plantegem la necessitat de treballar per la plena igualtat i defensem com a una mesura per trencar les desigualtats existents al terreny laboral en matèria de permisos, i treballem per assolir;

- *La posada en marxa i ampliació, de forma progressiva durant almenys un mandat de 4 anys, dels permisos paternals fins a assolir les 16 setmanes de durada, equiparant-los als permisos maternals laborals.*

- *Garantir l'existència d'uns permisos intransferibles i irrenunciables entre persones treballadores, fomentant la presa dels permisos per part dels pares treballadors en consolidar-los com a drets laborals no transferibles amb d'altres persones treballadores.*

Dotar dels recursos econòmics la Seguretat Social per garantir la remuneració de les persones assalariades que s'acullin a aquests permisos.

PROPOSTA PER PROMOURE LA REGULACIÓ DE LA GESTACIÓ SUBROGADA

La Gestació per Subrogació (GS), gestació per substitució o subrogació gestacional, està definida per l'OMS com una tècnica de reproducció humana assistida (TRHA) en la qual participen tres parts: mares/pares d'intenció, dones gestants i menors nascuts a través d'aquesta tècnica.

Actualment a l'Estat espanyol la GS és il·legal². L'esmentada il·legalitat xoca amb la realitat negant la possibilitat de ser pares i mares a persones que per raons diverses no poden concebre per si mateixos als seus fills i filles i que poden ser ajudats d'una manera altruista per dones que decideixen lliurement i desinteressadament ajudar a tercers a complir el somni de crear una família.

Aquesta TRHA existeix des de fa més de 30 anys i només va sortir de l'armari quan, l'any 2008, les primeres parelles del mateix sexe conformades per homes van intentar inscriure els seus fills i les seves filles com a espanyols en diversos consolats trobant-se amb dificultats legals i administratives perquè se'ls reconegué la nacionalitat espanyola a aquests menors, atès que en el marc jurídic espanyol ha d'haver una mare (per l'antiquíssim principi romà "*mater semper certa est*").

Fins aleshores, les parelles heterosexuales o dones solteres que havien accedit a la subrogació gestacional a l'estranger no havien tingut cap problema en inscriure als seus fills i filles ja que, a estats com Califòrnia, principal destí de les famílies espanyoles en aquells temps, la filiació s'estableix amb anterioritat al part i, ja que apareixia determinada respecte a una mare espanyola, cap funcionari del Registre Civil posava en dubte que havia estat ella qui l'havia parit. Així, la GS estava invisibilitzada a Espanya.

Aquesta situació s'ha pogut pal·liar, des del punt de vista jurídic, amb la Instrucció de la DGRN, de 5 d'octubre de 2010, sobre Règim Registral de la filiació dels Nascuts mitjançant Gestació per Substitució, la qual va permetre regularitzar la situació de les i els menors nascuts als Estats en els quals es garantien, mitjançant un procediment judicial, la legalitat del procés i els drets de la gestant.

Creiem que arribats a aquest punt, la realitat de la gestació subrogada ha de ser abordada des de la política. És molt necessari obrir un debat entorn aquesta qüestió i definir-ne la seva regularització. Entenem que és una realitat que ha de ser abordada i legislada garantint els drets de totes les parts, posant especial èmfasi en la protecció dels drets de les dones gestants.

Des de les plataformes que defensen la GS, es reivindica que aquesta ha de ser altruista i basada en la decisió lliure, en el Dret a decidir de les dones que trien ajudar a tercers a ser pares / mares compartint amb ells la seva capacitat de gestar. La dona gestant ha de rebre una compensació econòmica basada "només en les despeses, molèsties i incomoditats que comporten un embaràs, un part i un puerperi ". És de justícia que aquestes despeses corrin a càrrec dels pares/mares d'intenció, d'una altra manera suposaria un abús cap a les dones gestants.

² Artículo 10.1 de la Ley 14/2006, de 26 de mayo, sobre técnicas de reproducción humana asistida: "Será nulo de pleno derecho el contrato por el que se convenga la gestación, con o sin precio, a cargo de una mujer que renuncia a la filiación materna a favor del contratante o de un tercero."

Aquestes entitats proposen que sigui l'Estat qui s'encarregui de coordinar i vigilar, a través dels seus òrgans competents, tot el procés de Gestació per Subrogació, amb la finalitat que es garanteixi tant la idoneïtat del procés com la protecció dels drets de totes les parts.

Instem tots els partits polítics a realitzar un debat intern, escoltant les organitzacions que defensen la regularització de la GS, els sectors mèdics i altres agents implicats en aquest àmbit. Cal contrastar amb responsabilitat la informació que fins ara coneixem d'aquest tema, i valorar la possibilitat de legislar aquesta TRHA a l'Estat espanyol.

AL NEOLIBERALISME LI DIEM QUE NO TOT ES POT COMPRAR NI VENDRE

En els darrers anys, algunes famílies catalanes i espanyoles, atenent al seu desig legítim de ser mares i/o pares, han decidit ser-ho mitjançant l'anomenada "gestació subrogada" ó "gestació per substitució" ó "ventre de lloguer".

A nivell legal, actualment, a l'Estat Espanyol la gestació per substitució està prohibida per llei³. Es considera que un contracte de subrogació d'un ventre de lloguer és nul perquè ni la maternitat, ni un nadó, ni un part poden ser subjectes a comerç, i per tant, tampoc a contracte.

A nivell europeu, el darrer mes de desembre de 2015, s'aprovà en el Parlament l'Informe Anual de Drets Humans i Democràcia al Món 2014 en el que en el punt 115 es condemna la pràctica de la gestació per substitució per ser contrària a la dignitat humana de les dones, donat que es considera que el cos i les funcions reproductives de les dones, s'utilitzen com a matèria primera, que aquesta pràctica implica l'explotació amb finalitats financeres o d'un altre tipus, i molt especialment en el cas de les dones més vulnerables en els països en vies de desenvolupament, per la qual cosa demana que es prohibeixi aquesta praxis i que sigui examinada en el marc dels drets humans.

En el nostre país existeixen dues vies de filiació. La primera per la via del part i la segona mitjançant una sentència judicial quan és el cas d'una adopció. Una mare no pot cedir ni gratuïtament ni comercialment el seu fill o filla, nascut o no, a unes persones determinades, només hi pot renunciar per lliurar-ho a l'Estat que és qui s'encarrega després de donar-ho en adopció respectant els drets de totes les persones implicades, especialment, els de o la menor, però també els drets de la mare. L'objectiu, la voluntat legisladora, en aquest cas, és impedir qualsevol tipus de comerç o tràfic de menors, així com de salvaguardar els drets de les parts més desprotegides.

El dret dels nadons per no convertir-se en objecte de compra-venda està salvaguardat per diverses lleis⁴ (3). Cap menor en el nostre país està en situació de desprotecció legal, malgrat que en moltes ocasions s'expressa l'argument de "l'interès superior del menor" com a mera excusa per saltar-se la llei. Aquests menors no existeixen fins que una o dues persones amb clara intenció de buscar esclatxes legals per aconseguir els seus objectius, lloguen una altra persona a un altre país i inicien el procés de gestació.

³ *Llei 14/2006, de 26 maig, sobre tècniques de reproducció assistida*

Article 10. Gestació per substitució

1. Serà nul de ple dret el contracte pel qual es convingui la gestió, amb o sense preu, a càrrec d'una dona que renuncia a la filiació materna a favor del contractant o d'un tercer.

2. La filiació dels fills nascuts per gestació de substitució serà determinada pel part

3. Queda fora de perill la possible acció de reclamació de la paternitat respecte del pare biològic, conforme a les regles generals.

<https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2006-9292>

⁴ *Artículo 4 Declaración Universal sobre el Genoma Humano y los Derechos Humanos 11 de noviembre de 1997*

El genoma humano en su estado natural no puede dar lugar a beneficios pecuniarios.

http://portal.unesco.org/es/ev.php-URL_ID=13177&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html

Sobre el lliure consentiment de les dones gestants, s'ha d'analitzar si el consentiment és realment lliure o s'exerceix en una situació de desigualtat estructural. Sota el parany del "mite de la lliure elecció", el mercat fomenta el dilema entre llibertat d'elecció i desigualtat estructural. Nacions Unides ja va considerar en el Protocol de Palerm⁵ que el lliure consentiment es considera nul quan és obtingut en una sèrie de circumstàncies, entre elles, la situació de vulnerabilitat de qui ho atorga. La subrogació generalment consisteix a explotar, per part del mercat, fent ús del desig d'un tercer amb recursos econòmics suficients per poder-ho fer, a ser mare o pare, a dones de baixos recursos.

Els i les socialistes sabem que el mercat no és un bon regulador de les relacions humanes. És necessari posar límits clars i infranquejables i un d'ells ha estat i ha de seguir sent el del propi cos humà. Així es va fer amb la llei de trasplantaments (amb un èxit notable en el nostre país).

Des dels nostres valors i els nostres principis ens hem de preguntar si tot es pot comprar i vendre, inclòs el cos, una part d'ell, un embaràs o un ésser humà complet, és a dir, un nadons. Com a socialistes pensem que no.

Des del PSC creiem que és un tema que necessita una anàlisi tranquil·la i en profunditat, donada la seva naturalesa i els molts factors a analitzar. La discussió i el ritme de debat d'aquest tema no el pot marcar el mercat.

⁵ http://www.accem.es/ficheros/documentos/pdf_trata/Protocolo_Palermo_-_ESP.pdf

RESOLUCIÓ DEL MOVIMIENTO DEMOCRÁTICO DE MUJERES

PSC dóna suport a la Xarxa de Municipis Lliures del Tràfic de dones, nenes i nens destinats a la prostitució

El PSC assumeix la declaració i la moció que el Movimiento Democrático de Mujeres (MDM) ha impulsat a través de la Xarxa de Municipis Lliures del Tràfic de dones, nenes i nens destinats a la prostitució.

La prostitució és una forma d'explotació que ha de ser abolida i no una professió que cal reglamentar perquè és una forma de violència de gènere extrema: «el que les dones prostituïdes i homes han de suportar equival al que en altres contextos correspondria a la definició acceptada d'abús sexual i violació reiterada. El fet que es pagui una quantitat de diners pot transformar aquest abús en una «ocupació», al que se li vol donar el nom de "treball sexual"?

Regular la prostitució legitima implícitament les relacions patriarcals: equival a acceptar un model de relacions asimètriques entre homes i dones, establir i organitzar un sistema de subordinació i dominació de les dones, anul·lant la labor de diversos decennis per millorar la lluita per la igualtat de les dones.

En legitimar-la es converteix en un suport del control patriarcal i de subjecció sexual de les dones, amb un efecte negatiu no solament sobre les dones i les nenes que estan en la prostitució, sinó sobre el conjunt de les dones com a grup, ja que la prostitució confirma i consolida les definicions patriarcals de les dones, la funció de les quals seria la d'estar al servei sexual dels homes.

Si reglamentem la prostitució, integrant-la en l'economia de mercat, estem dient que això és una alternativa acceptable per a les dones i, per tant, si és acceptable, no és necessari remoure les causes, ni les condicions socials que possibiliten i determinen a les dones a ser prostituïdes. A través d'aquest procés, es reforça la normalització de la prostitució com una «opció per a les pobres».

Si convertim aquesta violència en una professió com una altra qualsevol per a les dones, com podem educar per a la igualtat en una societat on les nenes sabran que el seu futur pot ser prostitutes, veient a altres exhibir-se en aparadors a l'estil del barri vermell d'Amsterdam, i els nois sabran que poden usar-les per al seu gaudi sexual si tenen els suficients diners per pagar per això?

En una societat que reguli la prostitució estem socialitzant a nens i nenes en valors clarament diferenciats: als nens, en què ells com a homes, podran comprar, pagar per usar, el cos, l'atenció, el temps de les dones. I a les nenes, en què elles com a dones, poden estar al servei dels homes. Potser no elles personalment o directament, però sí les dones, moltes dones. Si es regula la prostitució, educar en la igualtat a les nostres ciutats serà impossible.

Per això compartim i defensem clarament l'ambiciosa postura del moviment abolicionista que busca anar a l'arrel d'un problema que afecta els drets humans. Drets que en tant que essencials, estan fora de discussió: els de tota persona a no ser abusada ni utilitzada sexualment, ni de forma gratuïta ni a canvi de cap compensació econòmica. Per aquest motiu, hem d'adreçar el focus a les persones que demanden, la clientela, els prostituïdors. Perquè sense demanda, l'oferta desapareix.

Estem immersos no solament en una lluita econòmica, sinó també en una lluita ideològica, de valors i en una lluita per construir una altra subjectivitat i una altra consciència social. Si volem construir realment una societat en igualtat hem de centrar les mesures en l'eradicació de la demanda, a través de la denúncia, persecució i penalització del prostituïdor (client) i del proxeneta: Suècia penalitza els homes que compren dones o nens amb finalitats de comerç sexual, amb penes de presó de fins a 6 mesos o multa, perquè tipifica aquest delictes com a «violència remunerada». En cap cas es dirigeix contra les dones prostituïdes, ni pretén la seva penalització o sanció perquè la prostitució és considerada com un aspecte de la violència masculina contra dones, nenes i nens.

Canviar el destí de les dones i homes que estan en la prostitució passa per plantejar un sistema econòmic just i sostenible que incorpori en igualtat a tots dos sexes. Canviar el seu destí passa per perseguir les màfies i no afavorir la seva instal·lació al nostre país amb lleis permissives i amb models econòmics basats en el maó o en "Eurovegas" a les nostres ciutats. Canviar el seu destí passa per transformar la mentalitat d'aquests homes, no només amb multes que els llevin les ganances sinó amb una educació que obligui els mitjans a canviar la imatge de la dona com a objecte sexual i els homes a coresponsabilitzar-se emocionalment i vitalment. Canviar el seu destí passa perquè els drets de les dones deixen de ser drets de segona i passin a formar part de debò dels drets humans.

Es diu que la prostitució sempre ha existit, diuen. També les guerres, la tortura, l'esclavitud infantil, la mort de milers de persones per gana. Però això no és prova de legitimitat ni validesa. Tenim el deure d'imaginar un món sense prostitució, de la mateixa manera que hem après a imaginar un món sense esclavitud, sense apartheid, sense violència de gènere, sense infanticidi ni mutilació d'òrgans genitals femenins. Només així podrem mantenir una coherència entre els nostres discursos d'igualtat en la societat i a l'educació i les pràctiques reals que mantenim i fomentem.

Per tot això, animem el PSC, com a partit abolicionista, a instar els seus grups municipals a implicar-se activament, avui més que mai, en aquesta lluita per la igualtat d'homes i dones apostant per l'abolició de la prostitució començant aquest compromís per treballar, per fomentar la xarxa de ciutats lliures del tràfic de dones, nenes i nens destinats a la prostitució, tal i com han fet ja més de 57 municipis i institucions d'àmbit local, sent Santa Coloma de Gramenet i L'Hospitalet els dos primers ajuntaments de Catalunya en afegir-se a la xarxa.

A consideració i acceptació per part del Ple Municipal la moció insta el Govern d'Espanya a l'adopció dels següent acords:

Primer - El nostre Ajuntament s'adhereix a la xarxa de ciutats lliures del tràfic de dones, nenes i nens destinats a la prostitució.

Segon - El nostre Ajuntament dissenyarà una campanya periòdica per sensibilitzar i convèncer a la població que prostitució és igual a violència de gènere i explotació sexual de les dones, visibilitzant el denominat eufemísticament «client», sempre en l'anonimat i justificat socialment, buscant el fet de deslegitimar socialment i públicament els prostituïdors, protagonistes, actors responsables i còmplices actius en aquesta forma de violència de gènere.

Tercer - El nostre Ajuntament exigirà al Govern Central i a la nostra Comunitat Autònoma que s'apliqui realment la llei, perseguint el tràfic de dones i persones, i els proxenetes que estan actuant a plaer en els clubs i bordells de carretera que tothom coneix.

Quart - En col·laboració amb l'Administració Central i Autònoma el nostre Ajuntament centrarà l'acció en l'eradicació de la demanda, a través de la denúncia, persecució i penalització del prostituïdor (client) i del proxeneta, exigint al Govern Central que estableixi de forma urgent una normativa que penalitzi, com a Suècia, els homes que compren dones amb finalitats de comerç sexual, amb penes de presó de fins a 6 mesos i multa.

Cinquè - El nostre Ajuntament, seguint l'exemple de la normativa sueca, en cap cas dirigirà la seva acció contra les dones prostituïdes, ni pretindrà la seva penalització o sanció, sinó que, en col·laboració amb l'Administració Central i Autònoma, proveirà de fons per a serveis socials integrals que siguin dirigits a qualsevol prostituta que desitgi deixar aquesta ocupació ajudant les dones que abandonin la prostitució.

Sisè - El nostre Ajuntament apostarà també per una intervenció preventiva de les causes enfront de la repressora de les conseqüències, exigint al govern i a les administracions centrals i autonòmiques eradicar la precarietat del mercat laboral i les condicions d'explotació que en ell es viuen, que provoquen que la prostitució sigui de vegades l'única alternativa per poder pagar els deutes o mantenir a la família. En comptes de beneficiar-se dels impostos recaptats de la indústria del sexe, exigirem al govern que embargui els béns de la "indústria del sexe" i invertir-los en el futur de les dones que estan en la prostitució proporcionant recursos econòmics i alternatives reals.

Setè - El nostre Ajuntament instarà el Govern Central i Autòmic perquè estableixi normativa que impedeixi que els mitjans de comunicació, tant impresos com audiovisuals, es beneficiïn amb l'explotació sexual de les dones oferint serveis sexuals en anuncis o publicitat, que suposen una forma de col·laborar amb la prostitució que controlen proxenetes i màfies i una forma de col·laborar amb violència contra les dones.

Vuitè - Donar trasllat de la present Moció al Govern Central, al Govern de la Generalitat de Catalunya i als Grups Parlamentaris del Congrés dels Diputats i del Senat.

ELS HOMES FEMINISTES TAMBÉ SOM SOCIALISTES!!!

Ja fa més o menys 10 anys que un grup reduït d'homes socialistes vam començar a treballar dins del PSC en la idea que els homes ens impliquem activament en la igualtat entre dones i homes. Ja fa 8 anys que el PSC es va declarar obertament feminista, com un dels nostres principis fonamentals a ésser: "Som feministes i ens comprometem a què ambdós gèneres comparteixin, a parts iguals, la feina i l'oci, les responsabilitats familiars, polítiques i cíviques, el compromís i la recompensa. Volem fer de la igualtat i de la llibertat de totes les opcions personals una conquesta permanent" (número 5 de la nostra Declaració de Principis).

Els homes contemporanis, si bé no som culpables del sexisme, la discriminació i la violència soferta per les dones durant milers d'anys, sí hem d'assumir la nostra responsabilitat històrica davant aquesta situació, tant a títol individual com col·lectiu. La nostra responsabilitat individual va adreçada a no convertir-nos en reproductors del sexisme en les nostres vides i relacions. La nostra responsabilitat col·lectiva consisteix en el reconeixement explícit que, històricament, els homes hem exercit una opressió social, cultural i individual sobre les dones, aprofitant-nos d'això per situar-nos en una posició de privilegi.

Els Homes Igualitaris del PSC considerem que són necessàries iniciatives col·lectives d'homes que ens posicionin públicament darrere de la plena igualtat i la no discriminació ajudant al conjunt de la població masculina a afavorir el canvi cap a posicions igualitàries i no discriminatòries, sexistes o homòfobes.

Els homes socialistes volem tenir un paper actiu en la Igualtat de gènere. En aquesta línia s'enquadra l'especial interès per crear el grup dels Homes Igualitaris del PSC, relacions i estructures de poder basades en la cooperació i el respecte, fugint de les formes (jerarquia, imposició, desconfiança i rivalitat) que ens ha imposat la cultura patriarcal. Per tot això, els nostres objectius són:

- Afavorir la igualtat real i efectiva entre homes i dones, en tots els aspectes i àmbits: legal, social, laboral, familiar, educatiu, econòmic, etc. actuant especialment contra la tradicional discriminació soferta per les dones.
- Fomentar el canvi en els homes cap a posicions més favorables a la igualtat i la ruptura amb el model hegemònic masculí, recolzant-los en aquest procés, amb el convenciment que això ens beneficiarà a tots i a totes.

Tanmateix, el nostre compromís davant la societat es concreta en els següents principis bàsics:

1. Treballem, en la nostra vida quotidiana, per la igualtat entre dones i homes, investigant les causes que, tant personalment com socialment, donen lloc a les desigualtats. Entenem que els canvis socials esdevenen impossibles, quan no efímers o frustrats, si qui els proposen obliden la seva transformació personal prèvia o simultània.

2. Som conscients que el model masculí basat en la superioritat, el desafecte, la repressió de les emocions, la imposició de la força, la competència i la violència, deshumanitza i empobreix els homes, mentre que subordina i discrimina a les dones.
3. Busquem alternatives a aquest model masculí, basades en el desenvolupament de la solidaritat, l'empatia, la pau, l'amor i l'alegria, partint de la identificació i expressió fecunda de les nostres emocions.
4. Volem gaudir de relacions igualitàries, des del respecte a la diversitat, en tots els àmbits de la nostra vida familiar, reclamant la nostra implicació en les tasques domèstiques, en la cura pròpia i dels éssers estimats, en les relacions socials i en la solució cooperativa dels conflictes.
5. Donem suport als avenços del moviment feminista, reconeixent la seva aportació a una societat més justa, lliure i digna, de la qual totes les persones gaudim. Donem suport plenament a les reivindicacions de les dones a favor dels seus drets personals, laborals, socials i polítics, i ens solidaritzem especialment i activament amb les víctimes de la violència exercida per homes.
6. Donem suport als diversos col·lectius (gais, lesbianes, transsexuals, bisexuals, etc.) especialment discriminats pel model patriarcal.
7. Concebem la nostra organització com un instrument per:
 - Promoure la trobada de qui vulgui investigar, compartir reflexions sobre la condició masculina i facilitar el canvi personal mitjançant la creació de grups d'homes.
 - La intervenció social i personal en l'anàlisi, prevenció i tractament de la violència de gènere.
 - El desenvolupament d'habilitats físiques i emocionals que millorin l'autonomia, les relacions de parella, familiars i socials dels homes.
 - L'estudi, formació i debat sobre el paper de dones i homes en el desenvolupament social.
 - Aportar el nostre coneixement i voluntat en el diàleg i col·laboració amb totes les persones i organitzacions interessades a construir una societat més justa i igualitària.
 - Fomentar l'expansió de la xarxa d'homes igualitaris del PSC perquè tots els homes socialistes siguin participants activament del feminisme socialista.
 - Promoure, elaborar, impulsar i implantar des del Partit dels Socialistes de Catalunya i des de les institucions públiques accions polítiques en la defensa dels valors que aquí es plantegen adreçades als homes i sense restar les que ja existeixen per a dones, a la vegada que és necessari fer-les de forma plegada i coherent amb les polítiques d'igualtat de gènere ja existents. Com per exemple:

- a. Assumint la nostra responsabilitat col·lectiva fent autocrítica i reconeixent de forma explícita històricament que els homes hem exercit una opressió social, cultural i política sobre les dones, aprofitant-nos d'això per situar-nos en una posició de privilegi. La nostra responsabilitat individual va adreçada a no convertir-nos en reproductors del sexisme per tal d'aprofitar-nos en contra de les dones dins del PSC i, per descomptat, en les nostres vides i relacions quotidianes.
- b. Rebutjant públicament les violències masclistes en totes les seves formes participant en els actes del 21 d'octubre "dia dels homes contra la violències masclistes" i donant suport a les vindicacions del 25 de novembre, dia internacional per l'eliminació de les violències de gènere.
- c. Donant total suport a la coresponsabilitat familiar participant de les vindicacions del "dia del pare igualitari" 19 de març. Abans, durant i després de la relació de parella, creiem que la millor de les organitzacions igualitàries és la de les cures compartides.
- d. Defensant legislativament la proposta de la plataforma PPIINA sobre Permisos Parentals Iguals i Intransferibles sobre Naixement i Adopció com una de "les banderes" per transformar la societat cap a una major igualtat de gènere i justícia social.
- e. Impulsant campanyes com ZEROMACHO a Catalunya, defensant l'abolició de la prostitució que suposa l'explotació sexual de les dones i, per tant criticant la postura dels homes que volen ser "clients", o també anomenats "puteros".
- f. Sumant-nos a les campanyes com "He for She" de l'ONU o MenEngage, on es reclama que els homes ens impliquem en la igualtat de gènere a nivell internacional com una de les millores humanitàries més importants per a la població a nivell mundial.
- g. Rebutjant les violències lgtbifòbiques com a formes de violències contra qui no vol seguir el model hegemònic masclista donant suport a les vindicacions de la diversitat sexual.

Treballant pel reconeixement de tota forma d'expressar les masculinitats no violentes desenvolupant accions, programes i activitats amb la idea de com articular, reconèixer i fomentar les diverses formes que tenim d'expressar, viure, sentir i estimar, el fet de ser homes, sempre amb l'únic condicionant del màxim respecte vers la resta de persones del nostre més immediat entorn. En concret, hem de pensar en aquells aspectes que incideixen en com ens expressem i comportem; des de l'àmbit geogràfic amb els condicionants i tòpics propis (urbà o rural), el laboral, cultural o a la forma d'expressar la pròpia sexualitat.

LA NOSTRA PRIORITAT ARA I SEMPRE: LLUITAR CONTRA LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE I EL MASCLISME

La violència de gènere no és un problema que afecti només l'àmbit privat. Ans el contrari, es manifesta com el símbol més brutal de la desigualtat existent també a l'esfera pública. És una desigualtat basada en els encara arrelats valors patriarcals de la societat. Es tracta d'una violència que es dirigeix a les dones pel sol fet de ser-ho, per ser considerades pels seus agressors possessions pròpies sense els drets mínims d'igualtat, llibertat, respecte i capacitat de decisió.

És una violència davant la qual els i les socialistes no podem ni volem romandre impassibles.

Des del 2003, any on es va iniciar la recopilació de dades oficials, al voltant de 800 dones han estat assassinades a l'Estat per violència masclista. Aquestes esfereïdores dades demostren clarament que la violència de gènere ha de ser considerada una qüestió d'Estat i que tots els partits han de comprometre's a un pacte que prioritzi la lluita per eradicar-la.

Volem reivindicar la implicació permanent dels i les socialistes allà on hem governat per impulsar polítiques efectives de lluita contra la violència de gènere i l'arrel d'aquesta xacra, el masclisme: la Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista del govern Montilla, la Llei Integral contra la Violència de Gènere del govern Zapatero, una llei reconeguda i fins i tot premiada, amb mencions d'honor del premi de Polítiques de Futur de l'ONU Dones, el World Future Council i la Unió Interparlamentària, com una de les millors i més eficaces lleis del món per lluitar contra la violència vers les dones i que estableix un sòlid i complet marc legal per a la prevenció, protecció, persecució i càstig de la violència per part del company o excompany sentimental.

També reivindicuem, dins les seves competències, la gran tasca realitzada des dels ajuntaments socialistes per sensibilitzar, detectar i donar suport a les dones víctimes de la violència masclista.

Una societat que aspira a ser realment democràtica i socialment justa no pot permetre que la meitat de la població pateixi violència; per això, ha de fer seu el valor de Tolerància Zero envers la violència masclista i exigir als seus governs respostes per viure en seguretat i lliure de violència de gènere.

Però amb l'excusa de la crisi econòmica, els governs centrals i autonòmic han estat aplicant dramàtiques retallades pressupostàries i de drets de les dones que dificulten la lluita contra la violència de gènere. Per desgràcia, tampoc els nous partits ho prioritzen; alguns neguen, inclús, la violència de gènere.

No és el nostre cas: la nostra prioritat ha estat sempre lluitar contra la violència de gènere i la seva arrel, el masclisme. Enfront del llenguatge retòric del neomasclisme que tants partits ara utilitzen, nosaltres seguim reivindicant la lluita contra les discriminacions existents en una societat patriarcal.

I reivindiquem que la solució és el feminisme socialista, on dones i homes definim un nou pacte social de convivència basat en el respecte i la igualtat d'oportunitats en tots els àmbits; un pacte que prioritzi la lluita contra la violència de gènere i que trenqui estereotips masclistes que perjudiquen tota la societat.

Per això, ens comprometem:

1/A lluitar sempre contra el masclisme impulsant un gran Pacte Institucional, Polític i Social contra la violència de gènere, un Pacte d'Estat que impliqui a tots els partits per eradicar la manifestació més extrema de la desigualtat que patim les dones.

2/A lluitar sempre contra el masclisme construint un sistema coeducatiu que garanteixi la formació en igualtat i amb valors no sexistes que fomenti noves masculinitats.

3/A lluitar sempre contra el masclisme garantint la igualtat d'oportunitats laborals d'accés, manteniment i promoció, una Llei d'Igualtat salarial, i tolerància zero a l'assetjament.

4/A lluitar sempre contra el masclisme defensant la llibertat d'elecció de les dones sobre la seva maternitat, reconèixer i respectar els seus drets sexuals i reproductius.

5/A lluitar sempre contra el masclisme fomentant la participació de les dones a la política, visualitzar-les i incloure transversalment la visió de gènere a totes les propostes i avaluacions polítiques.

6/A lluitar sempre contra el masclisme acabant amb els valors del neoliberalisme patriarcal que usen el cos de les dones com a mercaderies sota el parany de la suposada llibertat d'elecció, i que té la seva manifestació més cruel en la tracta d'éssers humans amb finalitats d'explotació sexual, la prostitució, esclavitud tolerada en ple segle XXI.

Són molts els reptes que encara queden pendents. Perquè una societat que tolera la violència de gènere, no és democràtica. Perquè tota la societat perd si més de la meitat de la població és discriminada (a l'educació, a l'ocupació...). Perquè sense dones no hi ha democràcia. Perquè no podem permetre tractar cap persona com a mercaderia, la nostra lluita, de tots i totes, és ara i sempre, contra el masclisme!

Enfront del masclisme: Fets, no només paraules!

PER UN PACTE SOCIAL I POLITIC CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA A CATALUNYA

La xacra de la violència masclista és un fet estructural i el pitjor resultat de la desigualtat de gènere. Sota l'elevat nombre de dones assassinades – 700 en l'última dècada només a Espanya, sent només la punta de l'iceberg- s'oculten les més de 600.000 dones que cada any pateixen violència per part de la seva parella o exparella, i que es sumen a altres formes de violència a la feina, explotació sexual, etc.

Davant aquesta violació dels Drets Humans, l'obligació dels poders públics és estendre totes les mesures que possibilitin una autèntica prevenció de la violència masclista. Però, les retallades pressupostàries per part dels governs conservadors estan limitant els recursos públics per a la sensibilització, amb la conseqüent falta de conscienciació.

Pel contrari, convé recordar que com a part de l'acció dels governs d'esquerres i socialistes tant a Catalunya com a Espanya es van aprovar legislacions com la Llei del dret de les dones a eradicar la violència masclista i la Llei Orgànica 1/2004 de violència de gènere. Dues lleis que ofereixen un marc normatiu a seguir per part dels poders públics, i que serveix de base per al manteniment de recursos com els Serveis d'Informació i Atenció a les Dones, als municipis catalans.

Els i les socialistes hem de seguir al capdavant de la defensa de la igualtat i els drets de les dones a una vida lliure de violència, sumant en aquest camí les entitats, organismes i mitjans que interactuen en societat: escoles, mitjans de comunicació, entitats socials i culturals, ONG, empreses, etc.

L'establiment d'un sistema educatiu on la coeducació sigui un pilar bàsic, la formació en gènere a professionals de tots els àmbits o la creació d'una xarxa de cooperació i activisme amb empreses, mitjans i entitats són algunes de les mesures que mitjançant l'acord i la responsabilitat compartides poden desenvolupar-se a Catalunya.

Per això, ens comprometem a:

- Impulsar un pacte social i polític contra la violència masclista a Catalunya, que convoqui les administracions públiques del país juntament amb entitats socials, polítiques i culturals, entre d'altres, a un acord per a la prevenció de la violència envers les dones.
- Promoure la creació d'una Xarxa Ciutadana contra la violència masclista, on entitats locals, partits, societat civil, empreses i la ciutadania sumin esforços per a l'eradicació de la violència i la desigualtat de gènere.

Defensar una educació en igualtat, integrant la coeducació en el marc del sistema educatiu i promovent mesures concretes com tornar a incorporar una assignatura sobre igualtat i ciutadania al currículum escolar o implantar la figura del i la responsable de coeducació dels centres.

DIEM NO A LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE I DIVERSITAT FUNCIONAL

La violència de gènere o violència masclista és aquella que s'exerceix sobre la dona pel fet de ser dona, és unidireccional (es dirigeix a la dona), té un caràcter instrumental (persegueix un objectiu) i està propiciada i sostinguda per l'estructura social patriarcal que considera falta de drets a més de la meitat de la població. Per això, quan parlem de violència de gènere tenim present que aquesta pot donar-se sobre totes les dones, incloses les dones amb discapacitat i que la violència de gènere no se circumscriu a l'àmbit familiar o de la parella sentimental sinó que impregna tots els àmbits de la vida i es manifesta de formes diverses. La violència activa es concreta en l'abús físic (agressió corporal, administració de fàrmacs de forma injustificada, restricció de la mobilitat...), abús emocional (aïllament de la dona, maltractament verbal, sobreprotecció, xantatge emocional...), abús econòmic (ús de dones i nenes per a la mendicitat, limitar la gestió de la seva economia personal...), agressió sexual (la violació o la vexació sexual) amb un tipus d'abús molt específic en dones amb discapacitat: l'esterilització forçada, un tipus de violència que vulnera el dret de la dona amb discapacitat a fundar una família, a decidir sobre el nombre de fills i filles que vol tenir, a tenir accés a la informació sobre la planificació familiar i reproducció i a mantenir la seva fertilitat igual que la resta d'éssers humans.

Quant a la violència passiva, es refereix a aquells actes que, per omissió, tenen com a resultat la generació d'un dany físic o psíquic, com ara la negligència en l'alimentació o higiene personal, l'abandó emocional (ignorar-la, avergonyir-se de la seva existència,...)

Probablement, s'ha ignorat aquesta població com a potencial víctima de violència de gènere, a causa dels estereotips que giren al seu entorn: la falsa idea que les dones amb diversitat funcional són com nenes, fa pensar que no seran maltractades, ja que a la ciutadania li costa reconèixer que també les nenes poden ser maltractades. També sembla influir imaginar-les incapaces d'establir relacions de parella i que es pensi que, com a dones sense relacions afectives, no entren dins del grup de risc. I és que la població encara es resisteix a acceptar que no existeix un perfil únic de dona que sofreix violència de gènere.

Una societat ancorada en els estereotips entorn de les dones troba dificultats per contemplar la discapacitat com a factor de risc i no solament com a conseqüència de la violència. Certament, existeix un ampli nombre de dones que han adquirit discapacitats a conseqüència d'una història de maltractament. Els riscos de les dones amb discapacitat per trobar-se en situacions de violència masclista poden estar relacionats amb diversos factors. La dona pot trobar-se amb dificultats a l'hora de defensar-se o fer front a aquestes situacions, donades les seves limitacions físiques, sensorials o psíquiques; la discapacitat mateixa pot dificultar la comunicació amb altres persones i l'explicació de la situació de violència en què es troba, especialment en les dones amb una discapacitat sensorial o intel·lectual. És necessari considerar l'existència de barreres arquitectòniques que dificulten l'accés als recursos i, per tant, a la detecció i l'assistència d'aquestes situacions per part dels i les professionals.

Un altre factor de risc és la possible relació de dependència amb la persona que exerceix la violència. Especialment si es tracta de la persona cuidadora, denunciar l'abús pot suposar la pèrdua dels vincles i la provisió de cures. D'altra banda, la baixa autoestima associada a la seva autopercepció de vulnerabilitat pot augmentar els riscos de sofrir violència masclista. És obvi que el silenci davant la violència proporciona impunitat a l'agressor. Si la dona és percebuda pels agressors com una persona menys poderosa, vulnerable i incapaç de revelar l'abús i acusar-los, augmenta la seva sensació d'impunitat.

En el cas de dones amb diversitat funcional interseccionen els estereotips de gènere i els estereotips de la discapacitat i sobre la seva base, es van elaborant les expectatives sobre elles. Les expectatives són allò que la societat en el seu conjunt i cadascuna de les persones que la componen (pare, mare, germans, docents, personal mèdic, amistats, responsables polítics) esperen de les dones amb diversitat funcional. En funció d'aquestes expectatives, l'entorn actua.

El conjunt d'aquestes circumstàncies situa la dona amb diversitat funcional en una situació d'especial invisibilitat i de risc de vulneració dels seus drets, amb el que augmenta el risc i la gravetat de les situacions de violència masclista.

Per això, presentem aquesta resolució, perquè el PSC es compromet a seguir promovent mesures adreçades a la prevenció de la violència contra les dones amb discapacitat i incorporar la discapacitat en la formació del col·lectiu de professionals que intervenen en la prevenció i atenció de situacions de violència contra les dones.

USOS DEL TEMPS COM A DRET DE CIUTADANIA

Un dels objectius principals del feminisme socialista és la definició d'un nou pacte social entre dones i homes basat en la igualtat d'oportunitats.

Aquest pacte social es basa, entre d'altres factors, en definir nous usos del temps per fomentar la conciliació entre els diversos espais vitals (familiar, laboral, polític i social) per a una vida més justa i plena de dones i homes. La manca de capacitat de gestió i disposició del temps és un factor de desigualtats socials i d'oportunitats, que perjudica majoritàriament a les dones. Hem de considerar el temps com a un dret de ciutadania.

Un dels papers fonamentals del socialisme és actuar des de l'acció de govern amb mesures per assolir aquest objectiu, però també hem de centrar esforços per garantir aquesta conciliació dins del partit.

Ja al X Congrés vam fer un avenç substancial en aquest sentit, incorporat als Estatuts la conciliació de l'activitat política i personal com un principi organitzatiu del partit. Al 2006 el PSC va aprovar el seu Pacte del temps, però manca molt per fer. Hem d'aprofundir en la funció exemplificadora del PSC com a espai transformador en les pràctiques polítiques de canvis dels usos del temps.

A nivell intern, hem de garantir la participació política de tothom en igualtat d'oportunitats, especialment, en edats on és més difícil conciliar (per tenir cura d'infant, gent dependent...).

Per això, el PSC ha actualitzat el seu Pacte del Temps i es compromet internament a:

1/Implementar mesures de sensibilització per donar a conèixer el pacte del temps (xerrades, tallers, publicacions...)

2/Prendre mesures d'organització interna de gestió del temps (reunions pautades, fomentar l'ús de les TICs,...)

3/Fer seguiment, avaluació i actualització de les mesures del pacte.

A nivell social ens comprometem a:

1/Impulsar una nova llei d'usos del temps que reconegui la capacitat de tots els ciutadans i ciutadanes a poder gestionar el seu temps.

2/Seguir posant en marxa mesures des de l'àmbit públic que permetin una revisió a fons dels horaris dels diferents serveis i equipaments públics.

3/Impulsar els pactes del temps a nivell local com a fórmula que permet adaptar els horaris a les diferents realitats locals.

EL DRET A L'EDUCACIÓ, UN BÉ COMÚ

Durant els darrers anys hem vist com aquest dret bàsic ha anat reduint l'accepció del seu significat fins a limitar-se a garantir l'escolarització de tota la població en la franja corresponent a l'educació obligatòria.

Els i les socialistes, conjuntament amb tota la comunitat educativa, volem tornar a aquest dret fonamental tot el valor que té per a les persones i per a la societat. Creiem que aquest és un moment clau per ampliar i reforçar el significat del dret a l'educació.

I per fer-ho efectiu, real i universal, ens refermem en la destinació del 6% del PIB per garantir-ne el finançament necessari, com també ho fem en la necessitat d'incidir en un Pla un contra el fracàs escolar amb l'objectiu que la majoria de l'alumnat doni continuïtat a la seva formació.

Parlem del dret a una educació de qualitat, del dret a una educació equitativa i inclusiva, del dret a una educació integral que desenvolupa totes les capacitats de les persones, del dret a l'educació a temps complert i del dret a l'educació al llarg de la vida.

Cal garantir l'exercici ple del dret a l'educació que és un bé comú, entenent que es sustenta en un seguit de principis que nosaltres ens proposem impulsar i assolir:

- El dret a una educació per a tots i totes, capaç de donar a cadascú el que necessita per créixer com a persona. Se sustenta en una educació que compensa les desigualtats i que assoleixi la igualtat d'oportunitats. Una educació que entén cada alumne com a ésser únic i que el fa el centre de les seves actuacions.
- El dret a una educació pública de qualitat. Se sustenta en una educació amb equips de professorat compromesos amb les singularitats del projecte educatiu, en uns centres autònoms que saben donar resposta a les necessitats del seu alumnat conjuntament amb tota la comunitat educativa. De quina manera?
 - Amb equitat en la dotació de recursos als centres que configurin el Servei Públic d'Educació.
 - Amb la valoració i revisió del calendari escolar i l'ampliació horària escaient en cada etapa i context.
 - Amb el coneixement i la utilització de l'anglès com a eina d'aprenentatge.
- El dret a una educació amb tots els recursos necessaris. Se sustenta en una educació que està dotada amb suficiència de recursos, tant humans com materials, i que afavoreix especialment aquells centres educatius de contextos amb més necessitats.

Una educació que garanteix a tota la població l'accés als materials educatius i a la participació en totes les activitats que es realitzen fora dels centres i en horaris extraescolars. I això també vol dir:

- El dret a una educació en el lleure

- El dret a l'accés a l'ensenyament superior, aturant el cost de les matrícules i ampliant els recursos destinats a beques i ajuts, augmentant les oportunitats per a tothom.
- El dret a una educació que facilita l'accés de totes les famílies a les propostes educatives dels 0-3 anys. Se sustenta en una educació que s'inicia en els primers anys de vida i que reconeix aquest tram educatiu com a fonamental en el desenvolupament de les persones i especialment en la compensació de les desigualtats socials. Com fer-ho possible?
 - Incorporant quan sigui possible, criteris de tarificació social progressiva.
 - El dret a una educació en què la coeducació sigui l'eix vertebrador des de la infància fins als nivells superiors, que proporcioni i promogui valors com l'educació en igualtat de gènere i el respecte a la diversitat tant dels nostres infants com dels nostres joves.
- El dret a una educació inclusiva. Se sustenta en una educació que integra tot l'alumnat i rebutja qualsevol mena de segregació. Una educació que atén i dóna resposta a totes les diversitats i contribueix a construir una societat més cohesionada.

És precisament per aquest motiu que els i les socialistes hem de treballar per garantir la laïcitat a l'escola pública i eliminar els concerts educatius als centres que segreguen per raó de gènere.
- El dret a una educació que té el compromís de tota la societat. Se sustenta en una educació oberta que compta i necessita de l'aportació i la contribució de totes les persones i institucions. Una educació que parteix del compromís d'una societat, recollit en un gran Pacte Educatiu de país.

Aquest és el nostre compromís i la nostra voluntat. Retornar al Dret a l'Educació el concepte de bé comú i treballar per fer d'aquest dret i d'aquest bé, una palanca de canvi i de plenitud per a totes les persones.

L'ESCOLA MÉS LLIURE ÉS LAICA

Encara no ens podem considerar un estat laic: som un estat aconfessional, però la laïcitat exigeix anar més enllà de la neutralitat que permet al més fort envair l'espai comú. A l'escola, es fa confessionalitat amb diners públics, es promou una ideologia, una part del professorat és designat pels poders religiosos, s'exigeix a nens i nenes que es manifestin públicament sobre les seves creences. En ocasions els púlpits s'han instal·lat a les aules i sembla que es busquen clients o adeptes a la religió.

Els i les socialistes tenim el compromís d'avançar en la separació de l'Església i l'Estat i assegurar-ne la neutralitat envers les diferents creences. Programes electorals del PSC assenyalen el propòsit de modificar el *Codi Penal* en el que fa referència a la llibertat de consciència, equiparant la protecció de totes les conviccions i la modificació de la *Llei Orgànica de Llibertat Religiosa*.

Les nostres actuacions han de garantir l'exercici de la llibertat religiosa en tots els àmbits de la societat i, al mateix temps que valorem la contribució de les confessions a la deliberació pública, hem d'exigir que aquesta no s'imposi per sobre de la sobirania i de la llei.

Tot i que l'Estatut afirma que l'ensenyament és laic a les escoles de titularitat pública, en prevaler l'acord signat entre l'Estat espanyol i l'Estat del Vaticà el 1979, la seva efectivitat es limita a una declaració d'intencions que no pot canviar la situació actual: a l'escola pública s'ha d'oferir religió.

Actualment a Catalunya, l'escola concertada és principalment religiosa i la pública és la que ha de mantenir els valors de la laïcitat. Per aquesta raó, entre d'altres, les persones immigrades escullen escoles públiques, ja que entenen que trobaran l'espai de respecte necessari per l'educació dels seus fills i les seves filles.

No sempre ha estat així, a finals del franquisme i durant la transició, a Catalunya va existir una escola laica concertada que representava els valors democràtics i progressistes. Malauradament aquestes escoles no eren accessibles, pel seu cost, a la classe obrera i moltes d'elles van acabar integrades al servei públic, quedant així truncada aquesta opció.

El no haver creat una xarxa pública suficient i l'escassa oferta d'escoles concertades laiques, ens fa dependre del servei de l'escola concertada religiosa que, en molts casos, no assumeix la tasca d'integració.

A Europa, la influència de l'ensenyament religiós subvencionat amb diners públics és molt important. En un context d'àmplia secularització social, on la religió tendeix a dissoldre's, les esglésies reforcen el valor de "pertinença" cultural i l'escola resulta l'espai idoni per a la seva difusió. Així, en l'àmbit de la dreta europea, s'ha associat la llibertat educativa amb la llibertat religiosa i s'intenta justificar la segregació educativa per motius religiosos en convertir-la en un dret fonamental. Davant d'aquestes posicions més conservadores que identifiquen la religió com un fet identitari de l'essència europea, els i les socialistes hem de continuar defensant la laïcitat de l'ensenyament i la societat.

L'escola ha de ser l'espai públic de formació de la ciutadania, el marc de relació on l'ensenyament és un dret: universal i gratuït, fonamentat en una filosofia humanista, respectuós amb tota possible opció espiritual o filosòfica i arrelada a la comunitat. A l'escola s'ensenya i s'aprèn la ciència i la cultura i s'educa per la pluralitat i la convivència. L'escola dels ciutadans i les ciutadanes ens educa en els deures que guien el nostre comportament solidari i en els drets que ens permeten créixer i realitzar-nos com a persones.

En aquest panorama, tenim una llei que, en no haver estat adaptada a la nova situació, s'incompleix sistemàticament: en moltes escoles públiques no s'ofereix ni es fa religió; les escoles concertades religioses, en bona part no ofereixen l'alternativa a la religió; les escoles públiques limiten l'oferta de religió a la catòlica. És evident la necessitat de revisar aquesta legislació i adequar la normativa.

El nostre objectiu, la nostra direcció política, ha de situar-se per sobre de les demandes de polítiques concretes, de mesures excessivament conjunturals. Aconseguir un impuls unitari de la immensa majoria progressista de la ciutadania per avançar en la millora del Servei Públic d'Ensenyament i garantir la igualtat d'accés a tots els centres finançats amb fons públics. Els i les socialistes hem estat capdavanters en el reconeixement de drets a la ciutadania i ara podem impulsar a Europa l'ampliació de drets que comporta garantir la laïcitat de l'Estat. Per avançar en aquest compromís en l'àmbit de l'educació, proposem abordar, entre d'altres, les següents polítiques i actuacions:

- Potenciar en els centres docents les celebracions, rituals de pas i cerimònies civils. Cal revisar les celebracions del calendari escolar i modificar alguns programes d'activitats subvencionats per les administracions i molt lligats a la religió.
- Garantir que la formació d'infants i joves en alguna tradició religiosa, cultural o filosòfica, es faci fora de l'horari lectiu, de manera clarament diferenciada i sense coincidir amb cap matèria.
- Identificar les ingerències que les confessions religioses amb els seus costums, regles morals i creences estan exercint en l'espai comú i assessorar sobre l'aplicació de normativa.
- Repensar els acords i formes de relació entre l'Estat i les diferents religions.
- Obrir el debat per plantejar renegociar el concordat amb l'Estat del Vaticà. Cal tenir present que es tracta d'un acord de gestació preconstitucional i que generacions actuals de ciutadans i ciutadanes no hi eren quan es va signar, potser han de poder expressar la seva voluntat al respecte.

PER UNA FORMACIÓ PROFESSIONAL DIGNIFICADA I DE QUALITAT A CATALUNYA

Amb aquest debat volem donar resposta a una pregunta clau: quin volem que sigui el pes de la Formació Professional (FP) en el sistema educatiu del segle XXI? Des de sempre, la Formació Professional dins el nostre sistema educatiu s'ha vist menystinguda, amb una flagrant manca de recursos i una pràcticament inexistent aposta política i estratègica per potenciar-la. Així com el govern del Tripartit va innovar i fes passos importants, que després van ser replicats pel govern de l'Estat, en els darrers anys, la Formació Professional no ha format part de les prioritats dels governs de dretes a Catalunya i a Espanya. I les darreres modificacions legislatives, com la LOMCE, han rebaixat el paper de la FP a un itinerari de segona.

Volem trencar aquesta dinàmica i contribuir a activar canvis profunds i valents en la Formació Professional a Catalunya. La conjuntura, a més, no podria ser més crítica: mentre que les taxes d'abandonament escolar continuen incrementant-se, estudis recents de PIMEC revelen una gran demanda de titulats en FP que no és satisfeta degut a una desestabilització de l'estructura educativa que comença a ser crònica i que requereix de polítiques transformadores a llarg termini. Això passa òbviament per considerar la FP com un tema de país: la importància de la FP per a l'economia i la indústria, però també per al desenvolupament personal dels estudiants, reclama que per a qualsevol Govern aquest tema sigui prioritari.

L'aprovació de la Llei 10/2015, del 19 de juny, de Formació i Qualificació Professionals va suposar un petit pas endavant en aquest sentit, tot i no sentir-nos plenament satisfets amb el redactat final de la llei. És necessari superar l'actual situació de paràlisi de la llei: és evident que cal un impuls i un clar lideratge polític de la matèria. Volem impulsar el desplegament de la llei per tal de disposar de les eines que ens han de permetre donar una millor resposta a les necessitats de milers de persones i de moltes de les grans i petites empreses de Catalunya les quals són generadores d'ocupació i per tant de riquesa i benestar pels ciutadans i les ciutadanes.

Davant els reptes que es presenten per a la Formació Professional creiem fermament que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de fer una aposta estratègica pels centres integrals com una via per englobar formació reglada, formació contínua i la innovació, complementant l'existència dels centres tradicionals.

Sense més i millors recursos, però, no serà possible aconseguir una Formació Professional de qualitat i de primer nivell a Catalunya: una aposta decidida per la FP haurà d'anar acompanyada d'un augment de la inversió que garanteixi la sostenibilitat i el funcionament del sistema. Aquesta inversió hauria de traduir-se no merament en un augment de partides pressupostàries, sinó en la planificació d'un itinerari polític que contempli especialment incrementar el paper del sector privat com a partícip i finançador de la modernització de la FP.

Un dels reptes de la Formació Professional a Catalunya és la definició d'un model propi de FP Dual, que el redactat de la llei no concreta. A dia d'avui existeixen diferències considerables a

la Formació Professional Dual impartida a Catalunya en funció del departament de la Generalitat que l'hagi impulsat. Hem de caminar vers un model clar que marqui unes condicions clares tant per als estudiants com per als centres i les empreses. És important debatre en profunditat sobre les diferents configuracions que pot tenir el model i escollir la que garanteixi millor l'aprenentatge de l'estudiant i faciliti la participació de les empreses en el model, atenent a les característiques de les empreses catalanes i de cada territori.

Cal treballar per facilitar l'accés, la permanència i el trànsit pels diferents nivells del sistema. En aquesta línia, es poden plantejar les acreditacions professionals com una via (mantenint la possibilitat d'accedir al títol), millorar els sistemes d'informació i orientació i treballar per integrar l'oferta dels diferents departaments de la Generalitat per reduir les dificultats actuals pel que fa a la publicació de l'oferta.

Volem treballar activament per dignificar la Formació Professional. Hem d'aconseguir que no sigui considerada com una via secundària i menys digna que les altres. I això passa tant per actuar a nivell del discurs públic com per fer visible un compromís inequívoc per part de les administracions públiques responsables.

No defensem un model qualsevol de Formació Professional. Tot i la posició secundària que sovint ha ocupat respecte altres itineraris formatius, no partim de zero: volem fer emergir les bones pràctiques i els casos d'èxit que (malgrat la manca de recursos i de compromís polític) trobem a Catalunya, volem posar en valor l'experiència i la tasca dels professionals del sector i volem recuperar unes polítiques públiques decididament compromeses amb la Formació Professional, prenent, tanmateix, l'exemple d'illes d'excel·lència com ara Euskadi, un territori econòmicament avançat com el nostre que ha sabut revaloritzar la FP i atreure l'interès de les empreses.

En definitiva, volem que la Formació Professional deixi de ser l'element més feble de l'educació i construir un model de qualitat i que tingui un rol central en el sistema educatiu del segle XXI a Catalunya.

I per assolir el que volem, proposem un decàleg de mesures a implementar de forma immediata:

1. Posar en marxa la xarxa completa de centres integrats.
2. Fer servir l'actual catàleg de competències professionals per unificar la certificació de tots els cursos, prenent com a referència la necessària integració en l'EQF europeu.
3. Establir una única estructura d'informació i orientació.
4. Potenciar les relacions dels centres de FP amb les empreses.
5. Mantenir, potenciar i homogeneïtzar les oportunitats de formació a l'estranger, així com la utilització de la llengua anglesa com a eina d'aprenentatge.
6. Mantenir i potenciar els mecanismes que permeten saltar entre els diferents estudis i entre la vida laboral i els estudis.

7. Potenciar la formació dels esports i les arts en una direcció professionalitzadora.
8. Potenciar la FP a l'ESO per afavorir aquests estudis i rebaixar l'abandonament escolar.
9. Fer campanyes públiques de prestigi de la FP i potenciar el pas de la FP a la Universitat.
10. Impulsar la FP com a eix imprescindible i clau al present i futur socioeconòmic de Catalunya.

Des del PSC entenem com a FP altres tipus de formació professionalitzadora com és el cas de la Formació Ocupacional, a través de la qual es poden formar persones que a una etapa primerenca del cycle vital s'han quedat exclosos del sistema educatiu formal.

Catalunya compta amb una xarxa de centres d'Innovació i Formació infrautilitzada i antiquada, els CIFO, on s'imparteix Formació Ocupacional, que demana una modernització i una adaptació a les necessitats reals del mercat de treball actual.

Per tant, no solament com a mesura pal·liativa sinó també com una via alternativa de formació, adquisició de competències i experiències pràctiques, treballarem per la dignificació, reorientació i redisseny de la Formació Ocupacional, inclosa en el model de Formació Professional.

D'aquesta manera, es donarà accés a una altra formació professionalitzadora de qualitat, degudament acreditada i adaptada a les necessitats del mercat de treball actual per tal de donar eines per garantir l'ocupabilitat de joves i persones en edat de treballar.

UN ÀMBIT EDUCATIU INNOVADOR: LES RESPONSABILITATS COMPARTIDES PER A UN APROFITAMENT COMPLERT I INTEGRAL DE LES OPORTUNITATS EDUCATIVES DEL PAÍS

La Catalunya de les oportunitats educatives és el territori que ambicionem. És per això que reconeixem el terme educació en tota la seva dimensió i abast, per això des del PSC volem fer realitat el lema: “Catalunya, un territori on créixer”.

Des d'aquest punt de vista, el concepte de Ciutat Educadora, esdevé el marc referencial per comprendre la veritable amplitud del concepte educació a les nostres polítiques, i singularment quan la visió és de país, ens proposem fer efectiu el principi de “Societat Educadora”.

Des del Govern de la Generalitat de Catalunya, exceptuant els períodes de governs progressistes, aquesta visió omnicomprensiva de l'educació, ha estat desaprovechada i inclús ha estat combatuda políticament. Qualsevol acció educativa que no passés pels canals jeràrquics de la gestió del sistema educatiu ha estat menystinguda i vista amb incomoditat des dels diferents Departament d'Ensenyament al llarg dels anys de governs de dretes, i l'exponent més contundent d'aquesta visió ha estat el nom de “Departament d'Ensenyament”, en comptes de “Departament d'Educació”.

La idea d'una “Societat Educadora” és massa valuosa com per no desenvolupar-la i deixar-la morir d'inanició per falta d'ambició o inexistència de projecte, i des del PSC ens comprometem a capgirar aquesta situació. Aquesta seria la vertadera innovació de política educativa que podem oferir al nostre país.

Serà doncs a partir dels principis de proximitat, equitat, igualtat d'oportunitats, qualitat i participació, que volem fer possible al nostre país que les persones puguin créixer individualment i col·lectiva de manera inclusiva, amb plena capacitat de participar i viure competencialment en una societat global i plural.

I és en aquest context que volem incorporar i reconèixer l'acció educadora des de les diverses facetes on es dona. Els termes “educació formal”, “educació no formal”, “l'educació informal”, “per a totes les edats” i “els diferents temps educatius”, serveixen per classificar una ingent quantitat d'activitat educativa al nostre país. Seria prescindir d'una gran potencialitat educadora no tenir en compte aquest dimensionament.

En aquesta línia, podem identificar quatre grans àmbits que tenen diferents graus de responsabilitat en l'educació: les famílies, els alumnes, el sistema educatiu i l'entorn.

Aquests quatre àmbits han de passar d'actituds i pràctiques autàrquiques a una visió de complementarietat, treball en xarxa, de col·laboració, i per tant de creació de valor afegit.

Les famílies són el nucli principal de l'educació. Per això les necessitem implicades i responsabilitzades en l'educació de llurs fills i filles. Per fer-ho efectiu hem de facilitar una major conciliació de les vides laborals i familiars, alhora que hem d'implementar ajudes diverses que facin possible una major assumpció d'aquesta responsabilitat.

Els alumnes que són el centre de l'acció educativa, han d'esdevenir subjectes actius per tal que els seus processos educatius conformin els pilars claus del seu propi procés d'aprenentatge.

El sistema educatiu, del qual la modernització esdevé un factor imprescindible, i on a partir dels equips docents, de centres educatius autònoms, la responsabilitat, la direcció, el govern, l'empoderament i el rendiment de comptes esdevenen factors determinants, la formació contínua del professorat que permeti aplicar millores i adaptar la manera de transmetre en el procés d'ensenyament/aprenentatge al grup-classe. Moltes pràctiques educatives innovadores ja es duen a terme a molts centres educatius de Catalunya algunes d'aquestes emmarcades en grups ad-hoc i d'altres perquè són el resultat d'una tasca renovació pedagògica sostinguda i que al final han esdevingut una innovació educativa, però en qualsevol cas, la modernització del sistema educatiu passa per aquests factors i passa per l'exigència que aquestes pràctiques innovadores-renovadores esdevinguin majoritàries.

El territori, l'entorn: hem de fer realitat el principi de "territori educatiu", identificant i reafirmant l'aportació dels impactes educatius produïts als diferents territoris, habitualment lligat als municipis, però no només a aquestes institucions, sinó que hem de fer possible el treball educatiu a partir d'entitats i institucions supramunicipals, o intramunicipals en aquells municipis que per la seva dimensió, així ho necessitin. Per això l'acció en xarxa dels diferents agents educatius sigui a l'escala que sigui –de barri, de districte, de ciutat, de comarca, etc...-, esdevindrà objectiu primordial.

Finalment doncs, les famílies, els alumnes, el sistema educatiu i el territori, seran els quatre pilars amb els quals bastirem un gran "Pacte Educatiu de Catalunya" que, liderat des del govern del país, tindrà com a objectiu principal la millora de l'èxit educatiu i formatiu de tothom i per a tothom.

LA INNOVACIÓ EDUCATIVA, MOTOR DE PROGRÉS A L'EDUCACIÓ

La LOMCE posa en marxa un procés d'involució de l'educació tal com s'entén des d'una visió dretana, a partir de la recentralització, la unificació, la liberalització i el trencament amb el sentit públic de l'educació. Ens preguntem si en aquest marc normatiu és possible desenvolupar un projecte d'innovació que respecti la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'educació i considerem que ha de ser un objectiu prioritari la derogació d'aquesta Llei.

La innovació educativa és motor i camí de progrés a l'educació. Però, també ho ha de ser de l'equitat educativa. Aquesta és la condició bàsica, creiem, i ha de ser el compromís.

I és en aquest marc en el que defensem les següents apreciacions que ha d'incorporar el nostre model d'innovació educativa:

- Reforçar la cohesió social, garantir els indicadors de qualitat entre centres i evitar la separació dels i de les alumnes.
- Desenvolupar les habilitats necessàries per afrontar la realitat de forma crítica per analitzar les transformacions i desequilibris existents en el món actual, valorant críticament les causes que provoquen les desigualtats.
- Incorporar significativament les arts i les humanitats per contrarestar el model únic que s'imposa de competitivitat en el mercat global i promoure el desenvolupament de ciutadans i ciutadanes que puguin revitalitzar la democràcia i contribuir, amb el compromís individual i col·lectiu, a l'assoliment d'una societat més lliure, justa i equitativa.
- Sempre ha estat present a l'escola i forma part de l'ADN dels seus i de les seves professionals. Necessita recursos públics suficients, lideratge polític i estratègic per part de l'Administració i suport dels entorns socials i familiars.
- Ha de ser assumida per l'Estat i l'Administració pública, que ha de ser el garant d'introduir els canvis i les millores en els centres educatius. Considerem que és una tasca que no pot quedar en mans privades o grups econòmics que podrien donar-li un biaix interessat.
- Ha d'afectar a tot els centres per igual, amb ritmes semblants, sense establir condicions prèvies discriminatòries que puguin perjudicar els centres, posant en perill la seva continuïtat.
- Necessita d'un marc de col·laboració oberta per compartir experiències, la qual cosa resulta incompatible amb la competitivitat que es genera quan les escoles competeixen per "omplir les seves aules", amb el prestigi que aporta la innovació a un quants centres, eixamplant les diferències, i estigmatitzant d'altres.

- Les diferències entre els centres han de respectar el principi d'igualtat d'oportunitats i justícia social que han de tenir llurs alumnes. Cal exigir totes les mesures compensadores per evitar que les diferències esdevinguin en desigualtats i s'instal·lin en el model educatiu.

Ha de ser un projecte obert a tota la comunitat i l'entorn social i respectuós amb els drets laborals dels treballadors i treballadores de l'educació.

PER UNA UNIVERSITAT PÚBLICA I DE QUALITAT

El sistema universitari català es troba en la situació més complexa i crítica des dels inicis de la democràcia, com ho està el conjunt del sistema educatiu. Això succeeix quan el nostre sistema universitari havia assolit el nivell de desenvolupament més elevat de la història recent, en termes de la seva oferta i qualitat acadèmica, de la quantitat i excel·lència de la producció i transferència de coneixement científic, tecnològic i cultural, de la seva presència i impacte territorial, i també en termes del seu prestigi intern (a la societat catalana) i extern (especialment a Europa).

Les causes

1. La dramàtica i perllongada crisi econòmica i social que està vivint la societat catalana (com l'espanyola i l'europea), que té impacte directe i indirecte en el món universitari.
2. Les polítiques de retallades del finançament públic a les universitats, fet al qual s'ha sumat la reducció significativa de la despesa pública en recerca universitària i la pràctica desaparició del finançament públic de les inversions en infraestructures i equipaments. El conjunt de les 7 universitats públiques presencials catalanes han contemplat una disminució dels seus pressupostos de 289 milions d'euros, la qual cosa suposa una caiguda del 18%, superior a la retallada produïda en el conjunt de l'Estat, que hauria estat del 12%. Contràriament en els països europeus més avançats la inversió pública en universitats i recerca s'ha incrementat en aquests temps de crisi.
3. La tutela legal i efectiva de la política de professorat. Mitjançant les lleis del govern de l'Estat i les lleis i normes de la Generalitat, la política de professorat ha acabat intervinguda per l'administració. Es dificulten al màxim les reposicions de personal, hi ha tota una operació de "desfuncionarització" del professorat, investigadors i personal d'administració i serveis, es vehicula la via de contractació únicament cap al programa Serra Hunter, es taponen els procediments de promoció del professorat, i es pressiona amb eficiència per a reduir la plantilla i precaritzar-la en determinats sectors. A més a més, s'han retallat sous i condicions laborals.
4. Aquesta política neoliberal en matèria universitària s'ha traslladat a la política de preus i d'accés als estudis universitaris. Wert va propiciar l'increment del preu dels estudis universitaris, fet que va aprofitar la Generalitat para pujar les taxes en un 66% en un exercici. Catalunya té ara els preus dels graus i dels màsters més cars d'Espanya i un dels preus més elevats d'Europa Occidental. En paral·lel, la política de beques s'ha fet més restrictiva: destinen menys recursos, dificulten l'accés a les beques i la permanència. Catalunya té actualment una inversió en beques universitàries en relació al seu PIB vuit vegades inferior a la dels països escandinaus.
5. La construcció d'una política de recerca quasi exclusivament articulada, en el cas de la Generalitat, al voltant dels instituts de recerca de la xarxa CERCA, obviant clarament

tota la recerca i la transferència de coneixement que es desenvolupa en els diferents departaments universitaris i en els grups de recerca de les universitats.

6. El discurs des del poder, més o menys subtil, de qüestionament global del model universitari públic, que neix d'una profunda desconfiança cap a la capacitat de les universitats de gestionar eficaçment el servei públic educatiu. Aquesta situació s'ha fet evident amb el "debat" al voltant de la governança universitària que han propiciat els governs de CIU i del PP.
7. El Reial Decret que propicia una reorganització de l'estructura dels nostres graus i màsters, sobre les plantilles de professors i PAS, i sobre la capacitat d'accés als estudis universitaris d'una part de la societat catalana i espanyola.

Què proposa el PSC?

1. Un Acord Nacional per a les Universitats i la Recerca. Aquest Pacte ha de convertir-se en el marc de referència de la millora contínua del sistema d'ensenyament superior, per tal que respongui a les necessitats de progrés, cohesió social i de desenvolupament del nostre país. Un Acord que ha de donar estabilitat al conjunt de les polítiques universitàries i que s'ha de construir amb les direccions de les universitats, les comunitats universitàries, les formacions polítiques i amb el suport de les organitzacions socials i econòmiques del país.
2. Desplegar les reformes legals i normatives, però també governar de forma diferent, per tal que sigui efectiva, viable i sostenible l'autonomia universitària. Basada en els principis de mútua confiança entre institucions públiques al servei de la ciutadania; de fixació comuna d'uns objectius estratègics (docents-formatius, de recerca, de transferència i de contribució al progrés econòmic i a la cohesió social del país) a partir dels quals s'estableix el finançament –que ha de garantir sempre un estàndard de recursos basals que permeti una docència i recerca de qualitat a totes les universitats i que faciliti veritablement la capacitat de competir amb les principals institucions universitàries europees-; per una política de professorat que permeti eradicar la precarització, una política d'organització de l'oferta docent i una política de recerca establerta i implementada des de cada universitat en relació als objectius estratègics acordats amb l'administració i amb la societat.
3. Establir de manera consensuada una política de beques i de preus públics que garanteixi l'accés efectiu als estudis universitaris dels i les estudiants amb capacitat i ganes d'esforçar-se, indistintament de la seva renda familiar o situació social. En aquest sentit, reduir de manera significativa les taxes dels màsters universitaris ja que, en la majoria de casos, suposen un elevat cost per a les famílies i limita l'accés de l'estudiant amb menys recursos.
4. Atesa l'actual situació de dificultat que pateixen molts estudiants universitaris en la cerca d'una feina digna, fomentar i potenciar les pràctiques laborals amb l'objectiu de permetre als i les estudiants obtenir un millor coneixement de les possibilitats laborals

de la seva titulació i alhora adquirir més competències formatives en un entorn de treball real.

Pel que fa a la durada dels estudis universitaris, sense entrar en la seva concreció, s'ha de garantir que el projecte formatiu ha de ser qualitativament potent, sòlid acadèmicament i socialment rellevant. Per tant, la seva reforma ha de néixer de l'acord entre governs i comunitats universitàries, amb un marc legal clar i amb un finançament suficient perquè la reforma s'implanti amb èxit.

PEL SISTEMA UNIVERSITARI QUE VOLEM

El sistema universitari català està compostat per vuit universitats públiques, més les universitats privades, més de 150.000 estudiants i un ampli nombre de professorat i membres del personal d'administració i serveis.

Es tracta d'un sistema cridat a garantir el dret a l'educació superior i que fins no fa gaire millorava constantment en les seves missions, educar, investigar i transmetre coneixement; en suma, que evolucionava per donar un millor servei a la societat.

Els últims anys, en canvi, aquesta evolució es va paraitzar per, finalment, començar a retrocedir. Uns criteris acadèmics d'accés i permanència que sols operen quan no es disposa dels diners per pagar els recàrrecs o una privada, un sistema de beques que no busca l'equitat sinó l'excel·lència, la precarització del cos docent, la manca de finançament, i per últim, l'anomenat 3+2, no són mes que símptomes de l'autèntic problema. La transformació de l'educació superior d'un dret a un privilegi.

És per això que com a socialistes considerem que s'han d'implantar polítiques per revertir la situació actual, començant per les següents:

1. Taxes 0. L'educació, com la sanitat, és un dels principis de l'Estat del Benestar, i per tant el sufraga la població mitjançant els seus impostos. L'actual copagament del mateix mitjançant preus de matrícula i taxes per activitats administratives bàsiques limita el seu accés universal, i no és més que una forma de cobrir la manca de recursos públics amb aportacions privades. Hem de tendir cap a la gratuïtat de l'educació de la primera matrícula.
2. Beques. Les beques han de ser l'eina principal per tal de garantir la igualtat. Es fa imprescindible regenerar l'actual sistema eliminant criteris d'excel·lència acadèmica per donar protagonisme als socioeconòmics. Així mateix, cal dotar-les d'un contingut suficient que permeti pal·liar els costos d'oportunitat dels estudis, no únicament els directes com poden ser les matrícules (que recordem, s'han d'eliminar).
3. Criteris de continuïtat. Com a servei públic s'ha d'exigir coresponsabilitat als seus usuaris. Lluny de l'actual copagament, aquesta ha de ser d'aprofitament. S'han d'establir uns criteris comuns i consensuats sobre l'accés i la permanència a les universitats, basats en l'aprofitament acadèmic dels estudis.
4. Millorar el finançament públic. Les retallades a les universitats han provocat que, a la pràctica, aquestes hagin vist minvada la seva autonomia. Cal garantir un finançament públic estable i suficient per a les universitats. Els i les socialistes pensem que com a societat, val la pena invertir diners i esforços col·lectivament en l'estudi i la recerca pels beneficis socials que aquests comporten i, per als més escèptics, cal recordar que cada euro invertit en educació superior té un retorn d'1,35€ només en impostos.

5. Precarietat PDI. És urgent revertir les polítiques dels últims anys que han suposat un retrocés i reducció de plantilles, perversió de figures contractuals i de plans com el Serra Hunter, bloqueig de les expectatives de promoció, augment de la temporalitat i la precarietat. A més, moltes vegades la captació de talent sorgit a les nostres universitats depèn de l'obtenció de recursos externs. Cal consensuar un model de carrera acadèmica per als i les professionals de la docència i la investigació de tipus "tenure track". A més, cal revertir la pèrdua de valor i degradació de la docència en els mecanismes d'accés i promoció del professorat que ignoren els mèrits docents, en contraposició amb la sobrevaloració dels mèrits recerকারis.
6. Responsabilitat social. L'essència de la universitat és transferir coneixement a la societat i això ho fa des dues maneres: formant i transmetent directament a la societat els coneixements que genera.

Tot i això, últimament s'està confonent formació amb ocupabilitat i societat amb empresa. Rebutgem profundament aquesta confusió dels valors universitaris.

L'ocupabilitat no ha de ser un objectiu prioritari de les universitats, sinó dels governs, i traslladar-ho a elles vinculant-ho als pressupostos que se'ls hi assignen no és més que un xantatge. Aquest pressupost s'ha de vincular a objectius formatius, no laborals.

Al mateix temps, cal repensar la relació entre universitat i societat. Valorem positivament la transferència de recerca i tecnologia com a element generador de valor afegit i d'innovació en el sistema productiu del país, però rebutgem que aquesta acabi convertint-se en una manera camuflada de traslladar capital públic a l'empresa privada. Cal que tota la societat participi en la universitat, sent un bon inici repensar els Consells Socials.

Per últim, es fa imprescindible elaborar un mapa de titulacions rigorós que posi les universitats al servei de la societat, passant de la competitivitat a la col·laboració real i lleial entre administracions.

Bon govern. El debat poc rigorós que ha viscut la Universitat sobre la seva "*governança*" ha representat un atac amb intencions d'afeblir la democràcia interna i l'autonomia universitària, principis imprescindibles perquè compleixi amb les seves funcions i que tots els governs han de respectar. La millora del govern de la universitat no passa per augmentar la jerarquització a costa de la democràcia interna, sinó per garantir la rendició de comptes, la transparència i mecanismes de planificació, control i avaluació plurals i inclusius.

LA CULTURA COM A DRET DE CIUTADANIA

Les polítiques culturals han contribuït decisivament a desenvolupar els sectors artístics i culturals. Els pobles i ciutats catalans s'han dotat d'un conjunt d'infraestructures notable per a les pràctiques culturals i els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya disposen d'una xarxa d'escoles artístiques públiques i privades que, tot i que desproveïdes d'una ordenació normativa sòlida, haurien de permetre que el talent dels nostres creadors es renovi de manera constant.

La cura del nostre patrimoni material i immaterial es realitza amb constància, malgrat l'escassetat de recursos i els catalans i les catalanes gaudeixen d'una xarxa de biblioteques, arxius i museus homologable a la de molts països europeus. De la mateixa manera, les expressions de la cultura popular i tradicional han reeixit, assolint altes cotes de participació, visibilitat i sovint innovació, i la llengua catalana és present, de manera majoritària, en les produccions artístiques i culturals que es realitzen a Catalunya.

Bona part de tot plegat és conseqüència de les polítiques i programes culturals que hem desplegat els Socialistes de Catalunya des de les instàncies de Govern en què hem tingut responsabilitats polítiques i, de manera significativa, en el món municipal.

Malgrat tot, l'actual crisi econòmica i de manera especial l'esclat d'un pensament neoconservador que qüestiona la importància de la cultura en el context de les polítiques públiques amenaça aquestes conquestes socials. L'aparició dels entorns digitals, l'eclosió d'una economia global i la progressiva consolidació d'un entorn global afecten de manera essencial l'espai de la cultura, transformant-lo d'una manera inequívoca vers una nova etapa fundacional en la qual estem immersos.

L'encertada reivindicació dels agents culturals reclamant que la cultura formés, formi part del cos central de les polítiques públiques desenvolupant un paper rellevant en les principals línies estratègiques de l'acció de govern és més necessària que mai, atesa la seva transcendència social, política i econòmica en moments de profunda transformació de la nostra societat.

Es per això que el PSC es compromet a desenvolupar una política cultural a Catalunya i a incidir a Espanya i a la Unió Europea sota els següents grans paràmetres:

- Ens comprometem a considerar-la un àmbit prioritari en l'acció de Govern, garantint la seva viabilitat pressupostària, ubicant-la en la centralitat de les polítiques públiques, dotant la seva gestió dels imprescindibles instruments de participació i incorporant-la al llistat de programes que configuren l'eix central de les estratègies fonamentals per incrementar la competitivitat de Catalunya a nivell nacional, estatal i internacional.
- Ens comprometem a redreçar les relacions amb els representants dels diferents sectors culturals per tal que la cultura torni a ser una peça central en el discurs sociopolític català. Una política cultural d'èxit se sustenta en el diàleg, la negociació i la cerca de consens amb els agents del sector.

- Ens comprometem a incrementar els pressupostos fins aconseguir que el pressupost públic destinat a la cultura sigui el 2% del total, i rebutgem la pujada al 21% de l'IVA cultural, pel que ens comprometem a reduir-lo en el moment que tinguem responsabilitats de govern, perquè considerem la cultura una prioritat de govern i un dret universal i accessible per a tothom.
- Ens comprometem a modificar els models tradicionals de governança cultural que han estat vigents en els darrers anys per reduir l'enorme carrega de burocràcia que els afecta, per facilitar una major competitivitat de la nostra producció cultural i per ampliar la base social que la sustenta.
- Ens proposem incloure l'educació artística en l'àmbit de l'ensenyament obligatori, desplegant a tals efectes un Pla d'Ensenyaments Artístics, i estimular la creació d'un marc estable de relacions entre les universitats i els principals centres de formació artística distribuïts arreu del país.
- Ens comprometem a desenvolupar projectes de formació i pràctica cultural, artística i creativa, que amplii la potència dels drets culturals, potenciant el dret de l'accés a la cultura per a tota la ciutadania, però posant especial atenció en els drets de la *pràctica artística* i de la *llibertat creativa*, drets implicats en la producció i la creativitat d'una ciutadania lliure i autònoma, participativa i productiva, i que pugui desenvolupar la seva creativitat i la seva llibertat d'expressió com un guany vital i social conquerit a través de l'efectivitat dels drets, per millorar les condicions socials i culturals, fomentant l'autonomia i la participació de la ciutadania. Reforçant un consum no passiu sinó actiu de la cultura.
- Ens comprometem a modificar el marc legal per tal d'ampliar la capacitat d'actuació dels agents culturals i el seu potencial socioeconòmic. L'eix central d'aquesta proposta el configuren lleis de caràcter nacional i adaptacions específiques d'altres lleis de caràcter supranacional i, en concret, una llei d'economia social que doni resposta a les necessitats específiques de la major part de les organitzacions culturals sense afany de lucre, una llei estatal de mecenatge i desgravacions fiscals per a les inversions i el consum cultural i un marc específic d'àmbit català per tractar la propietat intel·lectual i la gestió econòmica del continguts digitals.
- És imprescindible assegurar la lleialtat institucional de la Generalitat amb els ajuntaments per tal de consolidar els serveis culturals que actualment presten els municipis de Catalunya i de manera molt especial aquells que formen part de les obligacions públiques que les parts considerin inqüestionables.
- Ens comprometem a impulsar una política cultural que no ens limiti a desenvolupar la cultura de les grans fites i els grans esdeveniments, activant un municipalisme cultural proactiu i productiu, amb eines i recursos suficients. Fent de l'accés productiu a la cultura una de les estratègies principals per a la generació d'una ciutadania activa culturalment i artísticament creativa, garantint el dret a la participació cultural.
- És imprescindible planificar i dur a terme una estratègia de participació cultural. Cal posar

en valor els centres i equipaments culturals de proximitat dotant-los dels serveis i continguts necessaris perquè la ciutadania pugui desenvolupar, crear i pràctica cultura. Així, els Equipaments Culturals Públics (centres culturals, Biblioteques, Museus...) han de desenvolupar un paper estratègic en la política cultural, amb projectes especials de participació cultural, de creació pròpia o en col·laboració, per a fer un pas més enllà en tot allò referent a les polítiques d'exhibició i divulgació cultural. Aquests projectes han de fer possible el pas de la figura del consumidor cultural passiu a la figura de la ciutadania culturalment activa, creant ponts entre la cultura professional i la cultura de l'experiència o amateur. A partir d'una col·laboració estratègica entre les polítiques culturals municipals i les polítiques culturals generals.

- Ens comprometem a impulsar la (re)generació d'espais, programes i continguts, on poder desenvolupar programes de formació cultural i pel foment de l'experiència artística i cultural, on la ciutadania pugui produir cultura. Promourem, impulsant programes en xarxa amb els Ajuntaments, la generació i organització de continguts culturals no limitats per edats i inclusivament, que incideixin en la percepció del benestar de la cultura per a les persones, i que tinguin a la ciutadania com a centre de les polítiques culturals comunitàries, facilitant la millora de les capacitats i competències personals, entenent els usos culturals com a objectius saludables per a la millora dels usos del temps. Tot generant espais i continguts de creativitat compartida, de diàleg, de companyia i convivència, a través de la cultura.
- Ens proposem modificar el funcionament del Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CoNCA), convertint-lo en el veritable articulador de les polítiques i programes d'acció directa i executiva de la Generalitat i d'aquells que es realitzin mancomunadament amb els municipis. Aquesta reforma ha de permetre un gran pacte públic per la cultura, que el comprometem en el comandament polític de les principals institucions culturals catalanes.
- Ens comprometem a revisar i redimensionar el PECCAT (Pla d'Equipaments Culturals de Catalunya), dotant-lo d'un nou projecte global d'Equipaments Culturals per aplicar a la dècada vinent, fent cura especialment de l'elaboració d'un Pla d'Equipaments Culturals de Proximitat que respongui a les necessitats de la ciutadania, cultural i creativa, del nostre país. Equipaments que han de fer possible la generació de comunitat i xarxes de col·laboració artística i cultural suficient per a dotar d'un ecosistema cultural i actiu a les nostres ciutats i pobles. A més, ens comprometem a actualitzar el PECCAT per sincronitzar la cultura i les polítiques culturals amb les necessitats de relació, formació, creació, producció, organització i distribució del present. Així renovarem, recuperarem i/o dotarem als Equipaments Culturals en funcionament, de les eines, els serveis, els continguts i les treballadores i els treballadors necessàries per portar a terme aquesta necessitada (re) actualització cultural.
- Ens proposem impulsar un ampli programa de foment i d'internacionalització de les indústries culturals. Aquest programa haurà d'incorporar, entre d'altres, el capital-llavor (emprenedoria) i el capital-risc (producció de continguts) imprescindible per desenvolupar

projectes d'implantació internacional, una política de coproduccions internacionals i una presència activa en els principals mercats del món.

- Ens comprometem a valoritzar el nostre patrimoni cultural i la nostra producció cultural com a actius prioritaris en les estratègies de dinamització turística catalanes.
- Ens comprometem a construir nous ponts de diàleg amb els moviments socials que lluiten per un ús extensiu i lliure d'Internet per cercar un espai cívic d'ús universal a la xarxa que sigui respectuós amb el reconeixement efectiu del dret de propietat intel·lectual. Tanmateix ens comprometem a crear el marc normatiu corresponent i els acords que se'n derivin amb els operadors de telecomunicacions i les grans distribuïdores de continguts digitals nacionals i internacionals per tal de dotar aquest espai d'una economia real i específicament d'un fons que permeti afrontar els drets intel·lectuals i editorials que se'n derivin.
- Ens comprometem a desenvolupar polítiques culturals dedicades a fer valer la cooperació cultural, amb programes d'intercanvi i comunicació cultural. Amb l'objectiu d'establir xarxes obertes de comunicació cultural que permetin la visibilitat i la interacció dels agents culturals del país amb altres entitats, artistes i agents d'altres cultures. Significant la importància de les relacions internacionals, per incrementar les oportunitats dels nostres artistes, gestors i gestores, agents i institucions culturals, i alhora, desenvolupant la importància de descobrir i relacionar-se amb altres artistes, agents i institucions, generant relacions de profit mutu, participant en la millora de l'ordre cultural global, fent valer la diversitat cultural i la seva relació amb el desenvolupament sostenible.
- Ens comprometem a aplicar els principis i les pràctiques de l'educació artística per contribuir a la solució dels problemes socials i culturals del món contemporani. Recolzar i enfortir la funció de l'educació artística en la promoció de la responsabilitat social, la cohesió social, la diversitat cultural i el diàleg intercultural. I impartir l'educació artística per enfortir la capacitat de creació i innovació de la societat.
- Ens comprometem a implementar polítiques culturals igualitàries per pal·liar i revertir els greuges que pateixen les dones com a col·lectiu vulnerable des del punt de vista laboral a l'àmbit cultura, amb menys ingressos i menys llocs de treball en el sector. Promourem mesures que fomentin la igualtat de gènere i que reconeguin el rol de les dones com a artistes, productores i gestores de béns i serveis culturals.
- És imprescindible planificar una estratègia perquè la cultura de producció i exhibició digital assoleixi cotes de presència a la xarxa, millorant la seva valoració, projecció i consolidació, i que permeti mantenir un impuls digital solvent de tota la cultura creada i produïda al nostre país. I en concret de totes les noves formes artístiques i culturals que la tecnologia permet, i amb especial atenció als possibles plans de millora per fer front als nous reptes de la producció i de la distribució i del consum digital de contingut audiovisual.
- Ens comprometem a impulsar la innovació digital amb un *Pla de Cultura Digital per a Entitats, Empreses i Artistes*, especialitzat en la localització, acompanyament i suport al nou

talent cultural de la xarxa cultural digital, amb programes de visualització i suport a projectes d'innovació cultural i comunicació digital. Així com promoure la creativitat digital i la participació de la societat civil en l'entorn digital cultural.

- Ens comprometem a establir línies de risc i suport especial per a Equipaments Escènics Públics i Privats amb l'objectiu d'enfortir l'oferta d'arts escèniques referent a projectes de nova creació, on la innovació cultural, els nous formats i la relació entre disciplines artístiques siguin valor central, amb l'objectiu de generar una xarxa de visibilitat de la innovació cultural i una plataforma per a les oportunitats.
- És imprescindible fer valer el talent cultural i tot el ventall de possibilitats que dóna la cultura per millorar les condicions de convivència i sostenibilitat de la societat. Així els treballadors i les treballadores de la cultura han de percebre aquesta nova centralitat de la cultura a l'acció política amb incentius i millores en les seves condicions fiscals i laborals (cotització, contingències de salut, maternitat, jubilació, desocupació...).
- Ens comprometem a treballar per reforçar les polítiques de cinema i d'audiovisuals. Fent del cinema i l'audiovisual català un dels eixos troncal de les polítiques culturals a Catalunya. Garantint les produccions nacionals, estatals i internacionals amb millores en el finançament, les condicions de producció, rodatge i postproducció, i amb incentius fiscals.
- Ens comprometem per desenvolupar línies d'ajuts i suport a la música en directe, arts escèniques, arts plàstiques i de la imatge, i d'altres disciplines artístiques susceptibles de ser exhibides en públic, des del punt de vista de les actuacions en directe de petit i mitjà format. De manera que les condicions laborals no siguin vulnerades i que les despeses econòmiques i fiscals no siguin un greuge per a l'activitat. Amb línies d'ajuts i/o compensació, directes o indirectes, junt amb l'enfortiment de les línies als municipis que promoguin activitats públiques culturals, sempre que siguin respectades les normatives locals respecte dels usos dels espais públics, en concret les relatives a les activitats culturals.
- Ens comprometem en treballar per desenvolupar la dimensió dels Drets Culturals des de la perspectiva dels Drets Humans. Posant cura de la importància de totes les temàtiques relatives a la identitat de les persones, incloent-hi la identitat digital, i de les possibilitats de la llibertat d'identificació amb una o diverses comunitats, i el dret a canviar aquesta identificació.
- Ens comprometem a recolzar sistemes de governança cultural sostenibles, a integrar la cultura en marcs de desenvolupament sostenible, a treballar per millorar un flux equilibrat de serveis i béns culturals, i a incrementar la mobilitat dels artistes i dels professionals de la cultura.
- Ens comprometem a transformar en polítiques públiques la necessitat de fomentar la participació cultural estimulando polítiques culturals que vagin més enllà de les estratègies dedicades al consumidor passiu, desenvolupant polítiques culturals de proximitat que actuïn sobre la necessitat d'establir una xarxa d'equipaments culturals de proximitat de

petita escala que estimulin la cultura comunitària.

Des del PSC no volem renunciar a cap d'aquests objectius, però tenim el convenciment que per aconseguir-ho cal canviar de manera notòria el model públic d'organització que de manera general afecta la gestió dels afers culturals.

La retallada dels pressupostos públics i la renúncia dels actuals governs de l'Estat i de la Generalitat a vetllar per la cultura (trencament del compromís de finançament de les escoles de música, paralització dels ajuts per a inversions d'equipaments culturals, retallades en les subvencions, etc...), fan impossible complir amb el que diu el nostre Estatut: fer possible el dret a la cultura, i que els i les socialistes creiem imprescindible.

Considerem la cultura com a l' eix vertebrador dels nostres valors, que configuren el model de societat que proposem. La cultura sobrepassa el tradicional sector d'activitats o de polítiques públiques, desplegant la seva influència a la major part dels elements de la vida en societat.

Per al PSC, la cultura ha de situar-se al centre de l'agenda política i social en una societat en transformació. Catalunya es troba davant d'una nova realitat social, un canvi de paradigma cultural, que obliga sens dubte a un replantejament.

En definitiva, la cultura s'ha de sustentar sobre el concepte de ciutadania, tal i com defensa el títol d'aquesta resolució i a partir d'aquí estendre la pluralitat, la diversitat, promovent les llibertats individuals de creació i col·lectives d'expressió.

EL PATRIMONI HISTÒRIC, COMUNITAT I FUNCIO SOCIAL

Catalunya és un país mediterrani on la història i, per tant, el patrimoni cultural és un element consubstancial als paisatges urbans dels seus pobles i ciutats. Una societat més justa i integradora ha de tenir molt en compte el seu patrimoni històric, que té un caràcter estratègic per la configuració de comunitats, per la creació d'oportunitats laborals i d'impuls econòmic, pel seu valor educatiu i cultural i per la cohesió social lligada a la identitat.

Del patrimoni històric, material i també immaterial, deriven els senyals d'identitat de cada municipi o vila, que generen un sentiment de pertinença individual i col·lectiu que ajuda a construir comunitat. La seva gestió i conservació va íntimament lligada a desafiaments que cal afrontar, com reduir els conflictes socials, la marginació i les desigualtats econòmiques, impulsar l'educació o la salut, o resoldre els problemes mediambientals que ens afecten en l'àmbit global. No són pocs els centres històrics que tenen problemes de mobilitat greus, alhora que espais degradats on s'acumulen problemes socials, amb poblacions envellides o immigrants, amb habitatges amb greus problemes de conservació i amb dificultats per la gestió de serveis públics fonamentals.

El patrimoni té també una dimensió econòmica important lligada al sector turístic, creat i de serveis, on els equilibris amb la població resident cal garantir-los i vetllar per la sostenibilitat del model. Així mateix, cal tenir en compte els valors educatius culturals, vinculats a la transmissió de coneixements, a la sensibilització sobre el valor i sentit del patrimoni i a la seva difusió.

És per això que per als i les socialistes, la conservació del patrimoni històric i dels seus entorns té una especial rellevància per a la cultura i per al desenvolupament d'una societat més equitativa. El llegat del passat dels nostres pobles i ciutats, és el dipositori de la memòria col·lectiva i un eix clau per al nostre desenvolupament present amb la responsabilitat de mantenir-ho per a les generacions futures.

1. La protecció del patrimoni històric com a element fonamental per articular ciutats més humanes i per la seva capacitat de contribuir al desenvolupament social equitatiu.
2. Remarcar el valor social i integrador del patrimoni històric, com a epicentre per assolir una major cohesió social en un espai que ens uneix.
3. Impulsar polítiques i accions que garanteixin la protecció dels espais patrimonials i dels seus entorns, amb actuacions prioritàries en les urgències socials, amb la millora de l'accessibilitat i en la sostenibilitat dels serveis i del paisatge urbà.
4. Fomentar la cooperació entre administracions i garantir la implicació i compromís dels sectors privats en la conservació, difusió i valoració del patrimoni cultural.

LLENGÜES: SENTIMENT, COHESIÓ I PROSPERITAT

El català és la llengua pròpia de Catalunya. És patrimoni cultural, símbol d'identitat, una important eina d'integració i un element de cohesió social.

Per als Socialistes de Catalunya, la llengua –i la Política Lingüística que li dona cobertura– és identitat, cultura, però sobretot cohesió social i igualtat d'oportunitats. La societat actual és complexa, i la política lingüística que s'ha d'aplicar ha de correspondre a aquesta realitat i ha de donar solucions a les persones. En un món difús i en una Catalunya canviant i diversa, cal una òptica àmplia que plantegi una gestió multilingüe transversal adreçada a tenir una societat preparada lingüísticament i, com a mínim, trilingüe.

Defensem un model de política lingüística promotora del coneixement i l'ús de la llengua catalana, en la mesura que la seva situació és encara deficitària. Cal treballar en la valoració positiva i afectiva de la llengua catalana com a realitat i valor de tota la societat catalana –autòctons i nouvinguts- i com a patrimoni i valor de tota la societat espanyola.

Com a socialistes defensem una política lingüística a Catalunya que treballi pels valors positius de les llengües, que garanteixi la competència lingüística en llengua catalana, castellana i anglesa, a més de l'aranesa a l'Aran, i que reconegui que la llengua castellana també forma part de la realitat de Catalunya.

L'extensió social plena de la llengua catalana és encara un objectiu a assolir. La llengua catalana, en tant que llengua pròpia, ha d'estar present en tots els sectors econòmics i socials de manera preferent.

Àmbits com la justícia, el món econòmic o el món digital, entre d'altres, pateixen dèficits de disponibilitat de serveis en llengua catalana. Cal treballar per la presència preferent de la llengua catalana en tots els àmbits, alhora que ha de fer-se compatible amb la disponibilitat lingüística en les altres llengües oficials.

Des del socialisme defensem que el foment d'una llengua no va en detriment de cap altra i que totes constitueixen un patrimoni comú i imprescindible.

Espanya, en tant que Estat plurilingüe, ha de reconèixer-se també com a tal. Cal implicar l'Estat i treballar en la perspectiva d'una política social que millori l'estatus de les llengües, el coneixement efectiu i els drets lingüístics de les persones a Espanya. Cal implicar de manera efectiva l'Estat i les CCAA per assolir una valoració positiva i afectiva del plurilingüisme a Espanya, millorar l'estatus jurídic de les llengües i dels drets lingüístics de tots els espanyols i fer del coneixement de llengües un element real de competitivitat.

Creiem que la política lingüística s'ha d'implementar amb normalitat, evitant la confrontació interessada, des dels diferents nivells de govern de l'Estat, d'acord amb les competències i responsabilitats de cadascun.

El nostre paisatge lingüístic s'ha fet molt més plural i avui ens trobem davant de la presència no només de dues llengües, sinó de més de 200. Per primer cop ens trobem davant de situacions que

manifesten la impossibilitat real de comunicació entre veïns i veïnes. La política lingüística que s'ha de desenvolupar ha d'incorporar necessàriament aquest nou marc.

La Política Lingüística que volem es fonamenta en un Decàleg+1 de principis i objectius bàsics:

1. **TREBALLAR PER LA CONVIVÈNCIA LINGÜÍSTICA:** Treballarem per aconseguir amb el govern, tots els partits polítics de Catalunya i les entitats representatives un acord d'ampli abast que es plasmi en un Pacte Nacional per les llengües a Catalunya que treballi per les llengües de Catalunya en positiu, sense confrontar-les.
2. **DOTAR DE NORMALITAT LA POLÍTICA LINGÜÍSTICA COM A POLÍTICA SOCIAL:** Treballarem amb tots els nivells de govern per traçar un Pla interdepartamental de Política Lingüística que permeti planificar-la i explicar-la des d'una visió global, àmplia i coordinada.
3. **DESENVOLUPAR UNA POLÍTICA LINGÜÍSTICA TRANSVERSAL EN POSITIU, ADEQUADA A LES NECESSITATS DE LA SOCIETAT ACTUAL:** Recuperarem l'enfocament transversal de la Política Lingüística ubicant la seva dependència directa a Presidència per fer accions efectives de foment del català i alhora accions adreçades a tenir, com a mínim, una societat trilingüe.

Impulsarem el treball dialogat i coordinat amb els sectors implicats per garantir una oferta suficient de producció bibliogràfica i didàctica en llengua catalana per poder ser llegida en suports electrònics i per dissenyar programes d'impuls i acompanyament a les empreses catalanes que desenvolupen tecnologies lingüístiques.

4. **GARANTIR EL CONEIXEMENT I L'ÚS DE LA LLENGUA OCCITANA, ARANESA A LA VAL D'ARAN:** Desplegarem, de manera immediata la Llei de l'occità, aranès a l'Aran. Inclourem l'aranès als currículums que fixa el Decret d'ordenació dels ensenyaments de l'educació primària. Dotarem de recursos suficients, el desplegament de la Llei i les actuacions que comporti, tant en l'àmbit lingüístic com en l'educatiu i en els mitjans de comunicació.
5. **ACONSEGUIR LA IGUALTAT DE CONEIXEMENT I ÚS DE LES LLENGÜES OFICIALS:** Consolidarem el sistema d'immersió lingüística que garanteix un sol model de societat amb igual accés al coneixement, tot garantit que els plans lingüístics de centre i les metodologies s'adeqüin a les necessitats i realitat sociolingüística de l'entorn, potenciant en cada cas la llengua, o les llengües, que més calgui reforçar.

Farem que la xarxa pública garanteixi l'accés a l'alfabetització i a la formació lingüística en català i en castellà a les persones adultes, especialment a les d'origen immigrant.

Garantirem que en les polítiques per a l'ocupació per a joves i adults hi hagi formació en competències lingüístiques, especialment en llengua catalana.

6. **GARANTIR EL CONEIXEMENT I VALORACIÓ DEL PLURILINGÜISME:** Impulsarem, en el marc de l'Estat espanyol, el reconeixement i valoració de les llengües que es parlen a Espanya a través d'iniciatives que en consolidin el caràcter plurilingüe com les que recull la nostra proposta dins la Ley de reconocimiento y amparo de la pluralidad lingüística de España presentada al Senat.

Treballarem amb la resta de territoris d'Espanya per fomentar els valors positius de les llengües i per fer desaparèixer de l'escenari social i polític la confrontació entre llengües que posa en risc la convivència i el patrimoni lingüístic comú.

Continuarem treballant perquè la llengua catalana pugui ser utilitzada en totes les institucions de l'Estat i de la UE on encara no és present.

7. **EMPRENDRE ACCIONS PER MILLORAR LA QUALITAT LINGÜÍSTICA:** Emprendrem una campanya de sensibilització lingüística per conscienciar la població en general, en especial la jove, sobre la qualitat lingüística, tant oral com escrita. Intensificarem la formació lingüística, oral i escrita, per als professionals de l'àmbit de l'educació i universitari especialment, que formen persones i professionals.

8. **IMPULSAR L'ACCESSIBILITAT I L'APRENENTATGE DE LES LLENGÜES PER A PERSONES AMB DISCAPACITAT:** Des del socialisme volem manifestar el nostre reconeixement i suport a d'altres sistemes lingüístics com la llengua de signes catalana que és la llengua de les persones sordes i sordcegues signants de Catalunya, reconeguda ara com a patrimoni lingüístic català.

L'aprovació per part del Parlament de Catalunya de la Llei de la llengua de signes catalana dóna compliment a l'Estatut de 2006 en què s'estableix, com un principi rector de les polítiques públiques, la garantia del seu ús i aprenentatge a les persones amb sordesa que optin per aquesta llengua. Des del PSC ens comprometem a impulsar l'aplicació efectiva d'aquesta llei. De la mateixa manera ens comprometem a garantir l'ús, l'accessibilitat i l'aprenentatge de la llengua oral per a les persones sordes que majoritàriament entren suports per a la comunicació oral.

9. **ASSOLIR PLENA COMPETÈNCIA EN LLENGÜES ESTRANGERES:** Garantirem que l'ensenyament obligatori assegni l'adquisició, com a mínim, d'una tercera llengua, d'abast internacional, preferentment l'anglès. Impulsarem plans de suport i foment perquè la població adulta pugui adquirir també competència en llengües estrangeres, com a mínim en anglès.

10. **TREBALLAR A FAVOR DEL RESPECTE, DIFUSIÓ I POSADA EN VALOR DE LES LLENGÜES PARLADES A CATALUNYA:** Intensificarem la informació a la ciutadania sobre les llengües estrangeres més parlades amb les que convivim a Catalunya i treballarem per impulsar-ne el coneixement.

11. **ENFORTIR LA VISIBILITZACIÓ I TASCA DEL CONSORCI PER A LA NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA I GARANTIR-NE LA CONTINUÏTAT:** Donarem al Consorci per a la Normalització Lingüística, estructura pública del govern, la competència absoluta en la formació de llengua catalana per a persones adultes, entesa aquesta com a dret públic universal, amb els acords necessaris amb les escoles d'adults. Garantirem, amb la participació dels diferents departaments de la Generalitat, les inversions econòmiques necessàries perquè el CPNL desenvolupi amb normalitat i estabilitat la tasca encomanada.

En definitiva, tota política lingüística desenvolupada en el marc d'un Estat de Dret, social i democràtic i, com el nostre, plurilingüe, té l'obligació d'assegurar l'aprenentatge i el domini de les competències lingüístiques per part de la seva ciutadania i, per tant, la garantia de la qualitat lingüística, s'ha de convertir en un element de cohesió social i de prosperitat, que servirà per l'enfortiment de la nostra democràcia i la seva diversitat a Catalunya.

REFERMEM EL SOCIALISME DES DE LA QUALITAT DEMOCRÀTICA

La crisi econòmica i institucional ha obert el debat sobre la qualitat democràtica i amb ell, el qüestionament del rol d'uns actors imprescindibles per garantir-la: els partits polítics. Els problemes de manca d'adaptació dels partits a la realitat contemporània ja existien en bona part abans, però les seves dificultats per trobar solucions, principalment a la crisi econòmica i social, han fet aquests problemes més evidents a la vista dels electors i s'ha agreujat la crisi de credibilitat i de confiança amb uns partits que no funcionen com a agents de canvi (i que són vistos com a reticents al canvi o supervivents del canvi), però que per la seva història i encara per gran part del seu capital humà, tenen un important potencial per tornar a ser agents de canvi.

La ciutadania, més activa i exigent davant l'escenari generat per la crisi, ha après sortosament a qüestionar tot aquell que vulgui erigir-se en intermediari seu, llevat que li aportï realment un valor afegit amb la seva actuació. Per tal d'aportar aquest valor, els partits han de ser, alhora, subjecte i objecte de reformes que millorin la qualitat de la democràcia, i per aconseguir-ho calen noves regles i noves pràctiques, però sobretot lideratges sòlids, projectes polítics ambiciosos i que hi hagi una forta inversió en els processos de formació i socialització de les persones que conformen el partit. Sense això, els partits polítics no poden sobreviure. Amb això, poden ser agents facilitadors amb capacitat per gestionar la intel·ligència col·lectiva del segle XXI.

Però cal també canviar el llenguatge per reconnectar amb la ciutadania i avançar així, en la cerca de solucions útils i diferents als problemes de la nostra societat. Cal adaptar el llenguatge a una nova forma de fer i de ser. Un llenguatge que denoti acció, lideratge, compromís amb les persones, i projecte futur. Cal deixar enrere la tradicional pràctica d'utilitzar paraules i conceptes en el nostre inventari lingüístic de forma tant repetitiva, que acaben operant com a mantres per al col·lectiu a qui s'adrecen. I de tant utilitzades i assimilades, acaben passant desapercebudes o percebudes sense la força necessària per a esperonar a la reflexió, a la mobilització i a l'acció. Tan sols reinterpretant i actualitzant el llenguatge, dotant-lo d'un significat potent, per a qui el rep, i renovador d'energies, per a qui el transmet, i emprant amb aquest objectiu tots els suports i elements comunicatius existents, els partits polítics treballaran fermament per aconseguir que aquelles persones a qui s'adrecen i volen interpel·lar, rebin adequadament els missatges, tant en forma com en fons.

Sense els partits polítics la competència política es limitaria a una batalla individualista sense gaires referències a línies programàtiques o ideològiques. La reivindicació del bon nom de la política i dels partits polítics és, doncs, necessària, però ha d'anar acompanyada de fets, actituds i gestos. Els i les socialistes hem de fer nostre aquest deure, en el sentit que el concepte socialdemòcrata d'una societat inclusiva, on tothom pugui desenvolupar i exercir d'una manera o altra la seva part de responsabilitat, s'ha de reflectir també en la nostra visió de l'organització. Els valors que es projecten políticament han de poder-se identificar en el funcionament de les organitzacions. Si

volem canviar les coses fora, hem de canviar-les dins, i ser un partit on el compromís per la qualitat democràtica sigui ferm i, sobretot, creïble.

I això va lligat, indubtablement, al debat sobre la transparència, tant dins com fora del partit: una transparència que ha de ser transversal i eficaç, en el sentit de retre comptes més enllà d'oferir informació. Una transparència que va des del finançament del propi partit a dotar la ciutadania d'instruments, de subministrar-los influència. Sens dubte, la ciutadania exigeix més transparència i més capacitat de decisió directa sobre aquells que ens governen a les institucions. El repte és adaptar-nos a les exigències ciutadanes perquè la democràcia representativa sigui compatible amb una ciutadania informada i participativa i esdevingui un instrument real i efectiu al servei de l'interès general.

El debat sobre la qualitat democràtica i la reforma dels partits passa per moltes altres reformes que assegurin recuperar de manera urgent la confiança de la ciutadania en la política i les institucions. Però passa, sobretot, per una reflexió de base: cal fer una crida al compromís individual ètic i ideològic, un impuls ètic més enllà dels codis escrits. Les normes culturals i socials són més importants que una llista concreta de mesures. Aquest compromís ètic ha d'implicar un combat contundent contra tot tipus de corrupció dura o tova. I també un compromís amb unes idees, una renúncia als cops de porta i als canvis oportunistes de jaqueta, a canvi de fer propici un espai de llibertat on sigui possible l'intercanvi cívic d'idees. Cal exigir exemplaritat des de la base fins a les cúpules dels partits: és necessari impulsar una cultura de militància on el temps que s'hi dediqui estigui caracteritzat per menys treball intern i més treball social. Aquest treball social ha d'incloure la cooperació amb col·lectius progressistes i de canvi en les organitzacions de l'economia social, els moviments socials i els sindicats, més enllà de la conjuntura política.

La qualitat de l'acció política es mesura, d'una banda, pel contingut del discurs polític i l'efectivitat amb què s'aconsegueix traduir-lo en programes adients i propostes viables i, d'altra banda, per la capacitat d'aconseguir el poder, és a dir, de guanyar les eleccions i d'aquesta manera, ésser capaços de transformar la realitat per aconseguir el millor des d'un punt de vista col·lectiu. Però sabent que el poder no sempre es tindrà, i que quan es tingui també caldran militants, la majoria, que prioritzin el seu treball social en ajudar els sectors més vulnerables de la societat: d'aquí la necessitat de prioritzar l'acció solidària de base. Els partits d'esquerres han d'ajudar a organitzar-se a les persones amb menys recursos, i per tant menys políticament connectades. De la dualitat entre discurs i poder se'n deriva una tensió que es reproduïx al si dels partits, i que passa per buscar punts d'equilibri entre valors que, sovint, entren en conflicte: debat obert, pluralisme, innovació, generositat, renovació versus disciplina, cohesió, estabilitat, compromís i fidelitat amb l'organització.

Per aquest motiu, les reformes organitzatives creïbles són indispensables. Així, una cultura organitzativa positiva i inclusiva ha de promoure el respecte mutu entre totes les persones afiliades, el desenvolupament i l'intercanvi d'idees, des de la cooperació i la voluntat d'escoltar i dialogar amb el conjunt de la societat. Els partits haurien d'estar sempre oberts a nous pensaments

i idees, i estar disposats a desenvolupar propostes polítiques a través del debat, incloent discussions obertes amb la ciutadania, assemblees i fòrums oberts. Com més gent estigui involucrada en un debat, millors seran les decisions que es prenguin.

Els bons partits són intermediaris entre els dirigents polítics i almenys una part de la societat. La primera i principal funció d'un partit és pensar en la societat sencera i buscar els sectors als quals vol adreçar-se per tal d'aconseguir la majoria de l'opinió. Per tant, el seu objectiu és intentar construir una majoria a partir dels seus valors. Es tracta d'impulsar la formació d'una majoria social, d'un bloc social que ha d'incloure un conjunt de sectors diversos amb capacitat en el terreny ideològic i cultural, amb innovació i intel·ligència, imprescindibles per fer transformacions socials en democràcia.

Els bons partits han de ser capaços d'aplicar un filtre de qualitat sobre els responsables polítics democràtics i sobre l'elaboració de programes. No són eines per colonitzar totes les institucions de la societat. La colonització partidista de les institucions perjudica a les institucions i, a la llarga, també als partits, i està relacionada amb una visió utilitarista/clientelar de les organitzacions partidàries. Aquesta visió ha tingut fins ara un excessiu pes en la generació d'expectatives i incentius i en la cultura interna. Al contrari, els partits han de tenir les portes i finestres obertes, han de ser acollidors i atreure a tots els sectors que vulguin actuar a favor d'uns ideals i fer-ho en un context de vocació de servei a la societat.

Només adoptant aquesta actitud i implementant aquests i d'altres canvis, els i les socialistes sabrem recuperar el nostre potencial per tornar a ser agents de canvi.

RESOLUCIÓ SOBRE TRANSPARÈNCIA I RENDICIÓ DE COMPTES

El Partit dels Socialistes de Catalunya ha estat tradicionalment a l'avantguarda dels canvis a venir del nostre sistema democràtic, esdevenint el principal protagonista de la modernització de l'administració pública al nostre país. En l'actualitat, l'evolució de les noves tecnologies que permet accedir a qualsevol tipus d'informació en temps real, l'arrelament del sistema democràtic i les demandes de la ciutadania que estan molt influenciades per l'esclat de casos de corrupció i pels efectes d'una crisi que encara avui perdura i que ha comportat una desafecció política creixent, tot plegat ha evidenciat que la nostra democràcia està inacabada.

La falta de transparència i mesures de rendició de comptes, '*accountability*', ha generat una falta de confiança en les administracions públiques, l'aplicació de polítiques públiques, els càrrecs electes i els partits polítics. Aquesta desafecció ha posat de manifest la necessitat d'establir mesures reals, no de maquillatge, que reverteixin aquesta situació tant a l'administració pública, com internament en el funcionament dels partits polítics. Cal ser rigorosos en l'acció de govern però també en com es gestionen els partits polítics.

Una mostra és la paràlisi en què s'ha trobat Espanya amb un partit que ha resultat guanyador a les eleccions però que no ha pogut garantir la governabilitat del país pel recel de la resta de formacions polítiques pels casos que arrossega de corrupció, dels seus dirigents i de la pròpia gestió interna del partit. No es pot governar modèlicament un país si el partit polític del qual formes part és opac i els seus principals líders no estan conscienciats pel rigor i l'honestedat en la funció del servei públic.

El paper dels governs locals en la consecució d'una major credibilitat democràtica és clau. L'èxit de molts dels governs socialistes radica principalment en l'aplicació de polítiques de proximitat que impliquen un major contacte i rendició de comptes amb els problemes reals dels ciutadans i les ciutadanes.

Des del partit també cal aplicar aquestes polítiques de proximitat a través de les agrupacions territorials. Cal cercar sinergies i estar en contacte amb les problemàtiques que afecten els diferents col·lectius, entitats o associacions del tercer sector (feministes, ecologistes...) entre d'altres. D'aquesta manera serà més fàcil analitzar quines han de ser les accions que s'han d'emprendre des del partit. És al carrer on es poden conèixer de primera mà quines són les preocupacions i problemes de la ciutadania i construir aliances amb els actors implicats. Hem de fer del PSC un instrument útil de nou per a la consecució de noves fites i drets en ple segle XXI d'acord amb les demandes de la gent i del que esperen de nosaltres els ciutadans i les ciutadanes.

El PSC, com ho ha fet al llarg de la seva història, ha de ser un abanderat de la millora de la qualitat democràtica per retornar la confiança a la ciutadania sobre els seus governants amb la convicció que la política segueix sent la principal solució als reptes que se'ns plantegen actualment com a societat. Per recuperar l'eficàcia de la política, cal primer aplicar reformes adreçades a dos àmbits: un d'intern al partit i un altre d'extern centrat en l'acció de govern allà on el socialisme català tingui presència.

Mesures internes al si del partit

- Mesures de transparència activa per garantir que oferim tota la informació disponible al web sobre:
 - Pressupost anual, finançament del partit i fiscalització al Tribunal de Comptes.
 - Companys i companys que conformen la Comissió Executiva i el Consell Nacional
 - Dades estadístiques de la militància
 - Agenda oberta dels càrrecs orgànics
 - Registre de béns i interessos dels membres de la Comissió Executiva
 - Recull d'acords que s'adopten al si de la Comissió Executiva i el Consell Nacional
- Signar un conveni amb Transparència Internacional amb el compromís de donar accés a la informació a la ciutadania i prendre mesures concretes i fermes contra la corrupció.
- Fer signar als nous militants la Declaració de Principis i el Codi Ètic del partit.
- Innovar en la participació política del partit garantint mesures actives de transparència en la presa de decisions a través de:
 - Consultes internes a la militància
 - Promoure assemblees obertes a la ciutadania, a nivell local i nacional
 - Promoure la participació d'afiliats a través de les xarxes socials i el web del partit
 - Establir un pla de formació per a afiliats i afiliades del partit
 - Redefinir i replantejar els àmbits d'actuació de les sectorials per fer-les més fortes i visibles i com a via principal de modernització organitzativa
 - Recuperar les Conferències Nacionals per debatre sobre temes sectorials i cabdals del país
 - Redactar anualment informes de gestió dels membres de la Comissió Executiva explicant la seva tasca i fites assolides i donar-ne compte al Consell Nacional
 - Potenciar les relacions de la militància socialista amb altres forces progressistes i entitats properes per cercar sinèrgies i aliances segons els nostres postulats
- Descentralitzar les reunions de la Comissió Executiva per tal de vetllar per un major contacte del partit amb la realitat del país i les demandes del territori.
- Crear la figura d'"activista" com un nou actor a aportar talent al partit

Mesures en les administracions on els i les socialistes governem

- Aprovar un codi ètic per als càrrecs electes amb un clar compromís pels valors democràtics i el servei públic
- Aprovar un codi de bon govern que reculli el funcionament, els principis ètics i les bones pràctiques que han de guiar l'administració pública i que són aplicables per tots els seus membres, polítics i tècnics
- Fer una memòria anual del Govern on es descriguin els acords aprovats, l'assistència a actes, les reunions amb ciutadans i ciutadanes i entitats, entre d'altres

- Vetllar per la redacció d'un Pla d'Acció que guïï l'acció del govern en base a la planificació i doni eines a la ciutadania per veure a què dedica el govern diàriament el seu esforç

Vetllar per la separació entre el govern de les administracions i els partits polítics per evitar conflictes d'interessos, fer un ús partidista de les institucions i generar més desafecció política a la ciutadania.

VALORS CÍVICS

El PSC té, com a principal raó de ser, la lluita per la igualtat. La igualtat entre els ciutadans i les ciutadanes com a garantia de benestar, de progrés, de prosperitat i de llibertat.

Els valors cívics són garantia dels nostres drets com a ciutadans i ciutadanes, protegeixen la nostra igualtat i la nostra llibertat, en tant que són la base que sustenta la nostra democràcia. Aprofundir en aquests valors suposa, doncs, avançar cap a una societat amb més drets, més cohesió i més protagonisme ciutadà en la presa de decisions.

En els darrers anys, les crisis econòmica, social i política que hem viscut han posat de manifest, entre d'altres, la necessitat d'aprofundir en la nostra democràcia. D'incrementar la transparència i el rendiment de comptes; de donar més veu a la ciutadania i una major participació; d'assegurar els drets socials i laborals; i de què la política posi límits al poder dels mercats.

Necessitem, doncs, ampliar la nostra democràcia i això passa, inevitablement, per protegir i fomentar els principis i els valors cívics que ens defineixen com a societat. Els valors cívics són els pilars en els quals s'assenta la Catalunya que els i les socialistes volem construir: **una societat més democràtica, amb més drets, més cohesió i més solidària.**

I és precisament per aquests motius que, els i les socialistes, ens fixem com a principi irrenunciable de la nostra acció política el **treballar per una societat amb més civisme**. El respecte pel bé comú i per l'altre és essencial per a una millor convivència. En aquest sentit, cal fomentar una major consciència de pertinença a una comunitat amb unes normes que cal complir per garantir tant els propis drets i com els drets de la resta, recuperant aquella vella reflexió de què la pròpia llibertat acaba on comença la de l'altre.

I és precisament per aquest motiu que no només s'ha de treballar per evitar els comportaments incívics, **sinó també per afavorir la convivència generant una cultura cívica**. És fonamental la participació activa de tota la ciutadania, involucrant, sobretot, a les noves generacions, des de petits, perquè aprenguin a viure i convida. És necessari un canvi social. És imprescindible redissenyar i tornar a educar a la societat. Conscienciar sobre la responsabilitat cívica és un instrument educatiu i preventiu, però no suficient. S'ha de fer pedagogia des de les institucions i les entitats, i especialment és necessari que eduquem en valors i reforcem els valors de convivència cívica.

Treballarem per una societat més tolerant, absolutament respectuosa amb la diversitat que ens envolta. Des de la consecució de la democràcia el nostre model social i relacional ha experimentat una sèrie de canvis que, sumats a l'inevitable efecte de la globalització, fan de la nostra una societat més rica, més diversa i plural, però a l'hora potencialment més complexa en la seva gestió. I és precisament per aquest motiu que cal aprofundir en els mecanismes i les polítiques necessàries per fer de la nostra societat un indret profundament respectuós amb tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes amb independència del seu gènere, ètnia, religió, orientació sexual i procedència.

Treballarem per una societat més cohesionada, en què cada ciutadà i cada ciutadana se senti part d'un projecte col·lectiu, d'una comunitat. En efecte, cal fomentar el sentiment de pertinença i, aquesta qüestió que d'altres poden pensar que és només una qüestió de banderes, és per sobre de tot una qüestió de drets i llibertats. La igualtat en els drets i en els deures del conjunt de la ciutadania és el punt de partida i la condició "sine qua non" per a una Catalunya més cohesionada i més forta socialment.

Cal avançar cap a una societat de persones iguals en la diferència. Una Catalunya de ciutadans i ciutadanes amb drets iguals i amb identitats diferents reconegudes i respectades i que troben els seus límits, precisament, en aquests drets comuns i reconeguts pel conjunt. En aquest sentit, seguirem lluitant contra la desigualtat que suposa no respectar la diferència a partir d'uns drets iguals per a tothom.

Treballarem per a una societat laica, en què la separació entre institucions i religions sigui un fet. I no hem de confondre conceptes, "laïcisme" no és sinònim "d'antireligiós", més aviat al contrari en tant que en un estat laic ha de garantir tres aspectes essencials: llibertat religiosa de l'individu, igualtat en drets i universalització de l'acció política.

Des del PSC entenem la religió com un aspecte circumscribit, totalment, a la vida privada de la ciutadania i, per tant, que en cap cas ha d'interferir en els afers públics. Un principi que ha de ser universal i, per tant, igual per a tothom, sigui quina sigui la religió que professi. Creiem que aquest és el camí per avançar cap a una societat més avançada. Professar una religió és un dret que la ciutadania té però en cap cas pot esdevenir una obligació per a aquells que decideixen no professar-ne cap.

En l'impuls de totes aquestes polítiques públiques tenen molt a fer els diferents nivells de govern, des de l'Estat als municipis passant per les Comunitats Autònomes, però és especialment rellevant el paper que els ens locals han de jugar-hi. Cal donar major pes en l'impuls d'aquestes accions als ajuntaments perquè és des de la proximitat des d'on més fàcilment es poden dur a terme actuacions de per fomentar el coneixement mutu, el respecte a la diferència i el foment del sentiment de pertinença a una comunitat on tothom té els mateixos drets i deures.

En definitiva, el nostre objectiu és continuar aprofundint en els principis i valors cívics que fan possible la nostra democràcia, que aprofundeixen en la igualtat i que ens permet ser més lliures. Perquè la clau d'una ciutadania més lliure resideix en el seu grau d'igualtat.

REPRESENTAR LA CATALUNYA DIVERSA

Al llarg del segle XX, les migracions han anat canviant les societats de moltes maneres, un fet al que la societat catalana no és aliena. De la mateixa manera cada poble ha afrontat els diferents processos migratoris de formes ben diferents.

Tenim una preocupació compartida amb la societat civil. Treballar en favor d'una societat cohesionada, plural, eficaç en la producció d'oportunitats i respectuosa amb la diversitat cultural. Si hi ha una política pública, que ha distingit els i les socialistes les darreres dècades, han estat justament lluitar per anar transformant la realitat social en la que coneixem, en el camí cap a la plena integració dels diferents fluxos migratoris dels darrers cinquanta anys a Catalunya.

El nostre model d'integració per garantir la cohesió social, se sustenta en l'acceptació, en igualtat de condicions, de drets i deures. El respecte a la identitat de tothom però també en el marc de l'acceptació d'una identitat i uns valors comuns, en un espai públic compartit en convivència i en un sistema educatiu com a element bàsic per aquesta integració.

Només un partit com el nostre, amb un ideari d'esquerres, pot liderar la lluita contra allò que pot dinamitar la convivència a les nostres viles i ciutats, com ara la creixent islamofòbia, la xenofòbia i el racisme. Aquestes lluites però, no representen cap novetat per a molts ajuntaments governats pel PSC, on la convivència, com a eix central de les seves polítiques davant els desafiaments del fet migratori, no és una fita a assolir, si no a mantenir. És on s'han desenvolupat programes d'intervenció social, que s'ha apostat pel treball comunitari així com per la formació, la sensibilització i la difusió dels valors de la interculturalitat i del coneixement mutu, que resulten definitius a l'hora de trencar estereotips, falsos rumors i posicions extremes o sensacionalistes

Tot i que a Catalunya la immigració, nacionalitzats inclosos, és al voltant del 20% de la població, la realitat dins de les estructures del nostre partit, incloent-hi els càrrecs electes, fa que ens haguem de fer seriosament la següent pregunta: volem tornar a ser el partit que realment representi el conjunt societat catalana? No ho serem si deixem fora una cinquena part de la societat.

Per poder continuar sent un partit de govern en un context de societat més plural i diversa, hem d'incorporar a la nostra base de votants, més d'hora que tard, part de la població que ara no vota, ja sigui per que no pot o per que no se sent cridada a fer-ho. De que ens votin, depèn de la nostra capacitat de fer-los veure que els som d'utilitat i que els interpel·lem amb les nostres demandes i propostes polítiques.

El PSC ha d'esdevenir referent, per a causes com la lluita contra el racisme, la xenofòbia o la islamofòbia. Ha de liderar la lluita pels drets polítics i del vot per a les persones immigrades, així com la lluita per la protecció dels Drets Humans i dels moviments migratoris massius com el dels refugiats. Cal que la població ens pugui percebre com a actor necessari a l'hora de protegir els drets de les persones migrades i de les seves famílies.

Hem de treballar amb les entitats, que són un dels pilars per a la generació d'espais de trobada per a la integració, estimulants el sentiment de pertinença i d'identificació envers la ciutat i el país de residència, en un clima social de respecte, tolerància i d'acceptació de la pluralitat cultural. La

tradició associativa o de participació és determinant a l'hora d'absorbir influències les influències culturals que arriben sumant-les a les preexistents i generar-ne una de nova i comuna. És en aquest espai de participació on el partit ha de ser de forma pro-activa.

És indispensable doncs, estimular el sentiment de pertinença a la nostra societat a aquells i aquelles que han arribat en un moment o altre al nostre país pel fet de residir a un determinat lloc i la identificació de veïnatge, d'escola, de feina...Aquest sentiment és el que hem de cultivar perquè els àmbits d'interacció i participació social siguin tan plurals com la societat mateixa

Formarà part de la responsabilitat del partit, oferir espais per a la participació activa de la societat "real" que ens envolta i a la qual aspirem a representar, fent visibles com a iguals en drets i deures com tots i totes els ciutadans i ciutadanes, sense importar el seu origen, raça, nacionalitat o religió.

Fet que quedarà palès en el moment de participar plenament als processos per elegir als i les nostres representants, on tothom s'hi senti identificat, i també a l'hora de representar a la societat en la que resideixen.

I és per aquesta raó, que resulta indispensable, que als òrgans de direcció del partit, como als representants públics es faci evident la realitat diversa de la societat en la que vivim

Així podríem dir que els espais de millora i a resoldre són: la percepció de no representativitat que tenen del i al PSC, no sentir-se interpel·lats, que no estimulem el sentiment de pertinença i que no parlem de quelcom que els sigui interessant.

Cal revisar doncs: com ens volem relacionar amb tots els moviments que tenen a veure amb totes aquestes minories i, per tant, integrar-los en l'anàlisi i la proposta.

Cal impulsar mesures per canviar la normativa electoral, especialment rígida i amb restriccions i greuges comparatius en funció de l'origen, com millorar i/o facilitar l'accés a la nacionalitat (5 anys) sense greuges comparatius i flexibilitzar altres permisos.

També facilitar el dret de vot d'aquelles persones que només poden participar a les eleccions municipals. Inscrivint-los d'ofici al cens electoral un cop assolida la situació administrativa que habilita aquest dret.

Preparar una PDL per la igualtat de tracte i la discriminació per raó d'origen racial, naixement, ètnic, sexe, religió, convicció, opinió, edat, discapacitat, orientació o identitat sexual, malaltia o qualsevol condició o circumstàncies personal o social.

Impulsar un Pla contra les discriminacions, i especialment contra la islamofòbia, el racisme i la intolerància.

Convocar una conferència nacional per estudiar primer i dissenyar després un pla estratègic per la lluita dels drets polítics i socials de les minories a Catalunya 2016-2023.

LAÏCITAT

La laïcitat és un principi polític basat en la separació entre l'Estat i qualsevol confessió, així com la neutralitat dels poders públics i les seves institucions davant el fet religiós, que cal reconstruir permanentment en cada context històric, per adequar-lo als canvis socials que es van produint. La laïcitat permet la creació d'un espai públic comú a tothom, amb independència de les seves conviccions, sistema de creences o fe. La construcció d'una societat laica suposa un esforç permanent per establir un marc de referències comunes, basat en l'argumentació racional.

La laïcitat és, des de la perspectiva dels homes i de les dones socialistes de Catalunya, una garantia del ple respecte a la llibertat religiosa i a la de consciència. És també un element fonamental per a l'aprofundiment en la lògica democràtica, i ensems una garantia del propi principi democràtic.

El caràcter aconfessional de l'Estat, recollit a la Constitució de 1978, i la secularització i creixent pluralitat de la nostra societat, no obsten per reconèixer que la relació establerta, encara avui, entre els poders públics i les confessions reconegudes al país i de manera privilegiada amb l'Església catòlica no permeten afirmar que les nostres institucions siguin veritablement laïques.

El PSC, coherent amb els seus propòsits fundacionals, entre els quals es troba la preservació de la unitat civil del poble de Catalunya, el combat contra les desigualtats i l'assoliment d'una igual llibertat per a totes les persones, defensa la introducció de les reformes necessàries per la garantia del caràcter laic dels nostres poders públics i institucions.

El PSC es proposa impulsar un Pacte Nacional per la Laïcitat, fruit del diàleg i l'acord entre les institucions catalanes i organitzacions de la societat civil.

Segons el nostre parer, en el marc de la redacció d'una nova Constitució per a una Espanya federal, democràtica i social, es fa necessària la supressió de la referència a l'Església catòlica que conté l'actual Constitució, així com la denúncia dels Acords amb el Vaticà, de 1979 i la derogació del acord amb la resta de religions i confessions religioses.

És necessària una revisió completa i amb caràcter retroactiu de les immatriculacions realitzades a favor de l'Església catòlica, per tal d'anul·lar totes les que s'hagin produït de forma abusiva o fraudulenta, en perjudici de l'interès públic.

També és necessària una revisió del model de finançament públic de les diferents confessions i de les organitzacions que hi estan vinculades, així com l'eliminació de qualsevol privilegi fiscal de qualsevol confessió, o tracte especial en l'àmbit associatiu.

Cal suprimir el caràcter públic de l'Obra Pia dels Sants Llocs de Jerusalem i de l'Obra Pia Espanyola a Roma.

Cal suprimir, amb caràcter retroactiu, qualsevol honor civil a imatges o símbols religiosos. Així mateix, cal garantir que els representants públics no duren a terme, mentre actuïn com a tals, cap acte de submissió o veneració de caire confessional, tals com besar anells o figures o escultures religioses, o qualsevol altre d'anàloga naturalesa.

El PSC es proposa promoure una Llei orgànica de Llibertat de Consciència en substitució de l'actual de Llibertat religiosa que permeti dotar les institucions públiques d'un ordenament jurídic d'acord amb els principis de laïcitat i confessions religioses.

L'Estat ha de garantir el dret de tot ciutadà i ciutadana no tan sols a professar una determinada creença o religió, sinó també el dret a apostatar, a abandonar-la efectivament.

Els i les socialistes de Catalunya considerem que cal garantir també la laïcitat dels mitjans de comunicació de titularitat pública.

Cal garantir que no hi hagi presència de símbols de cap confessió als edificis públics o als emprats ocasionalment per celebrar-hi actes públics, llevat d'aquells que estiguin incorporats a aquests espais de forma que no es puguin remoure, per la seva rellevància històrica o artística o per raons arquitectòniques. També cal garantir que cap dels actes institucionals convocats per poders públics consisteixin en o incloguin algun element de caràcter confessional, i que els representants dels poders públics no participin, en la seva condició de tals, en actes de caràcter confessional.

Cal garantir també el caràcter laic dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, així com de les forces armades.

El PSC es proposa promoure una escola pública laica on no hi càpiga la integració d'ensenyaments confessionals, ni en el currículum ni en l'horari escolar. Es fa necessària la revisió de la política de concerts educatius per garantir el principi de la laïcitat dels poders públics de l'Estat i, sens dubte, eliminar els concerts educatius amb les escoles que segreguen els seus alumnes per raó del seu gènere.

Els i les socialistes considerem que la laïcitat ha d'emparar la llibertat de crítica de qualsevol dels sistemes de creences i de qualsevol idea, i en aquest sentit cal modificar l'article 525.1 del Codi Penal, per tal d'assegurar fer-lo compatible amb aquesta llibertat de crítica. Cal també, i és perfectament compatible, que els poders públics duguin a terme una activa lluita contra tota forma d'odi o discriminació cap a persones per raó de consciència, religió o qualsevol altra circumstància o condició personal o col·lectiva.

EL SOCIALISME DE FUTUR ÉS L'ECOLOGIA SOCIAL

La transició ecològica ha d'estar en el cor del nou projecte polític del socialisme català, perquè donar resposta a la crisi ecològica és urgent però també és una oportunitat per a Catalunya.

Construir un món més just, més equitatiu i més pròsper és inseparable dels enormes desafiaments ambientals. Els i les socialistes i els i les progressistes tenim la tasca de tornar a definir el concepte de progrés, modernitat i solidaritat, a la llum dels reptes planetaris del segle XXI. Una nova integració de la solidaritat, modernitat i ecologia és necessari i imprescindible per renovar el socialisme.

La crisi ecològica, que compartim moltes persones i governs, és part de la crisi global, econòmica i social, crisi que a més augmenta les desigualtats territorials i socials. Mentre que alguns estimen que la crisi ecològica no és una veritable urgència, els i les socialistes catalans afirmem que deixar d'actuar de manera immediata és un error econòmic i social, si pensem en el present i en el futur. Cal treballar per eliminar els actuals desequilibris ecològics que afecten el benestar global.

Al segle XXI els i les socialistes hem d'abordar els reptes ambientals de forma indissoluble als reptes socials, per això el socialisme de futur és l'ecologia social.

Aquesta crisi ecològica, que es manifesta de forma crua amb els fenòmens i les previsions de les conseqüències del canvi climàtic, és el resultat d'un model de desenvolupament que arriba al seu esgotament, i que és directament imputable a l'activitat de l'home. Una crisi ecològica que no permetrà satisfer en l'esdevenidor les expectatives de les persones i que suposa posar en perill la supervivència de la humanitat i la resta d'espècies del planeta com fins ara coneixem.

Els reptes ecològics i econòmics no es poden resoldre només dins les fronteres nacionals. Les preguntes i respostes a la crisi no es troben només dins de l'estat-nació i s'han de plantejar a escala global. Però també és necessària una mirada i una presa de decisions des del món local, des de la proximitat, perquè és en els pobles i ciutats on caldrà aplicar les solucions per superar la crisi ecològica.

El futur pinta força malament per al Planeta: per una banda, la població mundial segueix creixent i necessitarem més recursos per alimentar-nos; per l'altra, el canvi climàtic amenaça justament amb què aquests recursos cada cop seran més escassos. Si la temperatura del planeta puja més de 2°C més, el clima canviarà de forma dràstica, tindrem menys aigua dolça disponible i molts cultius deixaran de ser productius. En definitiva, caldran més recursos però se'n produiran menys.

La cimera de París ha marcat un abans i un després en les agendes polítiques mundials, s'ha passat de repartir càrregues a cercar aliances per a l'acció per aprofitar les oportunitats, per cercar noves formes de cooperació a nivell regional i global. Per això, els i les socialistes compartim els objectius fixats en el Pacte d'alcaldes i alcaldesses per a l'energia sostenible i el clima, inspirat per la Unió Europea, i que fixa per a l'horitzó del 2030 la reducció d'un 40% dels gasos d'efecte hivernacle i l'adopció de mesures de mitigació i adaptació per fer front al canvi climàtic a escala local.

La insostenibilitat del nostre estil de vida ens ha portat a aquesta situació de crisi ecològica. L'actual model de creixement és insostenible, resulta urgent plantejar una nova política econòmica que prevegi escenaris de recuperació compatibles amb solucions mediambientals en el mig i llarg termini. Lluny de ser un obstacle per al desenvolupament econòmic i el benestar social, la protecció mediambiental és la garantia del progrés segur de les societats.

El canvi climàtic és només un dels aspectes de la crisi ambiental, que no coneix fronteres. Tots els ecosistemes avui també estan amenaçats. Les tensions i la pèrdua de biodiversitat també a Catalunya són reals. L'esgotament de recursos i la contaminació són part de la realitat a què cal donar resposta.

Sense un canvi de polítiques públiques profundes i estils de vida, la crisi ecològica exposarà les societats i poblacions a xocs profunds que amenaçaran els èxits i el progrés democràtics i els equilibris geopolítics.

La lluita contra el canvi climàtic ha de ser un eix central en les polítiques del PSC.

No cal recordar que a Catalunya hem patit el tercer estiu més calorós consecutiu des que van començar a enregistrar-se dades. Per tant hem de treballar per un futur sostenible i construir un territori resistent que pugui reaccionar davant del canvi climàtic, sense desigualtats i amb justícia social.

Catalunya no és diferent a la resta del planeta. La prosperitat del país, en l'horitzó de l'any 2050, s'ha de basar en un model econòmic diferent, més eficient en l'ús dels recursos, molt més prudent en la generació d'externalitats negatives, i anant cap a una economia circular.

La transformació del sistema energètic és clau per garantir una economia molt baixa en carboni. També és una gran oportunitat per consolidar la recuperació econòmica, l'ocupació i el benestar social. Els i les socialistes fem una crida a caminar cap a una transició energètica, avançant de forma decidida cap a un nou model energètic, econòmic, social i ambiental més sostenible en base a la perspectiva de la demanda i no tant de l'oferta, com fins ara s'ha vingut fent.

Transició energètica s'ha de fonamentar en la maximització de l'ús de les fonts energètiques renovables, en el foment de l'estalvi i en un ús eficient, mitjançant l'aplicació de les millors tecnologies energètiques disponibles. I on les ciutats tindran un paper de lideratge, i la ciutadania un paper protagonista.

L'aposta per les energies netes, segures i sostenibles és per als socialistes una prioritat, per això l'energia nuclear no és una alternativa de futur. No ho és per les raons d'inseguretat que Fukushima va evidenciar, i tampoc per raons de competitivitat en termes econòmics. Reiterem el nostre compromís de no prorrogar la vida útil de les centrals nuclears més enllà dels 40 anys per a les quals van ser dissenyades.

Els i les socialistes proposem desenvolupar el màxim potencial de les energies renovables. És una prioritat de país. A més de contribuir a la lluita contra el canvi climàtic i reduir els riscos associats a la dependència energètica, les energies renovables contribueixen a crear un teixit empresarial generador de desenvolupament i ocupació, per aconseguir la fita que l'any 2030 es pugui assolir el

70% de participació de les energies renovables en el mix energètic català, i per poder arribar al 100% renovable en l'horitzó de l'any 2050. Per assolir aquest objectiu, s'haurà d'accelerar el desplaçament de les energies d'origen fòssil i nuclear.

La reforma de la regulació del sector elèctric és també una prioritat urgent que ha de permetre fer transparents els costos del sistema i l'avenç cap un mix renovable. En el context actual és inevitable un nou marc legislatiu i fiscal.

L'energia és un recurs de primera necessitat per a la vida de les persones. La producció energètica sostenible no depèn només de les fonts sinó també del model de producció i consum. La interdependència entre els productors i consumidors, i la combinació de diferents fonts distribuïdes en xarxa, redueixen la dependència i la vulnerabilitat del sistema energètic.

L'energia no pot ser una mercaderia ni una font de desigualtat social. El canvi de model energètic és una qüestió d'ecologia, però també ho és de democràcia i benestar. Model democràtic i participatiu.

De la mateixa manera que és necessària la generació renovable centralitzada, afirmem que els ciutadans es poden erigir en productors d'energia i fins i tot organitzar-se en cooperatives. És per això que proposem sistemes de producció energètica amb suport públic. No és utòpic pensar que els ajuntaments produeixin l'energia necessària per als seus serveis viaris i l'excedent necessari per, en una primera fase, fer-se càrrec de l'energia de les llars que ho necessitin i, més endavant, com a productor comercial a escala local. S'han d'aprofitar totes les fortaleses i oportunitats de les administracions locals, entre les quals les principals són la disponibilitat d'espais i els possibles sectors aliats. Promovem la micro-generació en edificis públics o en comunitats de veïns. Els beneficis ambientals són obvis. Són els beneficis econòmics i socials en termes d'estalvi i de reducció de desigualtat, el millor argument en favor d'un paper protagonista dels municipis en la producció energètica i la pròpia transició del model.

Catalunya ha de lluitar contra el canvi climàtic, perquè som un país molt vulnerable als seus efectes. Els principals problemes ambientals es veuran agreujats en el futur. Els efectes del canvi climàtic, avui ja presents, es faran sentir sobre el medi natural i els seus recursos, i també sobre la salut humana.

Necessitem enfortir la xarxa de seguiment del sistema climàtic per poder-ne avaluar la magnitud i direcció, per conèixer millor els efectes del canvi climàtic i contribuir de forma adequada al seguiment a escala global del clima.

Però el canvi climàtic és també un dels motors de transformació dels models econòmics i productius, capaç de generar nous àmbits d'activitat compatibles amb la sostenibilitat econòmica, social i ambiental. Resulta imprescindible, doncs, donar els senyals necessaris perquè els marcs reguladors i financers integrin consideracions a mig i llarg termini.

Al costat de les polítiques de mitigació, s'han d'articular plans d'adaptació a un fenomen, el canvi climàtic, avui ja present en la vida de les societats i altament costós si no s'actua anticipadament.

També i atès que les polítiques relatives als sectors difusos són compartides per les diverses administracions, resulta necessari reforçar els mecanismes de cooperació interinstitucional entre

tots els nivells de l'administració, tant en la definició com en el desenvolupament de les polítiques contra el canvi climàtic.

La llei de canvi climàtic ha de garantir polítiques a llarg termini i s'ha de fonamentar en amplis consensos parlamentaris, per sobre de canvis de govern, i garantir pressupostos de descarbonització en períodes temporals per sobre d'una legislatura. S'ha d'articular un mecanisme d'avaluació científic independent, adscrit al Parlament, per fer un control de les polítiques governamentals en aquesta matèria i que, a més, pugui proposar els canvis oportuns.

Però si alguna cosa representen les polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic és l'oportunitat que brinda d'obrir nous sectors altament innovadors i creadors d'ocupació. Fa temps que han deixat de ser un cost; en canvi, els sectors econòmics vinculats a l'economia fòssil han esdevingut un risc, com conclou el Banc d'Anglaterra a l'hora d'analitzar el "risc de carboni" d'inversions, una metodologia adoptada per l'OCDE.

El potencial de les ocupacions verdes és indubtable. Tots els estudis demostren que el balanç net en termes d'ocupació és positiu. Els sectors verds pels quals haurà d'apostar la societat i el sector públic català i espanyol són l'ecoindústria, les energies renovables i l'eficiència energètica, entre d'altres branques d'activitat.

S'ha de plantar cara a la contaminació atmosfèrica. Científics i experts en salut pública, i diversos estudis epidemiològics, ens indiquen que a l'àrea de Barcelona i la seva zona d'influència l'elevada contaminació atmosfèrica té uns efectes directes sobre la salut de les persones. La contaminació de l'aire és un dels principals reptes que afronten les administracions locals i de la Generalitat de Catalunya.

La mobilitat i el transport és el causant principal de la contaminació atmosfèrica. És hora d'un compromís de les administracions i els sectors econòmics i socials per a la Mobilitat Neta, que acordi mesures d'impacte i estructurals a partir de les competències del Govern de l'Estat, del de la Generalitat i de les administracions locals.

Promourem la renovació del parc de vehicles, impulsant la indústria orientada a produir vehicles nets i apostarem per revisar en profunditat el model de mobilitat, passant de l'actual política de transports a una veritable política de mobilitat sostenible. En aquest sentit, es requerirà la incorporació d'aquests criteris en el planejament urbanístic, desenvolupar zones de baixes emissions, les àrees de vianants a les ciutats, redissenyar les infraestructures, promoure el transport públic de qualitat i en particular en l'accés a les grans ciutats, amb la restricció de l'accés del vehicle privat a les grans ciutats. L'electromobilitat i altres tecnologies amb baix impacte ambiental són una peça clau de la transició energètica i la innovació del transport.

Avui no tenim a Catalunya una legislació que estableixi una estratègia global de conservació i ús sostenible de la diversitat biològica, similar a les existents en la major part dels països europeus.

És absolutament necessària una legislació per a Catalunya que defineixi el marc estratègic global de conservació i ús sostenible de la diversitat biològica, que superi la llei de patrimoni natural de l'any 1985 i que aturi el fort retrocés i devaluació de les polítiques que incideixen sobre la conservació

del medi natural. S'han d'afrontar canvis profunds que permetin modernitzar les polítiques i estructures de gestió del medi natural, amb l'aprovació urgent de la Llei de Biodiversitat i del Patrimoni Natural de Catalunya.

Ens comprometem amb la lluita contra la pèrdua de biodiversitat. La biodiversitat s'ha de defensar com a un patrimoni natural de valor incalculable i irremplaçable, com a un bé públic a protegir i a ampliar. La protecció de la biodiversitat ha de començar a escala local, en tots i cadascun dels municipis, com a model intrínsec de desenvolupament sostenible local.

La protecció del patrimoni natural, passa també per posar fre al consum desmesurat de sòl.

Estem davant de la necessitat d'elaborar un Projecte Integral del Litoral que compti amb la col·laboració dels diversos agents que viuen, treballen, fan ús i que són coneixedors del territori, per introduir racionalitat en la conservació del nostre sistema costaner i per posar de manifest la diferència d'interessos dels ports, que incompleixen el conveni de traspàs de les sorres, als interessos dels municipis que perden les platges. I exigir-ne el compliment, com estableix la legislació, i començar a plantejar si és convenient de mantenir el desequilibri existent en les nostres costes, que presenten una ràtio d'instal·lacions de ports esportius a cada 15 km de costa.

El socialistes volem preservar el nostre entorn natural i alhora generar ocupació. La superfície forestal privada de Catalunya és del 80% del territori i d'1,5 milions d'hectàrees. La gestió forestal sostenible permet reduir el risc d'incendi i generar nous aprofitaments de les superfícies boscoses, com la indústria resinera, surera o la biomassa. Uns boscos nets redueixen el risc d'incendi i faciliten la rapidesa en l'extinció. Així mateix la gestió forestal sostenible facilita l'arrelament de la població rural i de muntanya al generar noves oportunitats d'ocupació agropecuàries, industrials i turístiques.

Per exemple, l'impuls de la indústria resinera generaria la creació de llocs de treball directes en la neteja de boscos i recol·lecció de la resina i en la indústria de transformació de la resina en matèries primeres d'alta valoració en els mercats internacionals. Així mateix generaria llocs de treball indirectes en la gestió dels residus forestals i el sector turístic.

Una altra mesura per la lluita contra incendis i per regenerar els boscos i sotabosc és la activitat tradicional de la ramaderia extensiva. Està demostrat que els boscos amb una elevada càrrega de biomassa acumulada al sotabosc, el pasturatge és efectiu per la seva disminució. La seva pràctica és efectiva per a la prevenció d'incendis forestals, per disminuir la propagació dels mateixos i en el supòsit de declarar-se l'incendi, per la reducció dels costos de la seva extinció.

Finalment els i les socialistes de Catalunya, volem palesar que compartim els 17 objectius de Desenvolupament Sostenible de les Nacions Unides, en el sentit que el desenvolupament sostenible és indissociable del creixement econòmic, de la inclusió social i de la protecció del medi ambient.

Els i les socialistes creiem en un futur sostenible i en la nostra capacitat per treballar de forma conjunta per fer-lo realitat.

CREIEM EN UN FUTUR SOSTENIBLE

El futur pinta força malament per al Planeta: per una banda, la població mundial segueix creixent i necessitarem més recursos per alimentar-nos. Per l'altra, el canvi climàtic amenaça justament amb que aquest recursos cada cop seran més escassos. Si la temperatura del planeta puja més de 2°C més, el clima canviarà de forma dràstica, tindrem menys aigua dolça disponible i molts cultius deixaran de ser productius. En definitiva: caldran més recursos però se'n produiran menys.

Els compromisos necessaris per evitar aquest futur estan definits, mitjançant objectius de reducció d'emissions de gasos hivernacle, millor aprofitament dels recursos energètics, hídrics i de recursos materials, mitjançant la transició d'un model econòmic lineal a un circular, on gairebé res es malbarata.

No obstant, les realitats encara no responen a aquesta voluntat, i l'esforç no arriba ni a la tercera part del necessari: s'estima que cada any hauríem de reduir més d'un 6% les emissions de gasos d'efecte hivernacle i no arribem ni al 1,5% actualment.

Nosaltres creiem en un futur sostenible i en la nostra capacitat per treballar de forma conjunta per fer-lo realitat.

Cal recolzar de forma immediata el desenvolupament i implantació de sistemes de producció d'energia renovable, eliminant tota barrera a l'autoproducció i fomentant la producció d'energia renovable a nivell particular i col·lectiu. La recuperació del control públic dels serveis d'energia i aigua permetran primar la presa de decisions basades en criteris d'eficiència i estalvi.

Hem d'arribar a emissió zero de CO₂ quan abans millor. Tots els equips de combustió anteriors a l'any 2000 han de ser obligatòriament millorats o renovats per equips amb un 10% menys d'emissions en un termini de 4 anys per assolir els compromisos estatals. Això inclou instal·lacions industrials però també domèstiques. Caldrà establir incentius a la renovació de calderes i vehicles, bé mitjançant ajuts, bé penalitzant el consum de combustibles fòssils.

Els sistemes de transport de mercaderies i persones es planificaran tenint en compte criteris d'eficiència energètica amb mesures com la coordinació dels horaris laborals i els serveis de transport a polígons industrials, l'apagada de calderes dels vaixells amarrats a port i connectats a la xarxa elèctrica, o la coordinació dels horaris i xarxes de distribució de materials a les grans concentracions urbanes.

El malbaratament d'aliments ha de passar a la història. Països com França ja disposen de legislació destinada a evitar la pèrdua d'aliments a la comercialització i la restauració.

La recuperació de materials és la mineria i la producció primària del segle XXI. El I+D i la implantació industrial de plantes de separació i aprofitament de recursos, subproductes i energia seran tractades com a sector estratègic i disposaran d'una part principal dels recursos disponibles per I+D i industrialització. A més, aquest sector generarà nous llocs de treball.

La producció primària (agricultura, ramaderia i pesca) haurà d'evolucionar també cap a pràctiques de producció sostenible. La Política Agrària Comuna ha d'incloure criteris de promoció d'aquestes

pràctiques, destinades a reduir l'ús de fertilitzants i a tractar els residus de les explotacions ramaderes, entre les més significatives.

La preservació del medi natural ha de tornar a tenir la rellevància anterior: les modificacions legals que permeten la requalificació de boscos cremats, la gestió privada de parcs naturals, els plans hidrològics traçats d'esquena a la preservació de l'ecosistema fluvial i la desprotecció de les costes han de ser tornades al punt anterior.

S'impulsarà la consciència de sostenibilitat entre la població, tant pel que fa als hàbits personals respecte a l'estalvi d'aigua i energia, la correcta gestió dels residus i la lluita contra el canvi climàtic, com per la consciència de prendre decisions de compra de producte i béns de menor impacte ambiental. Paral·lelament s'impulsarà la pràctica de la informació de sostenibilitat dels fabricants veraç i contrastada.

Finalment, s'impulsarà la col·laboració entre els diferents actors per compartir les millors pràctiques destinades a fer-ne un ús sostenible dels recursos, creant valor compartit per la societat, les institucions públiques i els sectors econòmics.

BOSCOS, CATALUNYA I POLÍTICA

Fins als mitjans del segle passat, el principal material usat per la construcció era la fusta (bastides, cabirons, portes, finestres, voladissos). En transport, tot tipus de carruatges.; en vaixells, en agricultura i indústries, tot tipus d'estris i maquinària, i en energia, carbons per a les grans ciutats i indústries, llenyes per al món rural etc...Tot aquest sistema de vida portava els boscos, a una gestió forestal continuada durant molts segles, diria milers d'anys. El bosc i les seves espècies es van adaptar, evolucionar, amb aquest estrès de gestió. Fins i tot diria que es van domesticar. Actualment tot aquest tipus de gestió esta sota mínims. El bosc va en un vaixell sense rumb, fent-se la competència a ell mateix. Penseu que hi ha espècies que una vegada assolida la seva edat madura si no són talats (aprofitats) per qüestió de competències amb processos químics, mitjançant la caiguda de les fulles, no deixen regenerar altres arbres. Fins i tot de la seva mateixa espècie. Això comporta al final del seu cicle vital una crescuda del sotabosc. A tot això hem de sumar un progressiu abandonament de les zones agrícoles en les últimes dècades, que any darrere any augmenta la zona boscosa. I al final el que tenim és un bosc de molt baixa qualitat, amb molta quantitat de sotabosc. I una falta d'un mosaic agrícola-forestal, propiciant així els grans incendis amb el cost social, medi-ambiental i econòmic que això comporta. En altres paraules, el bosc necessita ser tallat amb una correcta gestió, pel seu correcte desenvolupament o regeneració.

Catalunya actualment té més del 60% de bosc. És una de les zones habitades del planeta amb més arbres per habitant; segons estudis, uns 350. Però podem dir que molta quantitat, i molt mala qualitat. A Catalunya tots els boscos tenen propietari, sigui privat o públic. Però tothom pot gaudir del seu paisatge, olorar-lo, respirar-lo i fins i tot recollir bolets. Doncs si tothom en pot gaudir, la responsabilitat de mantenir-los també és de tothom.

L'actual i l'anterior govern de Catalunya són molt conscients del problema, i han fet tota una xarxa d'institucions dedicades al tema forestal. Amb professionals molt ben qualificats i bones intencions. Aquests professionals es dediquen a prendre una sèrie de mesures tals com la prevenció d'incendis, promoure la gestió forestal i vetllar la seva correcta execució. També porten a terme molts projectes de recerca i investigació, sobre tot en el tema biomassa. I moltes altres tasques que tot i així no són suficients. I és aquí, on entra el PSC i el seu idealisme d'esquerres, prenent noves mesures i polint les establertes.

Crec que unes de les mesures a prendre haurien de ser, per exemple:

1. Per augmentar la gestió forestal de fustes s'ha ajudat grans empreses perquè hi hagués grans consums, i el que s'ha aconseguit és eliminar les petites empreses per qüestions de competències de preus. Per exemple, avui en dia a Tarragona, només existeixen dues serradores, de les moltes que n'hi havia, i sobreviuen amb moltes dificultats. Això comporta que la gestió de la fusta a Tarragona no sigui tan viable, degut al preu afegit del transport. No hagués estat més encertat fomentar l'ús de la fusta de proximitat i augmentar el consum? Els guanys s'haurien vist repartits en tots els territoris. No és fàcil, però s'hauria de treballar molt en crear demanda de productes del bosc, tant sigui en construcció,

energia calorífica, electricitat, etc. Si hagués demanda es crearia un mercat i seria molt positiu en diversos aspectes.

- Crearia ocupació
 - Contribuiria al no abandonament del món rural.
 - Ajudaríem el medi ambient a no emetre tant CO₂, al no dependre tant del petroli.
 - Lluitaríem contra els incendis a l'hivern.
2. Potser no és un exemple aplicable al nostre país, però a Suïssa està prohibit gastar gasoil per a la calefacció, i és un país més fred que Catalunya.
 3. A Catalunya un terreny no conreat durant 4 o 5 anys i que s'ha fet boscos, per tornar-lo a convertir en agrícola, tens tota una sèrie de tràmits burocràtics: has de demanar permís de rompuda, hi ha una revisió, etc.... A Andalusia, quan un terreny agrícola és abandonat com a tal i hi queda zona boscosa, el propietari té 20 anys de temps per poder tornar a reconvertir-lo en agrícola sense cap tràmit administratiu, i contribuir al mosaic agro-forestal.
 4. Divulgació mediàtica dels beneficis de la gestió forestal ben feta. Encara a hores d'ara hi ha ciutadans que veuen amb mals ulls una tala o una aclarida controlada. Sempre tenint en compte d'informar que en aquesta gestió s'hauria d'excloure boscos madurs, àrees protegides, i zones d'especial interès.
 5. En el tema de prevenció d'incendis, s'hauria de treballar més i no deixar-ho en mans de l'extinció. Ja existeixen normes molt clares a les urbanitzacions i construccions dins del bosc, però les franges de protecció en molts casos no es compleixen. El meu suggeriment seria, ja que tenim els organismes necessaris, i per no carregar-lo tot als regidors i les regidores de medi ambient dels municipis, aplicar denúncies a través dels cossos d'agents rurals de tipus dissuasòries i no amb afany recaptatori.
 6. Fomentar el consum tant a l'àmbit privat com al públic de fustes, llenyes i derivats. Penseu per exemple en el projecte de Barcelona World: no es va exigir que una part de l'energia calorífica fos provinent de biomassa, s'ha perdut una bona oportunitat.
 7. Exigir una rebaixa fiscal, un IVA reduït per als derivats dels boscos, és una vergonya que el consum d'uns productes que no porten cap perjudici per al medi ambient, tinguin el mateix tracte que els derivats del petroli. Penseu que el valor d'emissió de CO₂ en la combustió de productes fusters és zero o neutre.

Amb totes aquestes mesures, i les que es podrien afegir, el PSC contribuiria a reduir les emissions de CO₂, tan citades en l'antic protocol de Kyoto, i a la Cimera de París.

EL NOSTRE COMPROMÍS EN LA LLUITA CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC

Els i les socialistes creiem que el desenvolupament sostenible i la lluita contra el canvi climàtic són els reptes més importants als que s'enfronta la humanitat en els propers anys. Perquè el que està en joc és la mateixa vida en el planeta, dels ecosistemes, i la nostra pròpia existència.

La cimera de París ha marcat un abans i un després en les agendes polítiques mundials, i tot indica que la seva entrada en vigor tindrà lloc a finals d'aquest any, atès que més de 61 països ja han ratificat els acords i s'espera que en els propers mesos ho facin els suficients per sumar el 55% de les emissions.

El PSC ha de ser exemplar i ha d'impulsar polítiques nacionals, metropolitanes i locals allà on governem per fer palès el nostre compromís. En aquest sentit també recolzem i impulsem el desplegament de la Llei Catalana contra el Canvi Climàtic, i la immediata posada en marxa de les accions que se'n derivin.

La lluita contra el canvi climàtic ha de ser un eix central en les polítiques del PSC.

A més és un problema real, tangible, que està aquí i ha vingut per quedar-se i del que estem patint ja els seus efectes en forma de situacions climàtiques extremes, que sovint pateixen més els col·lectius més pobres. De fet, el clima de la Terra segueix assolint xifres rècords de calor, essent aquest mes d'agost 0,92 graus més calent que el promig de tot el segle XX. No cal recordar, que a Catalunya hem patit el tercer estiu més calorós consecutiu des que van començar a registrar-se dades. Per tant, hem de treballar per un futur sostenible, i construir un territori resilient, que pugui reaccionar davant del canvi climàtic, sense desigualtats i amb justícia social.

Quan parlem de canvi climàtic estem parlant principalment de l'escalfament del planeta, de l'aire i els oceans contaminats, de l'esgotament de recursos naturals, i de la destrucció massiva de la natura per tal d'obtenir-los. Per tant, ningú posa en dubte que és l'acció humana i el nostre model de vida, capitalista, qui ha accelerat l'acció i efectes del canvi climàtic.

Els i les socialistes ens hem de comprometre a mitigar les conseqüències de la nostra pròpia acció humana sobre el planeta, i per tant plantejar noves maneres de viure, noves maneres de produir aliments, de comerç, de planificar les nostres ciutats, nous sistemes de mobilitat i construcció. En definitiva, donar noves respostes, a nous problemes i aturar l' actual model de creixement insostenible.

Aquesta lluita és transversal i s'ha d'abordar des de diferents àmbits com la mobilitat, el medi ambient, l'urbanisme, l'ecologisme, l'habitatge, l'agricultura, la salut, etc.

Destaquem alguns dels principals compromisos en aquesta lluita :

- Compromís en la reducció de les emissions de gas d'efecte hivernacle, causants principals de l'escalfament global, per limitar l'escalfament de la terra a 1,5° C

- Compromís en assolir el 100% de l'energia del nostre país de fonts d'energia renovables.
- Compromís per la descarbonització de tot el sistema productiu, comercial i econòmic, creant nous llocs de treball.
- Compromís pel desenvolupament d'una Mobilitat Sostenible i Neta, atès que és la mobilitat i el transport la principal causa contaminant, consumidora de recursos fòssils, i d'emissions de gasos.

I ho farem al costat de la societat, #apeudecarrer, amb els activistes, els moviments ecològics i associatius; amb el teixit empresarial i els comerciants; amb el món acadèmic i les universitats; amb el tercer sector, amb les entitats, plataformes i moviments socials, per construir entre tots i totes aquest nou model de vida. Per #reconnectar amb la natura i la societat.

PER UNES INFRAESTRUCTURES FERROVIÀRIES PER AL SEGLE XXI

El Pla Director d'Infraestructures 20112020 preveu intervencions arreu del territori que es veuen postergades en el temps, i que semblen oblidades pels governs central i de la Generalitat. Algunes d'elles considerades de vital importància com els soterraments de Montcada i Reixac, el de Sant Feliu de Llobregat, el de l'Hospitalet i el de Figueres, entre d'altres. Per aquests municipis s'han convertit en reclams unànimes i, en alguns casos, reivindicacions històriques per al desenvolupament social i econòmic del seu territori.

Alguns ajuntaments ja han posat fil a l'agulla i han aprovat en els seus plens municipals mocions per reclamar al Ministeri de Foment i ADIF la necessitat de prioritzar l'execució de les actuacions previstes en el Pla de Rodalies 2009 que el Govern central ha oblidat en un calaix sense dotació econòmica ni calendari per dur-les a terme.

La implementació d'aquests plans i obres previstes significaria resoldre problemes de comunicació en el territori, disminució de trànsit de vehicles privats, reduint un dels principals focus de contaminació atmosfèrica.

El desenvolupament real del Pla de Rodalies, aprovat el 2009, suposaria permetre a les nostres ciutats eliminar barreres urbanístiques del pas de les vies a cel obert, recosint la realitat urbana. Sense oblidar els problemes de seguretat que s'han cobrat massa vides en els nostres municipis.

Totes aquestes obres, previstes als diferents plans dels Governes, han estat compromeses, malgrat tot s'ha licitat i adjudicat una part ridícula, tenint en compte les necessitats del territori i que la xarxa pateix cada dia incidències, retards i avaries causades per la manca d'inversions.

Catalunya necessita que Rodalies esdevingui un metro regional competitiu que doni resposta, des del transport públic, la demanda de mobilitat creixent entre les ciutats i pobles metropolitans.

Catalunya necessita d'unes infraestructures modernes i segures per garantir un desenvolupament econòmic i social, no solament de les grans ciutats, sinó de les àrees metropolitanes més trinxades per la xarxa d'infraestructures actual, obsoleta i de baix rendiment.

Els i les socialistes exigirem als Governes que aprovin un calendari per escrit dels treballs que esdevingui en un compromís ferm i real de dur a terme totes les obres reivindicades.

RESOLUCIÓ SOBRE LES TERRES DE L'EBRE

La crisi econòmica ha fet aflorar l'existència d'una manca de model de desenvolupament econòmic i social consensuat entre el sector públic i el sector privat. Per tal que es treballi de manera col·laborativa per eliminar-ne els seus efectes, cal potenciar l'activitat empresarial com a generadora de riquesa i creadora d'ocupació, amb un suport als sectors industrials estratègics locals del territori, que són, preferentment: la indústria agroalimentària, la indústria del moble, la indústria turística i la indústria energètica.

El teixit associatiu empresarial ebrenc és extremadament feble però, alhora, necessari per reforçar la competitivitat sectorial. Per enfortir-les en conjunt cal facilitar eines per a la seva organització i estar-hi al seu costat per fomentar-ne la proactivitat d'acció, sobretot per facilitar la internacionalització, exportació i innovació tecnològica.

Cal un esforç per tenir una economia ben diversificada, que sàpiga aprofitar les potencialitats pròpies del territori, impulsant les estratègies per a la competitivitat de l'economia i de l'empresa i que tingui en compte els principis de tota la cadena de valor: la producció, la transformació i la comercialització, que presenta serioses mancances, essent poques les empreses amb una estructura comercial ben definida i orientada a les necessitats del mercat.

Cal fer convergir la planificació descoordinada de la política de sòl industrial i acabar amb la insuficient dotació de serveis dels existents espais d'activitat econòmica que impossibiliten la generació de nous espais de treball i d'activitat. Cal eliminar tant la dispersió de preus del sòl com la inexistència de polítiques d'actuació territorial mancomunades.

Necessitats de reorientació d'activitats industrials tradicionals incorporant nous processos de formació i recerca, incentivant l'esperit emprenedor.

Un comerç poc competitiu, cada cop hi ha més mancança de capacitat per competir amb centres exteriors més potents de compra de béns de consum.

El sector agroalimentari presenta una dinàmica i una modernització a un ritme molt inferior en relació a altres territoris. Tot i existir un potencial importantíssim en varietats pròpies i tradicionals, hi ha productes elaborats a partir de varietats que es cultiven a tot el món amb qui resulta molt difícil de competir. L'existència de denominacions d'origen i distintius de qualitat geogràfica, han de poder ser un factor de diferenciació i diversificació del producte amb un major valor territorial afegit.

Tot i la producció amb bona base qualitativa, hi ha dificultat per incorporar en el treball del dia a dia les innovacions tecnològiques en uns sectors on majoritàriament s'està poc acostumat als canvis. La inexistència de formació universitària i professional en els àmbits estratègics de producció local del territori dificulta l'activitat de recerca aplicada.

Nova valorització del paisatge com a font de riquesa i recurs per a la producció actual, com en el cas de les oliveres mil·lenàries, que possibiliti la diversificació de la producció cap a nous productes derivats i que ajudi a fer front a una saturació del mercat a preus baixos.

L'activitat agroalimentària, a més de productora d'aliments, conserva el paisatge i n'és gestora, evita l'abandonament, gestiona un mosaic agrari fonamental per a la prevenció dels incendis forestals i és transmissora de tota una cultura mil·lenària i mediterrània.

El sector agrari i especialment l'agroindustrial, té un pes molt important en el PIB de les comarques de l'Ebre i en la taxa d'ocupació. Tot i això, el sector té encara molts reptes a assolir que passen per la modernització i concentració del sector, de transformació industrial i de professionalitzant el sector. Cal incrementar el suport a la pagesia jove, potenciant la formació professional i la transferència tecnològica al sector, per una gestió agrícola compatible i de qualitat.

Fóra convenient establir un model d'explotació de terres, a través d'una gestió coordinada entre el sector privat i l'administració, que eviti els abandonaments. Hi ha algunes iniciatives en aquest sentit que van començar a implantar-se en el darrer govern d'esquerres al territori i que cal potenciar i ajudar.

Cal garantir l'execució dels regs pendents, especialment l'Aldea-Camarles i el Xerta-Sénia. Aquests regadius han de ser més rendibles i competitives les explotacions, amb el compromís que no impliquen una transformació substancial del paisatge agrícola del territori, tot seguint en la filosofia de la nova cultura de l'aigua i de la màxima eficiència de consum i sostenibilitat. L'obra dels governs d'esquerres ha estat molt important en aquest àmbit en els darrers anys i ha posat en evidència la millora de la competitivitat de les explotacions que s'han vist beneficiades. El nostre compromís continua sent que aquesta obra no s'usi com a una infraestructura per al transvasament de l'Ebre.

Cal donar suport a les explotacions ramaderes de cicle tancat, promovent la producció integrada com a mètode de seguretat alimentària, la diversificació dels productes ramaders i l'increment del valor afegit dels actuals. És important potenciar a la vegada el cooperativisme ramader i donar solucions viables a la gestió dels residus que el sector genera.

La modernització de la flota pesquera i, a la vegada, el foment de les retirades voluntàries són prioritàries. Cal donar suport a les Confraries de Pescadors per a l'ordenació del propi sector i incrementar el paper de les Cases del Mar com a centres prestadors de serveis als pescadors, així com mantenir les aturades biològiques i millorar la coordinació amb altres Comunitats Autònomes per evitar la presència de barques forànies durant les vedes. Cal impulsar l'Escola de Formació marítim-pesquera de l'Ametlla de Mar, afavorint noves activitats complementàries com l'explotació turística de l'activitat.

Cal una ordenació de les badies del Delta, per aconseguir una explotació marisquera compatible i vetllar perquè les obres que està executant l'Estat al Delta aportin l'aigua dolça de qualitat a les badies. El Centre Nacional d'Aqüicultura de la Ràpita ha de ser un autèntic centre dinamitzador del sector que ha d'afavorir la transferència de tecnologia. La nova escola de Cultius Marins ha d'estar connectada estretament amb el Centre de Aqüicultura i el sector per tal d'aportar els professionals que requereixin.

No s'ha de deixar passar més oportunitats en el desenvolupament turístic. Ideem un turisme que mobilitzi els recursos de la nostra terra (la identitat, la gastronomia, la cultura, el paisatge, el patrimoni, etc.) i els posi en valor.

Proposem el turisme identitari com a tradició de futur, com a estratègia de posicionament per enfortir i fer conèixer la marca Terres de l'Ebre. Hi ha d'haver una coordinació entre el sector públic i el privat. Un dels trets característics ha de ser el manteniment de la nostra cultura popular perquè participi activament en la creació d'un programa anual d'esdeveniments.

L'ACCÉS A L'AIGUA, UN DRET FONAMENTAL

El PSC entén l'aigua no només com un recurs natural sinó com un dret, derivat del dret fonamental a la vida.

Aquesta concepció de l'aigua com un dret universal per a tothom ha de tenir implicacions i conseqüències, que cal desgranar en cada apartat del cicle integral de l'aigua: Dret universal a l'accés a l'aigua per a ús domèstic, Dret universal al sanejament i Dret a la informació respecte el cicle integral de l'aigua.

Els i les socialistes considerem que, tenint en compte les previsions i els efectes que el canvi climàtic tindrà sobre els recursos hídrics a Catalunya, cal construir un nou acord de país en matèria d'abastiment i sanejament per assegurar un subministrament d'aigua en quantitat suficient i de qualitat i una bona gestió de tot el cicle de l'aigua; en aquest sentit, la Generalitat de Catalunya té a les seves mans tots els instruments per acordar amb el món local quin ha de ser aquest model del cicle integral que permetrà l'optimització dels recursos d'aigua a Catalunya, acordant els costos de producció, distribució i sanejament.

A l'Agència Catalana de l'Aigua s'ha impulsat una política de retallada pel boc gros, deixant de prestar molts dels serveis que prestava fins ara, transferint d'aquesta manera el dèficit a les administracions locals i proveïdors, els quals queden en una situació de feblesa extrema, hem de revertir aquesta situació, atès el caràcter estratègic que per al país té l'aigua. L'argument del dèficit no permet avançar en termes de llarg termini i acaba repercutint en les decisions a adoptar.

Privatització de la gestió Aigües Ter- Llobregat. La privatització per part del govern de CiU de la gestió de la xarxa d'abastament en alta a la Regió Metropolitana va trencar l'acord de fa més de 35 anys entre Govern de la Generalitat, Administració local, ciutadania i empreses gestores. Per al PSC, l'administració en alta, o sigui la gestió de grans infraestructures, les conques i el subministrament als nuclis poblats ha de ser de gestió pública, i no només en el territori ATLL. Es tracta d'un àmbit absolutament estratègic per al desenvolupament humà del país que obliga a què tota l'administració i gestió sigui pública. El ciutadà no obté cap benefici de la seva privatització-liberalització i en canvi assumeix riscos i majors costos.

El PSC considera prioritari gestionar l'obtenció i la millor utilització dels recursos hídrics, aconseguint una millor assignació del recurs natural, transmetent el consum responsable i fomentant l'estalvi d'aigua. Cal aportar tecnologia i innovació en la gestió, rebutjant la utilització d'aigua d'alt valor afegit per a usos que no el requereixen.

Cal augmentar els esforços per a la conservació, protecció i restauració dels recursos, per tal d'assegurar un subministrament normal al futur, fins i tot en situacions d'emergència.

L'interès per la protecció dels recursos hídrics alternatius (pluvials, reutilització, freàtiques) neix a partir del coneixement de la seva limitació, en qualitat i quantitat, i de la importància creixent de la problemàtica ambiental.

Per al PSC, la modernització de regadius és prioritària, impulsant la construcció de noves infraestructures de reg i millorant l'eficiència en l'ús de l'aigua i el seu estalvi.

Cal una gestió solidària dels recursos hídrics que permeti la sostenibilitat a llarg termini en termes socials, ambientals, energètics i econòmics, especialment en relació amb l'agricultura; que compti amb consens social, territorial, polític i institucional necessari. Cal potenciar l'ús eficient de l'aigua, desplegant les actuacions planificades, recuperació d'aqüífers, dessalinització, reutilització d'aigües depurades i pluvials, interconnexions de les xarxes en alta i millora de les xarxes de distribució optimitzant els recursos de què disposem.

Per al PSC, l'administració en baixa ha de ser abordada des de l'administració més propera al ciutadà, de manera que pugui assegurar el servei, amb el màxim coneixement de la casuística pròpia de la població. Hi ha un important ventall de possibilitats en aquest àmbit: des de la gestió pública, fins a la gestió concessionada, passant per opcions mixtes, altres mancomunades entre diversos municipis, etc. La clau, doncs, es troba en l'excel·lència, en la gestió.

Per al PSC, cal fer més transparent el cicle integral de l'aigua per part del ciutadà i adequar-ho al tractament de dret i no de servei: canviar el tractament de client (ciutadà)-proveïdor (empresa subministradora) a una relació ciutadà-administració; incloure a la factura amb periodicitat a determinar díptics informatius sobre els diferents conceptes de la tarificació i el cicle integral de l'aigua emesos pel titular del bé públic, no només del gestor; impulsar un entorn d'informació-comunicació a través de les TIC creant oficines d'atenció virtuals.

Degut a la crisi econòmica, a curt termini no es pot parlar que el dret a l'aigua i la garantia d'abastiment i sanejament estigui 100 per 100 garantida a totes les llars. Cal una tarificació social dirigida a aquelles persones que per manca de recursos no poden fer front a la factura de l'aigua, desenvolupant una política d'abastiment d'aigua per la via de la subvenció-directa fins a un llindar de consum i una política de descomptes per a les llars vulnerables i en risc d'exclusió social.

El PSC proposa derogar el Pla Hidrològic de la conca de l'Ebre, per buscar el consens social i territorial que garanteixi el cabal ecològic del riu i la protecció del Delta i que el faci compatible amb altres usos.

EL PLA HIDROLÒGIC DE LA CONCA DE L'EBRE

El Pla de la Conca de l'Ebre, aprovat pel Govern en funcions del PP, estableix per al tram final del riu 3.009 hm³, menys de la meitat del cabal ecològic exigint per la Comissió per la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, una decisió que pot posar en perill la pervivència del Delta, segons han advertit reiteradament científics, ecologistes i la Plataforma en Defensa de l'Ebre. A més, el pla preveu prop de 465.000 hectàrees noves de regadiu, que s'afegiran a les 950.000 previstes en l'anterior Pla, i 56 nous embassaments.

Des del PSC hem de posar de manifest les greus conseqüències que pot tenir el nou Pla Hidrològic de la Conca de l'Ebre, aprovat pel govern del PP. Els cabals ambientals que s'hi recullen són insuficients, incrementarà els problemes que acumula el Delta de l'Ebre, com la regressió del litoral, la subsidència, la falca salina, de qualitat de l'aigua de les dues badies i, a més a més, pot complicar el combat de les plagues que afecten la biodiversitat del Delta. I tot i les figures de protecció que incideixen sobre el territori, la continuïtat del Delta no està garantida.

Entenem que a més, no és una qüestió exclusiva de cabals, és també una qüestió de qualitat de l'aigua, que és la preocupació central de la Directiva Marc de l'aigua i de les polítiques de la Comissió Europea. Els usos que es vol donar a l'aigua en el Pla Hidrològic de la Conca de l'Ebre aprovat, provocarà un dèficit hídric en existir una insuficiència de recursos per a nous regadius no justificats. Cal insistir a la Comissió Europea que faci modificar d'ofici el contingut del Pla, al Govern de l'Estat, per incompliment de les Directives europees afectades.

Estem davant d'un fals debat, entre assignació de recursos ambientals o de recursos per als regadius, quan l'alternativa és optimitzar els recursos hídrics amb l'aplicació de noves tecnologies i inversions per obtenir un alt rendiment dels cultius que també ha de ser objectiu de les polítiques. I denunciem que amb els termes en què s'ha aprovat el Pla Hidrològic de la Conca de l'Ebre, s'amenaça el Delta, el seu ecosistema, però també la comunitat que hi viu. Estem davant d'un impacte social i econòmic molt negatiu.

Cal mantenir les inversions previstes al Pla d'actuacions del Delta i el riu (PIPDE), proposades per la Comissió per la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, que han estat congelades apel·lant al context de crisi actual i a una presumpta manca de consens social. La congelació dels projectes aprovats pels anteriors Governos de l'Estat i la Generalitat suposa el retorn a un escenari de desinversió i abandonament de les necessitats històriques ambientals i econòmiques dels pobles riberencs i costaners inadmissibles i injust.

LA CIUTADANIA DEL MÓN RURAL HO ÉS DE PLE DRET

El MÓN RURAL és quelcom més que un indret de conreu o pastura. Si bé és cert que el primer sector representa el 10% de l'economia del món rural i que esdevé una activitat imprescindible, també ho és l'abús dels tòpics. És cert que si volem que aquesta activitat no desaparegui hem de fer atractiu aquest sector a la gent i, sobretot, al jovent dels territoris rurals. Ara bé, cal donar-los-hi també l'oportunitat de quedar-s'hi dedicant-se a qualsevol altra activitat escollida i amb les mateixes garanties que els i les joves del món urbà.

Des del PSC creiem que s'ha de superar la visió estrictament agrària que existeix en l'imaginari de la gent respecte al món rural, promoure les condicions oportunes per implementar la diversificació econòmica i emprendre les accions necessàries per garantir l'equilibri territorial i la igualtat d'oportunitats entre els ciutadans del món rural i el món urbà.

Ambdues realitats, la urbana i la rural, esdevenen irrenunciables en un projecte que vol ser integral i integrador i, per aquest motiu, hem de ser capaços d'impulsar una nova cultura dels territoris. Una cultura on el món rural no esdevingui un handicap per dur a terme polítiques d'excel·lència. No podem caure en l'error d'aplicar polítiques residuals i assistencials al món rural tot interpretant que els serveis i polítiques públiques són d'aplicació proporcionalment a la densitat poblacional. El benestar ha d'arribar a tota la ciutadania, independentment del lloc i el nombre de persones que hi visquin.

Al món rural la ciutadania ho és de ple dret i per aquest motiu el nostre projecte ha d'apostar clarament per un model basat en l'equitat territorial, la interdependència, la subsidiarietat, la cooperació, la complementarietat i la solidaritat entre els territoris i la seva ciutadania. És en aquest sentit que hauríem d'atorgar un paper més rellevant a aquelles administracions que més a prop estan del territori i que més el coneixen ja que, la història ens demostra, que aquelles estratègies urbanites pensades i elaborades des de la ciutat pel món rural, rarament funcionen.

El medi rural no pot ser una estampa bucòlica, la seva gent té dret a una activitat econòmica estable, sostenible i diversificada, no són ciutadania de segona, ho són de Ple Dret i per aquest motiu tenen dret a tenir qualitat de vida en condicions òptimes (sanitat, educació, serveis públics, cultura, infraestructures, xarxes de transport per vertebrar el territori, corregir els dèficits que pateixen d'accés a l'energia, paradoxalment doncs són els generadors de La mateixa, a les telecomunicacions,...)

Cal dotar sobretot d'instruments el món rural per evitar el gran mal que pateix i al que hem de posar remei abans no sigui massa tard: la despoblació, l'envelliment i la masculinització.

Dit això, el món rural és un territori ple d'oportunitats reals sempre i quan ens ho creguem i apostem decididament per evitar els mals que l'aguaiten. I aquesta afirmació no implica canviar prioritats polítiques ni objectius estratègics, sinó d'ampliar la nostra agenda política. Hem de cercar sinèrgies entre les realitats urbana i rural, perquè formen part d'un sol projecte, es costos dels

desequilibris existents, i sobretot en aquests moments de crisi, ens fa ser menys competitius com a país.

Cal, doncs, repensar-nos el desenvolupament rural. Cal pensar en solucions més sòlides, permanents i activitats que diversifiquin l'economia, com una aposta decidida pel comerç electrònic, potenciar iniciatives empresarials que vagin més enllà de l'agro-artesanal o fomentar la cooperació per emprendre iniciatives noves

I aconseguir la prosperitat al món rural, només és possible amb la complicitat i de la mà de les dones que hi viuen. És molt important incorporar la perspectiva de gènere en tots els àmbits, socials, econòmics i polítics.

EL SECTOR AGROALIMENTARI, IRRENUNCIABLE I ESTRATÈGIC

El SECTOR AGROALIMENTARI, en el seu conjunt, és un dels motors de l'economia catalana i, per tant, estem al davant d'un sector que esdevé estratègic en la reactivació econòmica de Catalunya i pot ajudar al país a sortir de la crisi.

Els darrers informes elaborats pel Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement refermen la rellevància d'aquest sector com el primer sector productiu de Catalunya (excloent tan sols la construcció), i no només en el conjunt de l'economia catalana on representa el 3,61% del PIB sinó també en l'àmbit estatal i europeu.

El sector agroalimentari català representa el 23% del conjunt del sector espanyol i esdevé el primer clúster agroalimentari d'Europa seguit de regions com ara Lombardia o països com Dinamarca.

Estem davant d'un sector que, durant els anys de recessió econòmica, ha demostrat la seva solidesa mantenint els nivells de producció, destruint pocs llocs de treball i fent de la internacionalització la millor de les receptes en la cerca de nous mercats.

Concretament i davant del 20% del conjunt industrial, el sector agroalimentari català ha destruït poca ocupació. Només el 4%. Si a aquest fet afegim que és l'únic sector que ha incrementat en els darrers mesos un 3% d'afiliats agraris a la Seguretat Social (ans al contrari que la resta de sectors) és innegable la potència d'un sector que fins ara ha estat tan necessari com desconegut.

També cal destacar la capacitat de reacció del teixit agroalimentari català en un context de crisi per ubicar-se en un mercat global. I és que en el període 2007-2012 les exportacions d'aquest sector han estat del 22,7%, fet que ha permès compensar la davallada de facturació en l'economia interna.

A més, la població en el món continua creixent, i la demanda mundial d'aliments s'incrementa un 15% cada any. Aquest és un fet molt positiu que amplia les possibilitats d'internacionalització i promoció dels productes catalans.

Volem a més destacar el paper clau de l'agricultura i la ramaderia com a garants del nostre territori, del nostre paisatge, de la biodiversitat i de les oportunitats que ens ofereix en la mitigació de l'efecte hivernacle, sense perdre de vista el seu primer objectiu que és el subministrament d'aliments a la població.

És per tot això que des de el PSC considerem fonamental prioritzar en aquelles polítiques adreçades a fer més competitives i viables les nostres explotacions agràries, a fomentar la internacionalització i promoció de les nostres empreses i productes, a generar mecanismes de certesa vers la fragilitat dels mercats i la volatilitat dels preus, a fer de la innovació i la transferència tecnològica un segell d'excel·lència i qualitat del món agroalimentari català, a generar més i millors oportunitats garantint la inversió en infraestructures rurals, a generar mecanismes de finançament empresarial i a posar les bases d'un model sostenible ambiental i econòmicament.

En definitiva, els i les socialistes volem tornar a posar en valor el nostre sector agroalimentari català i rescatar-lo així del paper residual al que està relegat en aquests moments. Fer-ho és apostar per la reactivació econòmica basada en un model de creixement equilibrat i sostenible. Un model productiu estable que generi ocupació i reverteixi en el conjunt de l'economia catalana.

LA POLÍTICA HA DE TORNAR A GOVERNAR L'ECONOMIA

Els i les socialistes defensem un model econòmic al servei del conjunt de la ciutadania. Per aquest motiu, afirmem amb tota claredat que la política ha de governar l'economia. I en aquesta tasca hem d'esmerçar bona part dels nostres esforços. Ho fem conscients que l'asimetria de la globalització ha provocat la pèrdua dels instruments de regulació que la política exercia sobre l'economia, per evitar que uns mercats desregulats provoquessin situacions de desigualtat i manca de cohesió social, com ha succeït els darrers anys.

És absurd pretendre abordar l'enorme tasca que tenim per davant amb vells instruments. Calen nous instruments i noves polítiques, i a una escala diferent del vell Estat-nació. Més que mai hem de posar en valor la nostra vocació internacionalista, el nostre ferm europeisme i la visió de la política que implica el model federal que defensem.

Sense oblidar les necessàries polítiques econòmiques de proximitat, o som capaços de treballar a nivell global per garantir el pes de la política en el restabliment dels equilibris que garanteixen la cohesió social, o el socialisme democràtic seguirà perdent pes arreu d'Europa, atrapat entre les polítiques de les retallades de l'Estat de Benestar de la dreta, les propostes dels nacionalismes insolidaris, que van en línia contrària a la que nosaltres hem de proposar, o les solucions "màgiques" de les opcions més radicals d'esquerres. En altres paraules, o fem força o cada cop esdevindrem més residuals.

El nostre és un model al servei del benestar de tota la ciutadania i per aconseguir-ho és fonamental, a curt i mig termini, superar la major recessió econòmica de la nostra història democràtica. Ara, amb només superar-la no n'hi ha prou, cal superar-la bé, i això comporta que el creixement econòmic sigui sòlid i sostingut, i que generi els recursos necessaris perquè, mitjançant un sistema fiscal just i progressiu, permeti reduir amb caràcter prioritari les desigualtats socials que les polítiques neoliberals han generat. Ens cal complir amb Europa però també estem obligats a fer possible una recuperació justa. Ara, més que mai, el socialisme democràtic necessita abordar aquest repte i només amb una estratègia conjunta i unes polítiques sòlides podrem aconseguir-ho.

Està més que comprovat que Europa necessita disposar dels instruments de política monetària propis d'un Estat federal. La situació actual, que ha abocat a una devaluació interna, traduïda a Espanya a una devaluació salarial, ha comportat que el pes de la crisi recaigui en les classes mitges i treballadores, revertint negativament sobre el consum de les famílies i aguditzant les desigualtats, empobrint les classes mitges, creant la figura del treballador pobre i incrementant les famílies en risc de pobresa mentre que, per altra banda, creix el nombre de milionaris.

El nostre objectiu fonamental passa per generar ocupació estable i dignament retribuïda. És en aquest sentit que volem articular un mercat laboral més eficient, en el qual la generació d'ocupació respecti els drets laborals, el diàleg social, la protecció dels col·lectius més vulnerables, la formació

continua dels i les joves i de les persones aturades de llarga durada, la millora sostenible de la productivitat i la igualtat d'oportunitats de les dones siguin objectius irrenunciables.

L'actual mercat laboral presenta una imatge desoladora i els i les socialistes hem de canviar radicalment aquesta tendència promovent profunds canvis al nostre model de creixement. Un model de creixement que tingui com a prioritat incrementar les oportunitats per als joves, atendre urgentment la situació de les persones aturades de llarga durada i garantir l'equilibri en les relacions laborals d'una manera justa i democràtica.

D'altra banda, és evident que cal apostar decididament per l'educació, la recerca i la innovació, fent créixer la competitivitat de la nostra economia en la incorporació del coneixement al procés productiu, més que no pas en els salaris baixos i la precarietat laboral. Això és una decisió estratègica que requereix consensos amplis, visió de futur i actuacions polítiques a diversos nivells i sectors. Concrecions i voluntat política, donat que els fruits es donen a mig i llarg termini. En aquest sentit, és necessari:

1. Millorar i fomentar entorns d'innovació col·laboratius.

El foment i la millora d'un entorn d'innovació passa perquè els seus agents puguin compartir una nova cultura d'innovació per donar sentit a les seves accions, en coherència amb el que els seus membres pensen, senten i volen. Si som conscients de la realitat i compartim l'emoció per innovar, serà possible assolir i promoure els nous canvis per arribar a l'estat ideal davant els desitjos, problemes i necessitats que tenim com a societat.

2. Desenvolupar el talent de totes les persones, retenir-lo i donar-li suport.

És clau facilitar la formació del capital humà i la seva autonomia, perquè puguin desenvolupar les seves competències per innovar. No només per adaptar-se als canvis, sinó per ser promotors del canvi. Des de la coresponsabilitat amb la societat en la que viuen, erigint-se com a tractors d'un nou desenvolupament social i econòmic. La formació ha de ser més descentralitzada, en xarxa i adaptada a l'entorn. Continua, per competències i experiencial. Creativa i orientada al potencial, a la creació de valor i l'acció en benefici de la societat.

En aquest sentit, també s'ha de donar suport a les primeres oportunitats, al talent i als seus projectes innovadors de risc. Aquests projectes d'innovació, ja siguin evolutius o disruptius, poden generar nous nínxols de futur, noves professions, nous llocs de feina que estaven per inventar i la inserció laboral per projecte, des del valor aportat.

Avui, més que mai, és necessari definir un marc que faci compatible el creixement i la cohesió social. És per això que els i les socialistes proposem un model econòmic basat en els següents paràmetres:

1. La necessitat d'abordar el nostre model econòmic des d'una òptica federal i europea.
2. Generar ocupació estable i dignament retribuïda: impulsarem un creixement econòmic sostenible que recuperi la creació d'ocupació estable i substitueixi, progressivament,

l'ocupació precària per una ocupació digna i de qualitat contribuint a la reducció progressiva de l'alt grau de desigualtat social.

3. Fomentar l'autoocupació i la creació de cooperatives com a una oportunitat immillorable per afavorir un canvi de model productiu que generi ocupació estable i de qualitat, arrelada al territori i no discriminatòria en un marc de greu recessió econòmica. És en aquest sentit que considerem bàsic dotar-nos d'un pla estratègic del sector cooperatiu en l'àmbit local i autonòmic que permeti potenciar la proximitat, l'equilibri i generi ocupació en sector estratègics.
4. Ser més competitiu avantposant el valor afegit i el talent als salaris baixos com a base irrenunciable del nou model productiu.
5. Avançar cap a un model que s'estructuri entorn el concepte de la democràcia econòmica i empresarial. Per als i les socialistes és fonamental que el sector financer estigui sotmès al control democràtic i això només podrà aconseguir-se si som capaços d'entomar tres reptes irrenunciables: 1) Fer créixer el cooperativisme com a model de referència empresarial ja que és aquell que millor garanteix l'equitat i la solidaritat; 2) Atorgar un paper actiu a l'Economia Social i Solidària en el desenvolupament local com a fórmula per guanyar proximitat, inculcar valors, lluitar contra l'atur i lligar l'activitat econòmica a un territori determinat; 3) La creació d'una Banca Pública (i d'altres instruments de finançament) que permeti a l'Estat participar dels guanys del sector financer per a revertir-los en serveis a les persones, que operi en el crèdit hipotecari de les famílies, que preservi i vetlli per l'estalvi popular i el finançament dels ajuntaments i que, sobretot, reactivi la nostra economia donant suport a aquells sectors que més esforços fan, com per exemple les PIMES i els autònoms.
6. Recuperar el diàleg social entre govern, treballadors, empresaris i sindicats com a base del pacte i garantia de la cohesió social.
7. Posar en valor el nostre teixit empresarial, sobretot pel que fa a les PIMES. Hem de ser capaços de generar eines que permetin a les nostres petites i mitjanes empreses ser més competitives, adaptar-se a activitats de major valor afegit i orientar-se a la internacionalització. També cal, de forma immediata, legislar mecanismes sancionadors per evitar els incompliments de pagament a PIMES i autònoms, que fa que les empreses grans traslladin a aquets col·lectius els costos de finançament.
8. Re-industrialització i la revolució digital: cal un major esforç públic a favor de polítiques que impulsin la reindustrialització entesa en el sentit modern, que incorpori activitats econòmiques àmplies i processos productius basats en l'impuls de la innovació tecnològica. De fet, reindustrialitzar es concentra a les empreses les millors al nostre abast perquè incrementin la seva productivitat i competitivitat, en un món marcat pel desenvolupament de la digitalització.
9. Una millor redistribució dels fruits del creixement econòmic.

10. Fer una aposta decidida per la R + D + i amb un increment del recursos adreçats a aquest àmbit i que, alhora, ens permeti transformar l'actual model econòmic. Hem d'avançar cap a un model de cooperació i col·laboració entre empreses, administracions, universitats i centres d'investigació. Només d'aquesta manera evitarem la fuga del talent, impulsarem el desenvolupament del coneixement, garantirem la seva transferència i afavorirem la creació d'empreses innovadores.
11. Promoure una transició energètica cap a una economia verda, sostenible i accessible garantint l'accés a l'energia a preus assequibles.
12. Implementar un sistema fiscal just i progressiu, que gravi de veritat la capacitat econòmica de les persones físiques i jurídiques, acompanyat d'una potent agència tributària que lluiti contra l'elusió i l'evasió fiscals i la pràctica d'erosionar les bases i desplaçar els beneficis cap a paradisos fiscals.

Des del PSC volem manifestar a la ciutadania el nostre compromís amb la lluita contra l'economia submergida, el frau i l'explotació laboral, i farem tot allò que estigui al nostre abast per generar riquesa, distribuir-la millor i reduir la desigualtat.

En definitiva, el nostre projecte està orientat a regenerar, renovar i modernitzar la nostra economia que, a partir d'una recuperació justa, integri i no deixi ningú pel camí.

DRET AL TREBALL I TREBALL AMB DRETS

La crisi del treball assalariat, en constant transformació

Els poderosos canvis de les darreres dècades van obrir el debat sobre la fi del treball en el què, per alguns, els postulats de la socialdemocràcia de pacte entre capital i treball, semblaven superats davant el miratge del creixement econòmic i augment del benestar per àmplies capes de la població. Res més lluny d'això, el treball en sí mateix s'ha convertit d'ençà de la revolució industrial en l'eina clau de progrés i participació en la societat. És la font d'ingressos per generar renda familiar i per extensió progrés social i d'integració, de manera que també ho és en el seu sentit contrari el fet de no tenir un treball estable i ben retribuït com a factor d'exclusió i estigma social. A més, com la condició de persona aturada s'ha assimilat a un estadi temporal, tot i els drets adquirits de protecció i promoció, no hi ha un suport social ni institucional estable per superar aquesta situació amb garanties.

La transformació tecnològica, la globalització financera i la mundialització dels mercats, així com la transformació social, suposen un conjunt de grans canvis que provoquen seriosos ajustos en els sistemes productius de béns i de serveis, la seva relació amb els mercats locals i internacionals, i sobretot en les formes d'organització social del treball, la vida familiar i el desenvolupament personal. La darrera i llarga crisi econòmica sembla haver acabat. Des de 2014 el cicle econòmic mostra indicadors positius en relació amb el creixement econòmic. Cal escoltar les persones expertes que parlen d'una sortida poc sòlida i dels perills d'involució o recaiguda. A més, el mercat laboral, però, encara no ha vist com aquest nou creixement econòmic es trasllada de forma efectiva cap a una sana creació d'ocupació de qualitat i a la conseqüent reducció de la desocupació.

La construcció d'un nou concepte de treball més social i més inclusiu

El paradigma industrial ha anat perdent pes en l'ocupació relativa dins del conjunt dels ocupats com ho va fer l'agricultura en relació amb el conjunt dels ocupats durant la revolució industrial. La societat postindustrial és un nou paradigma que va canviant la cultura del treball, de la producció de béns i serveis, i principalment l'organització social. Estem en un moment de transició entre el desenvolupament del nou paradigma i la permanència del vell, fet que genera serioses contradiccions i conseqüentment moltes dificultats per a amplis sectors de la població d'adaptar-s'hi i orientar el seu projecte de vida cap al futur esperat.

El nou paradigma de la societat post industrial està basat en "saber aprendre, saber desaprendre i tornar a aprendre". Basat, malauradament, també en la lògica conservadora en noves formes de relació social més individuals, per sobre de les formes més col·lectives, i sobretot en la competició interpersonal basada en marcar la diferència per ser una persona més creativa, més innovadora i sobretot per tenir la capacitat d'aportar valor mitjançant el coneixement i el talent.

En una societat i una economia basada en el coneixement, el talent, guanya protagonisme en els nous sistemes de treball i en els requisits per esdevenir una persona treballadora exitosa. Esdevé clau aconseguir aptituds-actituds per progressar i fer progressar la societat i de ben segur aquest

és un dels reptes també del sistema educatiu. Ara bé, sabem del cert que el punt de partida de cada individu, la seva classe social d'origen així com l'accés al sistema educatiu en condicions reals d'igualtat i la xarxa social amb la que compta cadascú marquen importants diferències en les probabilitats de més o menys èxit: Talent i esforç són necessaris però no poden ser la coartada per acceptar la desigualtat social, hem d'estar prevenint davant les lectures i conseqüències discriminatòries a l'hora de fer prevaldre en excés aquests valors.

A la vegada, a l'inici del nostre segle, la nova societat del coneixement provoca en alguns petits estrats una certa reconciliació entre el coneixement i el treball en detriment de l'alienació: El desenvolupament de la tecnologia pot generar una nova associació entre cadena de valor i coneixement, cosa que pot provocar un cert retorn a models productius artesans i el naixement de milers de noves empreses basades en el coneixement i de petites, o molt petites, dimensions. Cal doncs, allà on sigui possible, fer del treball un procés realitzador per a la persona per sí mateix, trencant amb els elements alienants.

Per altra banda, i des del convenciment que el treball és l'eina per a l'emancipació i la integració social de les persones, i davant del profund deteriorament de l'exercici del dret al treball, l'empobriment de les classes treballadores, la precarietat en les noves formes del treball i l'atur massiu, volem garantir l'accés i el manteniment del treball de qualitat.

La redistribució de la riquesa ha de ser motor de desenvolupament econòmic, i per això calen: mercats regulats que facin possible una economia social de mercat inclusiva i democràtica, un sistema fiscal just que elimini els actuals desequilibris i un dret laboral que doni garanties a l'actual diversificació de les formes del treball.

Som gent que vol promoure la participació de les persones en la creació de riquesa econòmica sense privilegis, que dona suport a l'economia productiva i inclusiva, la innovació i la competència lleial dins d'una economia de mercat socialment responsable.

Les conseqüències del model neoliberal de regulació del treball

El model de creixement postcrisi ha suposat més precarietat, més desigualtat, menys salaris i menys protecció.

En aquests moments els i les joves, les dones, les persones amb discapacitat, les aturades de llarga durada tenen més dificultats en la integració social per trobar una feina digna. I les que troben són moltes vegades de baixa qualitat, a temps parcial, eventuals d'una setmana, o en unes males condicions de treball.

Hi ha una manca de drets i ús abusiu en els anomenats falsos autònoms, desprotegits de tots els sistemes, així com males pràctiques en la figura de les persones becàries com a treballadores low cost enloc de persones en procés de formació amb contracte de treball per a la formació o en pràctiques, així com quan el contracte parcial és involuntari esdevenint un ús injust i arbitrari del contracte a temps parcial flexible que amaga jornades de 8 o més hores.

Molts salaris s'han devaluat, fins un 30%, i no sembla que estiguin en procés de recuperar-se, fruit de l'afebliment de la negociació col·lectiva com a força equilibradora. Els accidents laborals i el deteriorament de les condicions laborals i la salut laboral són el clar exponent de la indefensió de moltes persones treballadores per la pèrdua de protecció sindical efectiva.

S'ha produït un debilitament de les polítiques actives d'ocupació, amb una retallada del fins el 50% dels seus recursos, fet que ha suposat deixar sense acompanyament moltes persones desocupades en el procés de recerca activa de feina. Aquesta situació els ha deixat sense serveis d'orientació, formació ni sense acompanyament en la cerca de feina ni gestió de la col·locació. I encara és més greu la reducció de la protecció per desocupació i de l'assegurança per desocupació, ja que la cobertura de les prestacions no arriba amb prou feines al 50% de les persones que consten registrades com a desocupades.

També ens trobem amb un salari mínim interprofessional es troba per sota del llindar de pobresa a Catalunya, i el seu increment no només no ha seguit el de l'IPC, sinó que no ha continuat amb la progressió cap al salari mig europeu com va fer el darrer govern socialista.

Per tot això els i les socialistes CONSTATEM que:

— El principal problema de la nostra societat i el major generador de desigualtats continua essent la situació d'atur d'un important nombre de treballadors i les males condicions laborals amb què treballa una part important de les persones assalariades i autònomes, causant el creixement de la pobresa laboral en els darrers anys.

— S'ha generat un model de discriminació que converteix la societat en més dual: els que viuen bé o molt bé amb un bon nivell de rendes, i els que no arriben a les mínimes condicions de vida digna, que viuen o per sota o molt per sota del llindar de la pobresa. Això ha fet que a la població usuària crònica dels serveis socials s'hi hagin afegit noves persones que no troben feina o fins i tot tenint feina es troben en situació de pobresa perquè el sou no els permet cobrir les necessitats més vitals: menjar, habitatge, salut no coberta pel sistema general, educació complementària i oci.

— Les persones treballadores viuen amb incertesa i moltes vegades angoixa la temporalitat, la rebaixa salarial, les hores treballades no cotitzades a la Seguretat Social i/o no pagades. La intensitat de la precarització és tal que fins i tot la percepció dels drets, de remuneració, de vacances... la mateixa noció de treball assalariat i autònom s'ha transformat en els darrers anys.

— Les últimes reformes laborals han destruït les bases d'un equilibri social entre les persones treballadores i l'empresariat. Avui, el contracte social està qüestionat i amplíssimes capes socials han interioritzat la injustícia insuportable en què s'ha convertit el mercat laboral.

— El replantejament urgent del contracte social exigeix recuperar el significat al treball tornant-li la centralitat perduda: augment de rendes de les persones treballadores, equilibri de la negociació col·lectiva i repartiment del treball.

L'Empresa com agent de progrés social

Les empreses també tenen per tant responsabilitats envers la societat en el manteniment de l'estat de benestar i en mantenir sistemes retributius justos i equilibrats. A la vegada que han d'operar en un entorn regulat de competència lleial i justa que permeti el seu desenvolupament.

Per una banda cal assegurar rigor legal i actuar davant l'empresa que no compleix amb les seves obligacions fiscals i laborals fa una competència deslleial a l'empresa complidora i esquiva les seves responsabilitats. Per tant, hi ha d'haver un eficaç sistema de tutela pública que sancioni els incompliments.

Respecte a les garanties exigibles a empreses exteriors que exportin a la Unió Europea per equiparar-les als nivells del mercat interior, caldrà establir un referencial de requeriments en matèria de drets laborals i seguretat en el treball que les empreses exportadores hauran d'assumir i demostrar mitjançant auditories independents.

També es fa necessari una política d'incentius empresarials enfocats a conservar i crear ocupació de qualitat i a la competitivitat. Calen unes polítiques actives que portin les empreses a estar regits per criteris comuns a tota la Unió Europea per evitar deslocalitzacions i trasllats d'empreses seguint criteris d'optimització fiscal i laboral. D'altra banda, el parc empresarial a Catalunya i Espanya es compona majoritàriament d'empreses de mida molt petita que no poden competir en igualtat de condicions amb empreses molt més potents, i només competeixen per no desaparèixer. Cal establir incentius per l'augment de mida de les petites empreses i per la seva internacionalització.

L'anomenada quarta revolució industrial ja està aquí: La creixent robotització pot comportar una reducció de l'ocupació així que caldrà arbitrar gravàmens sobre les tecnologies que sustentin les conseqüències de la pèrdua de llocs de treball i el manteniment de l'estat del benestar en el sentit que la fiscalitat haurà de pivotar de les rendes del treball al rendiment empresarial i dels capitals

Una nova relació laboral

L'esquema institucional, la seva governança i les polítiques públiques en relació amb el treball continuen encara en el paradigma econòmic i social anterior al canvi, esdevenint un factor de retard més que un factor proactiu. De la seva adaptació depèn que superem la impotència i perplexitat per tal de garantir la inclusió de totes les persones en el canvi per superar la dualitat social.

Davant d'aquests profunds canvis, no només hem de garantir unes relacions laborals equilibrades i un desenvolupament econòmic sostenible, cal també posar al centre unes polítiques actives d'ocupació que tinguin com a objectiu l'empoderament i adaptació de les persones a les noves circumstàncies per garantir la seva autonomia. Cal anticipar-se per minimitzar els efectes perversos d'una crisi del model social derivada de l'imparable procés permanent de transformació econòmica i social.

A més del model social, cal tenir en compte la dimensió local ja que és l'àmbit on es percep la crisi del canvi de model econòmic i social amb la màxima cruïlla. És on els desequilibris socials emergeixen i sobretot on es percep una demanda de respostes immediates que garanteixin la plena inclusió social i laboral de totes les persones com a eina principal per mantenir uns bons nivells de

cohesió social, en definitiva propostes que eliminin les desigualtats extremes que posen en risc l'autonomia de les persones i en fan ressentir la convivència.

Una visió d'una societat en canvi, en transformació, demana una actuació pública en matèria d'ocupació que tingui com a missió la plena inclusió de qualitat de totes les persones. Aquest ha de ser l'objectiu de totes les accions i programes en matèria d'ocupació. Caldrà, per això, relligar-les totes per facilitar itineraris personals cap a la plena inclusió de tothom. Així doncs, un desenvolupament econòmic i social eficient ha de suposar la plena integració de totes les persones en la seva capacitat d'aportació de valor.

Les nostres propostes

Per als i les socialistes la prioritat social i econòmica és la generació de més i millor ocupació des de la convicció que el treball es transforma de manera permanent, tot tenint presents els canvis tecnològics, els límits mediambientals i la globalització econòmica.

Defensem el dret al treball, l'enfortiment de la presència dels sindicats a les empreses, la recuperació del protagonisme de la negociació col·lectiva, el canvi de normatives, l'enfortiment de la inspecció laboral, per poder parlar de treball amb drets.

Ens proposem fer operatiu els més aviat possible un espai de negociació per donar drets i seguretat jurídica a les persones treballadores des de l'acord d'un nou Estatut del Treballadors amb sindicats i patronals. Però no només. Ens proposem augmentar el salari mínim interprofessional. S'imposa la necessitat d'un nou pacte de rendes a Espanya i Europa que acabi amb l'ampliació del ventall salarial i eviti que es continuïn polaritzant els salaris (mínim i màxim). Defensem un salari mínim que satisfaci les necessitats bàsiques i posem la mirada en la vindicació d'un salari mínim (equiparat en renda disponible) a tot el territori europeu i a la vegada treballar per la transferibilitat i progressiva equiparació dels drets laborals i socials al conjunt de la Unió Europea.

La tantes vegades reclamada reforma del mercat laboral ha de tenir com a objectiu central posar fi al procés de degradació laboral. I això passa necessàriament per un redisseny del model social i econòmic que cal blindar des de la Constitució.

Per això, PROPOSEM:

1. Aprovar un **nou Estatut de les persones treballadores** que, derogant les reformes laborals faci possible:
 - Refer l'equilibri social entre les persones treballadores i l'empresariat tot reforçant l'extensió i l'impacte d'**una negociació col·lectiva** més justa
 - Tornar a un **sistema de contractació just** que garanteixi el principi de causalitat, a un treball indefinit un contracte indefinit, a un treball temporal un contracte temporal.
 - Establir un sistema de **protecció de la salut i de les condicions laborals** que garanteixi la baixada dels nivells de sinistralitat laboral i les bones condicions de treball per preservar la salut en el treball amb el reforç de la Inspecció del Treball.

- Regular una **mediació reforçada en els acomiadaments col·lectius** amb la participació, si s'escau, d'administracions no laborals, i incorporar l'obligació d'elaborar plans socials que abordin seriosament els plans de transició cap a noves oportunitats de feina
 - Instaurar una **jornada de 35 hores** que permeti la reordenació dels temps de treball i la reorganització de la producció del béns o serveis tot donant participació als representants sindicals en les modificacions que es proposin.
 - Establir un **salari mínim interprofessional**, tal com recomana la Carta Social Europea, que representi almenys el 60% del salari mig.
2. Definir unes **noves polítiques actives d'ocupació** que facin realitat un acompanyament efectiu a les persones que més dificultats tenen per retornar al treball i que tinguin una llarga permanència en la desocupació. Ampliar la dotació econòmica de les polítiques actives i fer del servei públic d'ocupació una eina realment útil per a qui ofereix i qui cerca feina, amb instruments d'intermediació eficaços i ràpids.
3. Cal un **programa integral d'actuació davant la situació d'atur, precarietat i falta d'oportunitats de molts joves** que, en massa ocasions, es veuen en la necessitat d'emigrar. Per una banda, integrar les persones joves amb dificultats mitjançant la coordinació dels serveis socials, d'educació i dels dispositius ocupacionals. Una acció positiva que redueixi les barreres invisibles de desconeixement del mercat de treball, i que apropi a les empreses les persones que amb els seus coneixements poden ampliar el mercat i la productivitat de les empreses i així compensar la seva aportació professional a un amb salari digne. Un **Pla de Garantia Juvenil** d'acord amb les necessitats dels joves i les possibilitats del sistema econòmic. Reformar l'actual programa operatiu de la Garantia Juvenil Europea a Catalunya i a Espanya. També cal treballar per a **una integració laboral amb garanties del jovent en culminar la seva formació** inicial mitjançant un contracte laboral, acabant amb l'abús de la figura del becari o becària que suposa la inexistència de drets laborals.
4. Garantir el **dret a emprendre** com a fórmula de creixement econòmic i creació d'ocupació i no com la degradació de condicions laborals de falsos autònoms. Entre altres accions, ens comprometem a: impulsar un pla estratègic per a la promoció de la cultura emprenedora juvenil, reformar la Llei de Segona Oportunitat per facilitar reemprendre no penalitzant el fracàs, facilitar i augmentar les línies de finançament, simplificar els tràmits i costos administratius per a la creació d'empreses, apropar la cotització a la Seguretat Social als ingressos reals i facilitar el pagament, reformar la capitalització de la prestació d'atur.
5. Afavorir **la igualtat de dones i homes en el mercat de treball**, en l'accés a la contractació, en el salari, i en els nivells de responsabilitat. Un pla per a la igualtat de dones i homes en el mercat de treball i per a la conciliació de la vida personal i laboral.
6. Dinamitzar uns sistemes d'intermediació transparents que permetin accedir en igualtat de condicions de totes les persones a les ofertes laborals i que l'administració tuteli **la no discriminació**

per motius d'origen, gènere, edat, discapacitat o qualsevol altra condició que no sigui estrictament laboral.

7. Facilitar la **formació per al canvi productiu** per a desenvolupar tot el talent potencial dels treballadors i treballadores per a la introducció de les noves formes d'organització o per a la transformació digital del llocs de treball a cada persona treballadora. Fer efectiu el dret a una carrera laboral que progressi adequadament en equilibri entre el coneixement professional i el seu reconeixement o compensació salarial.

8. Ratificar el conveni 189 de la OIT per tal de garantir els **drets de les persones treballadores domèstiques** gaudeixin de condicions de treball equitatives i condicions de treball digne així com establir un marc laboral que faciliti la contractació i **faci aflorar el treball no declarat a la llar**.

Francesc Castellana
Pol Gibert
Jose M. García Mompel
Raquel Gil

Montse Capdevila
Francisco Miranda
Andrea Canelo
Josep M. Rañé

Eva Granados
Ferran Camas
Jordi Tort
Cristian Rastrojo

Elena Alarcón
Ainoa García
Pere Rodríguez
Sònia Guerra

IMPULSEM LA “INICIATIVA 1:12”: PER UNA JUSTÍCIA REDISTRIBUTIVA

La crisi econòmica ha estat la coartada que ha utilitzat el govern del Partit Popular per aplicar les seves contrareformes neoliberals, des de les mesures d'austeritat més radicals, a la reducció de la fiscalitat a les rendes més altes -amb una de les pressions fiscals més baixes de la Unió Europea, passant per una traumàtica reforma del sistema laboral del país, que ha suposat un retrocés de dècades en matèria de drets socioeconòmics. Aquestes polítiques han tingut com a conseqüència una devaluació interna dels sous de forma sistèmica i un augment escandalós de la desigualtat. Segons el PP, no hi ha cap alternativa per assolir una major competitivitat econòmica, però el cert és que, mentre la majoria de la població ha assumit la major part del costos socials derivats de la crisi, el capital s'ha concentrat en menys mans.

Espanya és el país més desigual de l'OCDE i on ha crescut més aquesta desigualtat des de la crisi, i va en augment. Segons Intermon Oxfam, el 29,25% de la població espanyola estava en risc d'exclusió l'any 2014, ni més ni menys que 13,4 milions de persones. A més, segons dades de l'OCDE, les llars més desfavorides han sofert una major caiguda dels ingressos durant la crisi, i el salari dels més rics és 18 vegades superior al del 10% més pobre. Aquestes dades confirmen el que ja fa anys temíem amb l'arribada del PP a l'executiu: que l'interès del govern actual és treballar per garantir els privilegis d'uns pocs, ben lluny de vetllar per una societat que redistribueix els fruits del creixement econòmic i mantenir la pau social.

Davant d'aquest augment alarmant de la desigualtat i la pobresa, la socialdemocràcia ha d'oferir una alternativa clara, amb receptes des de l'esquerra, per revertir-la i lluitar per democratitzar l'economia tot aplicant justícia redistributiva. Les persones treballadores d'aquest país no havien estat mai tan desprotegides en les relacions laborals i s'ha posat de manifest que cal una intervenció estatal integral per aconseguir una major igualtat salarial, vertical, i horitzontal, entre dones i homes.

Les Joventuts Socialistes a Suïssa (JUSO) van promoure un referèndum al seu país des del 2009, que finalment es va celebrar el 24 de novembre de 2013, per a què la ciutadania votés si volia que s'impulsés la modificació de la seva Constitució amb l'objectiu que l'escala retributiva de qualsevol empresa entre el salari més alt i el més baix no pogués ser superior a un interval de u a dotze. Malauradament, el resultat de la votació va ser negatiu per als promotors de la consulta. Entre les causes de la derrota, la gran pressió exercida per les multinacionals, que hi estaven en contra i van amenaçar amb una deslocalització massiva.

No obstant la radicalitat de la proposta, a Espanya -el país més desigual en aquest àmbit- hauria de plantejar-se seriosament aquesta iniciativa política des de les forces polítiques progressistes, amb els i les socialistes al capdavant.

El rerefons de la Iniciativa 1:12 pretén donar sentit a l'Estat com a instrument al servei del conjunt de la ciutadania, promovent la igualtat i evitant la concentració de la riquesa, i la seva

aplicació suposaria un triple benefici, en termes d'equitat salarial, democràcia en les relacions laborals i revalorització dels llocs de treball.

Mitjançant aquesta regulació, en primer terme, cap persona gerent d'una empresa podria guanyar en un mes més del que els seus empleats guanyen en un any. Per tant, la idea no és establir un sostre retributiu sinó fixar un ventall salarial de manera que si l'empresa decideix augmentar els salaris dels seus directius -moltes vegades fora de la negociació dels convenis col·lectius- hagi d'augmentar proporcionalment el salari dels pitjor remunerats.

En segon lloc, la mesura de caràcter integral permetria ampliar el grau de democràcia pel que fa a les relacions laborals, possibilitant una major qualitat en defensa dels drets laborals dins de l'empresa en el moment en què aquesta hauria de retre comptes davant de la plantilla per les retribucions fixades per als seus directius.

El tercer aspecte positiu destacable d'aquesta política seria el de posar en valor el propi lloc de feina. Amb una reducció de la desigualtat salarial interna de les empreses augmentaria el grau d'identificació i compromís de les persones treballadores dins de l'empresa, aspecte que caldria tenir molt present des de la perspectiva empresarial.

Juntament amb l'impuls de la Renda Mínima Garantida, i l'augment del Salari Mínim Interprofessional en dues legislatures fins els 1.000 euros, la Iniciativa 1:12 ha d'esdevenir un nou front en la lluita per la cohesió social i la justícia redistributiva.

PRESERVAR Y GARANTIZAR EL SISTEMA PÚBLICO DE PENSIONES

El sistema público de pensiones es el instrumento más potente de reducción de la desigualdad, de redistribución de la riqueza del que dispone la sociedad española y, a la vez, de solidaridad intergeneracional. Para nosotros, la situación de las personas mayores siempre ha sido una prioridad, siendo durante los gobiernos socialistas cuando se han producido avances en sus derechos y siendo el sistema público de Seguridad social la pieza más importante de nuestro Estado del Bienestar. Pero pese a su capacidad igualadora, el sistema público de pensiones ha sufrido ataques y ha sido cuestionado por aquellos que pueden verse beneficiados por el crecimiento de los planes de pensiones privados. Durante el Gobierno del Partido Popular se han producido contrarreformas del sistema que lo han puesto en riesgo. Por ello, constatamos y denunciemos la seria amenaza que supone el PP para el sistema público de pensiones con la ruptura del consenso de Pacto de Toledo, con las reformas laborales que han puesto en jaque los ingresos por cotizaciones, así como con el mecanismo de revalorización que se desvincula del poder adquisitivo y se ajusta en función de la esperanza de vida, condenando a los y las pensionistas presentes y futuros a un progresivo empobrecimiento. También las decisiones del Partido Popular han supuesto el vaciamiento del Fondo de Reserva, sacando entre 2012 y 2015 más de 47.000 millones con lo que, a este ritmo, la hucha de las pensiones estará vacía en un año.

A la vez, estos años de crisis, el aumento del paro, la congelación del salario mínimo interprofesional, los cambios laborales que favorecen la caída de los salarios, y, la rebaja de cotizaciones por la precarización del mercado laboral -producto de la reforma laboral- ha supuesto un empobrecimiento y crecimiento de la desigualdad social en nuestro país. En este contexto, las personas mayores han pasado a desempeñar una función activa en la sostenibilidad de la propia economía familiar y se han convertido en la única red de seguridad y ayuda ante el desamparo de un Gobierno que ha desmantelado el sistema de protección social. Esta situación está suponiendo un importante desequilibrio entre ingresos y gastos de la Seguridad Social. Además, el sistema público de pensiones tiene que hacer frente a importantes retos que son ya hoy una realidad: una demografía poco propicia, una productividad que debe verse reflejada en los ingresos del sistema, así como el aumento del gasto por el incremento del número de pensionistas vinculado a la jubilación de la generación del baby boom.

Queremos reafirmar nuestro compromiso en la defensa del sistema público de Seguridad Social basado en el reparto, la contributividad y la solidaridad, más eficaz y más seguro a la hora de proporcionar pensiones suficientes para todos que los sistemas privados basados en la capitalización individual de las aportaciones. Ante esta situación de inestabilidad e incertidumbre sobre el futuro de las pensiones los y las socialistas planteamos:

1. Garantizar el mantenimiento y la sostenibilidad de unas pensiones dignas.

2. Recuperar el papel del Pacto de Toledo como espacio necesario de debate, acuerdo, estabilidad, garantía y futuro del Sistema Público de Pensiones, apoyando la participación y representación en este foro del Consejo Estatal de Personas Mayores.
3. Garantizar la adecuación y suficiencia de las prestaciones mediante:
 - La derogación de la Ley 23/2013, de 23 de diciembre, reguladora del Factor de Sostenibilidad y del Índice de Revalorización del Sistema de Pensiones de la Seguridad Social, asegurando el poder adquisitivo de las pensiones.
 - El incremento de las pensiones mínimas.
 - La elevación del umbral de rentas establecido para el acceso a las prestaciones no contributivas, de tal modo que se amplíe el número de personas que puedan percibir las, y subida de las cuantías.
 - La recuperación de la cotización por jubilación en los supuestos de percepción del subsidio asistencial por desempleo hasta el 125% del salario mínimo.
4. Asegurar la sostenibilidad financiera del Sistema mediante la mejora los ingresos provenientes de cotizaciones sociales, el incremento progresivo de la financiación del Estado vía Presupuestos Generales, a través de la creación de una nueva figura impositiva y el refuerzo del Fondo de Reserva a través de una mejora de su regulación.
5. Derogación de la Reforma laboral que lejos de facilitar la generación de empleo ha provocado la destrucción de miles de puestos de trabajo desde su aplicación, ha reducido los derechos laborales y las garantías de una negociación colectiva justa y con ello ha forzado una devaluación salarial intensa y prolongada en el mercado laboral, se han duplicado y extendido los contratos basura y la pobreza entre los trabajadores y las trabajadoras. Para crear empleo digno y estable es necesario derogar esta reforma laboral, así como la legislación que favorece la precariedad laboral, así como el aumento de salario mínimo interprofesional en el sentido de lo indicado por la Carta Social Europea.

El Partit dels Socialistes de Catalunya entendemos el incremento de la esperanza de vida como un éxito social, y por lo tanto, la vejez y su desarrollo como una oportunidad para el conjunto de la sociedad. Nos sentimos orgullosos de nuestra pasada acción de gobierno aprobando políticas justas y viables, pero también estamos preocupados por los retrocesos normativos experimentados por este colectivo durante el último lustro, por ello, nos comprometemos a seguir trabajando para revertir políticas regresivas y preservar los derechos de las personas mayores ante cualquier intento de laminación.

DIGNIFICACIÓ DE LES PRÀCTIQUES NO LABORALS

En un context d'atur juvenil proporcionalment molt alt, els i les joves han d'afrontar reptes que han esdevingut estructurals a l'hora de trobar feina estable de qualitat que proporcioni ingressos dignes com és la precarietat i falta d'oportunitats fins i tot per a aquells amb una formació superior. El trànsit des de la formació a l'ocupació presenta importants mancances i la manca de coordinació entre l'administració educativa i l'autoritat laboral fa encara més difícil l'accés al treball per part dels i les joves.

Les pràctiques no laborals suposen una primera experiència útil per tal de facilitar la transició del període educatiu al treball i també formativa a l'hora de desenvolupar aptituds i habilitats necessàries dins del mercat laboral. Però la potencialitat de les pràctiques en dotar de bagatge i experiència a estudiants s'ha vist estroncada massa vegades per males praxis que han estat possibles donats el pocs recursos de la Inspecció Laboral i la manca de regulació en l'àmbit. Freqüentment, aquestes pràctiques van associades a la realització de tasques que no entren dins de cap projecte formatiu, sense tutoratge efectiu ni per part del centre formatiu ni del centre de treball.

Aquest frau social té perniciosos costos per al jovent, que pateix precarietat i moltes vegades explotació i per al conjunt de les persones treballadores, doncs proporciona mà d'obra barata que condueix a la substitució de llocs de treball i suposa competència deslleial entre les empreses. A més, aquesta situació és terriblement injusta, doncs els estudiants, que no es poden permetre treballar sense remuneració, perden una oportunitat formativa i a la vegada, el treball remunerat per als recentment titulats és més escàs i baix dins l'escala salarial.

És evident doncs que les precàries condicions en què gran part de les pràctiques no laborals es desenvolupen està dinamitant una eina que hauria de contribuir a pal·liar la dramàtica situació de l'atur juvenil per la via de la millora de l'ocupabilitat de les persones joves així com està reemplaçant l'ocupació de qualitat del jovent. Per tot això, impulsarem un Marc de Qualitat de les Pràctiques no Laborals que tingui en compte:

1. L'objectiu d'acabar amb les beques que encobreixen contractes de treball en frau de llei amb campanyes específiques de la Inspecció de Treball i Seguretat Social.
2. El nou Estatut de les Persones Treballadores incorporarà una definició de becari o becària, de manera que exigirà que la finalitat de la seva activitat en l'empresa sigui formativa i no sols productiva no tutelada, requerint en tot cas que la persona becada es trobi incorporada a un programa formatiu i que es garanteixen les seves cotitzacions a la Seguretat Social.
3. La promoció per part de les Universitats promouran l'equiparació de condicions de les pràctiques acadèmiques externes i internes dels i les estudiants.
4. L'existència d'un conveni escrit legalment vinculant entre la institució educativa, el becari o la becària i l'organització d'acollida que perfili els principis fonamentals de la pràctica i que inclogui el número de crèdits, així com els objectius i tasques a assolir.

5. La beca ha de dur-se a terme sota la direcció d'una tutoria acadèmica i professional, amb accés a canals d'avaluació i de denúncia per controlar l'evolució i qualitat de l'experiència.
6. La utilització de les pràctiques s'ha de limitar a estudiants i no ha d'anar en detriment de l'activitat acadèmica. La durada del període de pràctiques hauria de restringir-se a una durada determinada raonable.
7. Limitar el nombre de persones en pràctiques segons la plantilla de l'empresa per tal de garantir la correcta tutoria i evitar-ne l'abús.
8. A l'inici de la pràctica la persona becària ha de ser informada dels seus drets i facilitar el contacte amb els representants dels treballadors del centre o sector en que desenvolupi la beca. Es promourà l'augment de la intervenció sindical en la definició de les condicions de les pràctiques i els seus drets d'informació, garantint el coneixement dels acords i convenis signats, el contingut de les pràctiques i la relació entre els participants.
9. Incorporar l'estudiantat a la dinàmica de l'organització acollidora pel que fa a horaris i calendaris així com garantir la seva seguretat i salut en el lloc de desenvolupament de la pràctica.
10. L'estudiantat que realitzi pràctiques acadèmiques externes té dret a percebre l'aportació econòmica de l'entitat d'acollida en concepte de borsa d'estudi. Les condicions seran iguals per a tots els i les estudiants d'un mateix àmbit. Es compensarà l'actualització de la borsa d'ajuts en el cas de modificacions del conveni subscrit a l'inici de la pràctica.

CAP A UNA ESPANYA FEDERAL

El federalisme és una forma d'organitzar la democràcia especialment adequada quan es tracta d'enfortir la convivència en societats integrades per pobles diferents que acorden construir institucions comunes, que uneixen la força de la unió i el respecte de la diversitat. Federalisme és autogovern i cogovern i, per això, és la millor manera d'organitzar l'Estat en un món d'interdependències creixents i sobiranes compartides.

El federalisme està especialment indicat per vertebrar Estats que contenen diferents nacions i per això resulta adequat per a Espanya, formada per comunitats amb consciència de si mateixes, amb història, llengua, cultura i tradicions que configuren una determinada manera de ser i una ferma voluntat d'autogovern.

Nosaltres no ens resignem a contemplar impassibles com s'engrandeix una bretxa entre els catalans i la resta dels espanyols, per l'aparició de problemes que no s'han resolt bé, i per tancar aquesta bretxa proposem una reforma federal que culmini la lògica evolució de l'Estat de les Autonomies, resolent els conflictes competencials amb regles clares, la representació política de les comunitats en els òrgans de l'Estat, la justa assignació de recursos i el reconeixement del caràcter plurinacional, pluricultural i plurilingüístic d'Espanya.

Des d'aquesta perspectiva, els acords de Granada subscrits pel conjunt del socialisme espanyol constitueixen un magnífic punt de partida i en aquest context cal que la Constitució assumeixi clarament, com a part del pacte constituent fonamental, l'opció per un model de caràcter federal amb les seves conseqüències de reconeixement i garantia de l'autonomia política de les comunitats i dels sistemes d'integració en les decisions estatals. Aquesta declaració constitucional de l'opció per un sistema federal, que podria incloure's en el mateix article 1 de la Constitució juntament amb la resta de principis estructurals del nostre sistema constitucional, expressaria clarament el consens social i polític i el mateix pacte constituent en aquest àmbit.

Què volem de la reforma federal:

a) El reconeixement d'Espanya com a Estat federal integrat per nacionalitats i regions, que adoptaran la denominació i institucions que prefereixin. El principi federal, a través de la mútua lleialtat de totes les parts, ha d'inspirar la solució als problemes existents i ha de resultar compatible amb la diversitat de nacionalitats i regions que integren Espanya i amb el reconeixement d'opcions polítiques i legislatives pròpies de cadascuna d'elles. Així, cal el reconeixement, en els termes de l'actual article 5 de l'EAC, del paper dels drets històrics en el fonament de l'autogovern de Catalunya i d'una posició singular de la Generalitat en el conjunt d'institucions de l'Estat. En el mateix sentit, cal un millor règim del plurilingüisme a nivell federal, amb un major esforç de l'Estat federal en la promoció i protecció de les llengües que s'hi parlen, i fent del conjunt de les institucions i organismes federals un àmbit plurilingüe, tot establint la participació dels ens federats amb llengua pròpia en la UNESCO.

b) La reforma del Senat per convertir-lo en un Consell Federal integrat per representants dels governs autonòmics, amb un nombre mínim de tres membres, més un més per cada milió

d'habitants. Les seves funcions principals consisteixen a aprovar necessàriament les lleis bàsiques de l'Estat, juntament amb el Congrés dels Diputats, i en dirigir les relacions entre les CCAA, amb l'Estat i amb la Unió Europea (UE). La decisió del Senat sobre les lleis que de fet vénen a delimitar les competències autonòmiques ha de reduir dràsticament els conflictes en la mesura que són les pròpies CCAA les que tenen la decisió al Senat.

c) Una nova distribució de competències fundada en l'experiència de tres dècades. A més del gran canvi que introdueix el nou Senat, es proposa que les competències derivin de la mateixa Constitució i no del bloc de constitucionalitat. En primer lloc, mitjançant una clàusula atributiva de competències a l'Estat que atorgui totes les altres a les CCAA. En segon lloc, tractant en diferents articles la naturalesa i els àmbits de les competències estatals compartides (bases-desenvolupament, pel territori i legislació-execució) i suprimint les clàusules de prevalença i supletorietat que eren font de confusió, així com redefinint algunes competències amb l'objectiu de garantir l'àmbit de decisió propi de cada comunitat. Finalment, tractant les competències que corresponen a singularitats d'algunes nacionalitats i regions.

d) Un nou caràcter de l'Estatut d'Autonomia. La naturalesa jurídica dels estatuts d'Autonomia ha presentat gran ambigüitat pel seu doble caràcter d'Estatut i Llei Orgànica, especialment en la definició de les competències. Ara es proposa la substitució de l'última funció, a partir de la definició de competències de l'Estat enunciades directament per la Constitució i una clàusula residual general per a les CCAA, i la consideració de l'Estatut com a Constitució de la Comunitat Autònoma, canviant també el procediment per seva aprovació, que serà tasca exclusiva de la CA i la limitació del control del Tribunal Constitucional.

e) Les relacions de col·laboració entre les CCAA i d'aquestes amb l'Estat. La importància que tenen en tots els sistemes descentralitzats les relacions intergovernamentals no va ser recollida per la Constitució i es proposa posar remei a aquesta absència amb la incorporació de regles que en gran part han estat introduïdes per les últimes reformes dels Estatuts d'Autonomia, però adquiriran major efecte en ser contemplades per la Constitució.

f) La descentralització del poder judicial. El poder judicial tot just s'ha incorporat a l'Estat autonòmic i el Consell General del Poder Judicial (CGPJ) és un òrgan de govern judicial que presenta molts problemes: tots dos aspectes s'aborden en la reforma del poder judicial. Pel que fa a la jurisdicció, el Tribunal Superior de Justícia de les CCAA (TSJ) esgotarà els recursos judicials excepte el d'unificació de doctrina que es reserva al Tribunal Suprem. Pel que fa a l'administració, a cada CA ha d'haver un òrgan de govern judicial, de composició semblant a les Sales de governs dels TSJ i amb més facultats que les actuals. Per a les decisions de caràcter general es proposa crear un òrgan reduït (5 membres, amb 3 magistrats i 2 juristes) que resolgui també els recursos plantejats contra les decisions de l'òrgan de les CCAA.

g) La regulació del finançament en la Constitució. El debat sobre el finançament autonòmic s'ha de desenvolupar en el marc d'algunes regles constitucionals fonamentals clares i acceptades per tothom, fins ara inexistents, sense perjudici de mantenir la Llei Orgànica per al seu desenvolupament. L'expressió clara de les bases del sistema i la garantia d'un comportament transparent lleial de totes les instàncies són funcions que ha d'assumir la Constitució en un Estat

compost. En aquest sentit, caldria recollir a la Constitució els principis d'ordinalitat, autonomia financera, suficiència i solidaritat. I també la figura dels Consorcis Tributaris, amb participació paritària de l'Agència Estatal d'Administració Tributària i les Agències Tributàries dels ens federats que ho desitgin, per tal que aquests Consorcis puguin realitzar les funcions de gestió, recaptació, liquidació i inspecció de tots els tributs propis dels ens federats, així com dels tributs cedits, i de qualsevol altra delegació o col·laboració que s'estableixi.

h) La reforma que es proposa implica un canvi en el funcionament de totes les institucions, tant estatals com autonòmiques, integrant en major mesura a les Comunitats Autònomes en les decisions estatals i assumint, en conseqüència, la legitimitat d'aquestes decisions. Aquests canvis, canalitzats fonamentalment a través del Senat, afecten altres institucions estatals, assenyaladament al Tribunal Constitucional. El TC ha estat superat per la quantitat de conflictes de competències, recursos d'inconstitucionalitat i fins i tot qüestions d'inconstitucionalitat de base competencial, i convé corregir les causes d'aquesta situació. D'altra banda, la composició del TC hauria de tenir alguna connexió amb les CCAA, probablement a través del propi Senat federal.

i) La proposta de reforma constitucional no és total, però afectaria a l'art. 1 CE i per tant hauria de seguir el procediment de l'art. 168 CE.

PER UNA REPÚBLICA FEDERAL, DEMOCRÀTICA I SOCIAL

Hem viscut durant la darrera dècada l'emergència a la superfície, a voltes amb una gran crueta, de moltes de les contradiccions i inconsistències del nostre model econòmic i social.

A aquestes alçades de la Gran Recessió, resulta evident el caràcter sistèmic de la crisi, i com aquesta ha estat aprofitada per provar d'operar un canvi de model, debilitant el caràcter social i el democràtic de diversos Estats d'Europa, entre els quals el nostre no n'és una excepció. El model esbossat, que per a moltes persones és ja una realitat, tendeix a la reproducció i agreujament de les desigualtats socials, a la precarització creixent de les existències de la majoria i al foment de la fragmentació social, que no de la pluralitat.

Probablement tampoc no sorprenem si afirmem que es tracta d'una triple crisi: econòmica, social i institucional. És així a diversos Estats d'Europa i, amb característiques i especificitats pròpies, també a Espanya.

Des del punt de vista econòmic i social, la gestió de la crisi ha cercat activament dinamitar els romanents de l'Estat social i democràtic. La insistència en l'austeritat dogmàtica, en el draconianà programa de consolidació fiscal i devaluació interna a la qual se'ns condemna, casa bé amb la intensificació del procés d'acumulació per despossecció que caracteritza la fase actual del capitalisme, un cop s'ha desfet de prou dels mecanismes efectius de control democràtic i de regulació, al llarg de les darreres tres dècades. Per adonar-se'n, només cal consultar les dades sobre els efectes que està tenint l'actual crisi, en termes de divergència social, en gran part degut a les mesures aplicades teòricament per combatre-la.

A ningú no se li escapa que els grans desequilibris de riquesa són també grans desequilibris de poder. Si allò que ha de caracteritzar una democràcia, per fer-ne quelcom més que una isonomia, és posar en marxa un programa social tendencialment igualador, que és tant com dir un programa social tendencialment emancipador, està clar que en els darrers anys s'ha desvirtuat aquesta aspiració, devaluant la nostra democràcia.

Els durs costos, sobre les classes populars i treballadores, que infligeix la manera de regir aquesta crisi estan provocant un profund malestar social arreu d'Europa, i especialment als Estats meridionals de la Unió Europea, castigats doblement per la feblesa estructural de les seves economies, i per la disciplina a la qual se'ls sotmet. En la nostra conjuntura específica, al fet que se'ns ha furtat el programa social de la democràcia, cal afegir altres factors generadors de frustració respecte a la qualitat de la nostra democràcia. Sense ésser exhaustius, podem citar una important crisi de representació, les dificultats polítiques per a una assumpció plena del caràcter plurinacional de l'Estat, o la corrupció, com a factors que accentuen el malcontent a la nostra societat.

Aquesta triple crisi ens situa davant el moment políticament més obert de les darreres dècades, així com davant el repte d'aportar un projecte polític que doni resposta a totes tres crisis.

Per a fer-ho, cal un projecte que ens pugui treure de l'actual esclerosi de la nostra democràcia. Un projecte que pugui ésser compartit, del qual ens en puguem sentir partícips. Un projecte que superi el bloqueig institucional i reverteixi l'anorreament de les conquestes socials.

Volem proposar una oberta aposta per la construcció d'una república federal consegüentment democràtica i definitivament laica. El projecte republicà pot ser la palanca per produir un nou avanç del moviment democràtic, per revitalitzar-ne el seu programa social, desenvolupant la lògica democràtica fins a les seves darreres conseqüències en el camp polític, en l'econòmic i en el social. El projecte republicà pot ser també un factor de modernització, un revulsiu, un vector de transformació. El projecte republicà, per a nosaltres, no pot ser sinó federal. L'aspiració del moviment per la república federal ha de ser també, perquè resulta fonamental per al seu triomf, l'enfortiment del federalisme i la seva praxi en el cos social, el desenvolupament d'una cultura i una pràctica republicana, democràtica i federal –si és que no expressem, amb aquests tres termes, un únic anhel– que superi l'actual bloqueig.

Creiem que aquest projecte republicà ha de servir a la transformació social en sentit igualitari, però també que ha de servir per articular la constitució materialment diversa de l'actual Estat en una constitució formal que assumeixi plenament el seu caràcter plurinacional. No pas tractant-ho com a problema que calgui solucionar, sinó com una mostra més d'una pluralitat interna que es preserva i fomenta com a factor enriquidor del comú.

Creiem que cal obrir el debat amb serenor i amb rigor, i alhora creiem que ha arribat el moment de tornar a posar dempeus un ampli moviment republicà i federalista, amb la determinació que ens exigeix la urgència del present.

Per tot això, El Partit dels Socialistes de Catalunya es proposa impulsar el debat per a la construcció d'una República Federal, Democràtica i Social que aplegui el conjunt dels pobles d'Espanya, i també impulsar la construcció d'una Europa federal, democràtica i social.

ELS I LES SOCIALISTES I EL GOVERN LOCAL A CATALUNYA

La consolidació dels principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, la interpretació que n'ha fet el PP en clau local amb l'aprovació de la *Ley de Racionalización y Sostenibilidad de las Administraciones Locales* (LRSAL) i el nul interès de les forces independentistes que actualment governen la Generalitat per la situació dels governs locals a Catalunya fan que els ajuntaments catalans estiguin patint una greu crisi institucional. Per això, els i les socialistes que governem des de les alcaldies i/o en coalició a molts ajuntaments (122 alcaldies, el 64% dels catalans i catalanes tenen un govern socialista, continuem sent la primera força en població governada a Catalunya, la segona en vots) proposem recuperar el protagonisme de la política local a Catalunya, per promoure la capacitat dels ajuntaments de prestar serveis de benestar i ajudar a fer que el país surti de la crisi d'una manera més social, més equitativa, més sostenible i més justa.

El model de govern local que els i les socialistes catalans defensem i que ha servit per al desenvolupament social i econòmic de Catalunya està amenaçat. Aquest, desplegat des de la dècada dels 90, es basa, entre altres aspectes, en la capacitat dels ajuntaments per donar una primera resposta a noves necessitats ciutadanes i situacions socials de vulnerabilitat, configurant progressivament polítiques públiques locals i moltes vegades oferint nous serveis necessaris i no prestats per altres administracions. L'expressió d'aquest model és el **Capítol VI del Títol II de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya**, que reconeix una àmplia autonomia i competències als governs locals catalans i que van promoure els socialistes de Catalunya.

Les limitacions competencials i financeres que ha anat introduint el Govern del PP són el darrer episodi d'una tendència que han patit els governs locals espanyols al llarg dels últims anys: una pèrdua d'autonomia per a l'acció, legislativa i de govern, de les comunitats autònomes i la manca d'un marc estructuralment estable de finançament. Fins a la revisió del marc normatiu local bàsic dut a terme per l'actual Govern del PP, l'Estat havia estat més un contrapès passiu que un actor del procés. Amb la LRSAL es produeix un canvi de plantejament. S'impulsa, des de la normativa bàsica, una limitació competencial dels municipis i s'intenta portar l'administració local a l'esfera estatal com a reacció a la tendència d'aquests últims anys d'interiorització del món local a les comunitats autònomes. Aquest fet xoca frontalment amb el principi d'autonomia local establert a la *Carta Europea d'Autonomia Local*.

El resultat d'aquestes dinàmiques estatals i autonòmiques és una pèrdua de pes dels governs locals en la societat. La despesa local ha passat de representar el 13,95% de la despesa pública total l'any 2007, al 10,9% el 2014. Aquestes xifres són encara més significatives si tenim en compte que la despesa local a Espanya és molt inferior a la dels països europeus. La despesa local a Espanya va representar un 6,33% del PIB (2014) quan la mitjana de la UE (països de l'euro) va ser del 10%. Els governs locals espanyols van gastar 1.416 € per habitant (2014), mentre la mitjana europea és de quasi 3.000 €. En el cas de Catalunya, les xifres no són millors: 5,13% del PIB (2014) i 1.448 € per habitant.

Un nou govern de canvi a Espanya ha de tenir com a prioritat refer el marc legislatiu per tornar als ajuntaments l'autonomia perduda i el seu paper actiu en la millora de la societat espanyola. Els ajuntaments estan preparats. Amb els criteris d'estabilitat pressupostària i de sostenibilitat financera, els municipis són les administracions més complidores i les que tenen unes finances més sanejades. Però, tanmateix, se'ls ha limitat la capacitat d'acció i d'autoorganització. Hi ha hagut una voluntat política de constrènyer l'acció dels ajuntaments, de reduir la seva sobirania com a governs locals. 2.400 ajuntaments de tot l'Estat (850 catalans), així com diferents partits polítics i comunitats autònomes van recórrer la LRSAL al Tribunal Constitucional, que ja ha dictaminat la inconstitucionalitat d'alguns articles. A més, s'ha demostrat les dificultats d'aplicació d'aquesta llei amb successius aplaçaments de l'entrada en vigor per part del govern del PP. Per tant, proposem una **nova Llei de Governos Locals** que: derogui LRSAL i restauri la capacitat municipal de prestar serveis recuperant competències, elimini els controls imposats que atempten contra l'autonomia local, amplii la capacitat de decisió sobre les seves polítiques i sigui coherent amb una visió federal del govern local. És a dir, que s'estableixi el respecte institucional cap als governs locals en el marc de l'organització federal de l'Estat.

Però amb això no n'hi ha prou! El PSC, en la perspectiva d'una reforma constitucional en clau federal, proposa un reconeixement constitucional dels governs locals (entitats territorials bàsiques) com a elements estructurals (juntament amb la federació i les unitats federades), que exclouï una relació jeràrquica entre ells i reconegui la seva autonomia. Aquesta autonomia ha d'estar basada en un marc competencial ampli i propi, la suficiència financera, la capacitat d'autoorganització i el reconeixement que la participació ciutadana en els assumptes públics es produeix preferentment en l'àmbit local.

A Catalunya, la situació per als municipis s'agreuja. Durant els darrers governs de CiU (2010-2016), la política de reforçament del govern local no ha estat una prioritat. Tradicionalment, els nacionalistes han vist els ajuntaments com a institucions subordinades al Govern de la Generalitat. Llavors, els successius governs de CiU no van ser capaços de dur a terme un desenvolupament legislatiu i de govern d'un Estatut eminentment municipalista. Ara, amb el Govern independentista a la Generalitat, el redreçament dels governs locals tampoc és una prioritat. Als independentistes només els interessen els ajuntaments per utilitzar-los per a l'impuls de l'anomenat "procés".

Complementàriament, la mala situació financera de la Generalitat fa que molts serveis locals finançats pel Govern català estiguin amenaçats. Especialment greu és la morositat en els pagaments de tot tipus de transferències de la Generalitat als ajuntaments. Aquest fet commina amb arrossegar els governs locals catalans a una situació d'incompliment en el pagament a proveïdors i a greus problemes de tresoreria, amb la consegüent desaparició o retallada de serveis. Al mateix temps, la davallada de les transferències de la Generalitat als ajuntaments conjuntament amb la consolidació fiscal i les limitacions a l'endeutament han fet que, en primer lloc (transferències corrents) molts serveis locals de benestar estiguin amenaçats i, en segon lloc, que la inversió local caigui en picat amb el risc de malmetre l'important capital físic (infraestructures, equipaments, etc.) que han acumulat les ciutats i els pobles.

El conjunt de transferències de la Generalitat de Catalunya als governs locals es va incrementar un 330% (es va multiplicar per tres) en el període 2004-2010, que correspon als Governos de **Pasqual Maragall** i **José Montilla**, i es va reduir un 70% en el període 2010-2015 (Govern d'Artur Mas). Aquestes xifres són el millor reflex de les prioritats de cadascun dels últims governs de la Generalitat, posant de manifest el caràcter municipalista del PSC.

QUÈ PROPOSA EL PSC?

Des del punt de vista dels i les socialistes catalans, aquesta estratègia de la dreta conservadora, d'una banda, i de les forces independentistes, de l'altra, és un error: en una situació econòmica i social com l'actual, caracteritzada per un creixement feble però sobretot desigual, el govern local té un paper cabdal a l'hora de crear unes noves condicions econòmiques i socials i, sobretot, és imprescindible per abordar les conseqüències socials de la crisi, garantir la cohesió i millorar la qualitat de vida. Les polítiques locals del PP i de PDC (antiga CDC) - ERC, per diferents raons, van en contra del que s'està fent a molts països d'Europa que han abordat reformes en el sector local, dotant els municipis de més competències i recursos. Per als i les socialistes, el país i la societat avancen si avancen els seus pobles i les seves ciutats. No existeixen societats i països socialment desenvolupats amb governs locals febles.

En paral·lel a la proposta d'una reforma constitucional en clau federal, els i les socialistes proposem un federalisme "des de baix", cap a les col·lectivitats locals. El govern local, tal com l'entendem des del PSC, seria l'expressió local del federalisme. Aquest **federalisme local** es basa en l'autonomia dels ajuntaments per liderar democràticament les seves societats, en el marc d'àmplies competències i de col·laboració i lleialtat institucional amb els altres governs.

En aquest marc, el PSC es proposa treballar perquè el Govern de la Generalitat aprovi una sèrie d'accions que, desenvolupant les competències i capacitats que dona l'Estatut, reforcin la posició institucional i financera dels governs locals catalans.

1.- Tornar al desenvolupament estatutari dels governs locals catalans. Mentre no es reformi la LRSAL, cal aprovar al Parlament de Catalunya una **Llei de mesures urgents** que, fent una lectura del bloc normatiu constitucional i estatutari favorable al govern local, garanteixi una activitat competencial àmplia dels governs locals catalans. En aquest sentit, la confecció de la futura Llei de Governos Locals de Catalunya no pot basar-se en el text presentat i en discussió de l'anterior legislatura. Reiterem que no era una proposta encertada perquè no resolva cap dels problemes que tenen plantejats els governs locals de Catalunya i en creava de nous. El PSC vol un marc legislatiu local a Catalunya que, en línia amb les previsions estatutàries, doti d'un ampli ventall de competències als municipis, amplii l'autonomia local i estableixi unes bases financeres estables que donin acompliment al principi de suficiència financera. Aquests dos aspectes: competències i finançament, són indestriables.

2.- Igualment és també necessari reprendre les iniciatives endegades pel Govern catalanista i de progrés de **José Montilla** en relació a la nova **organització territorial de Catalunya**, dissenyada a l'Estatut i que els governs de CiU no van continuar (establiment de les vegueries com a governs locals, transformació dels consells comarcals, etc.). En aquests moments de plena racionalització de

l'administració, no ens podem permetre la creació de nous municipis i noves vegueries sense un ampli consens sobre quin és el mapa territorial de Catalunya.

En l'organització territorial de Catalunya, l'Aran tindrà un estatus territorial singular, no adscrit a cap vegueria, com estableix la Llei d'Aran i com a reflex d'aquest federalisme local que els socialistes defensem i volem també per a l'Espanya plural.

3.- Impuls de les hisendes i els serveis dels ajuntaments catalans. D'acord amb el desenvolupament dels principis i les regulacions que sobre la hisenda local estableix l'Estatut, proposem:

- **Deute de la Generalitat als ajuntaments.** El Govern de la Generalitat ha dit recentment que el deute als ajuntaments catalans era, a finals de 2015, de 633 milions d'euros (en realitat el deute és més gran donat que hi ha moltes justificacions aparcades als departaments). Les conseqüències d'aquest deute són nefastes per als ajuntaments, ja que generen tensió en la tresoreria municipal i de fet pressionen els serveis a la baixa amb el resultat que els ciutadans i les ciutadanes perden prestacions. En aquest sentit, reclamem:
 - Transparència i que la Generalitat publiqui el deute "real" i no només el que està pendent per pagar a la Tresoreria de la Generalitat.
 - Que s'impulsin les modificacions legals pertinents per establir els terminis i la periodicitat del pagament de les obligacions financeres de la Generalitat cap als ajuntaments, de manera que els criteris i calendaris siguin clars i s'acabi amb l'arbitrarietat en els pagaments.
 - Que el pagament del deute als ajuntaments sigui una prioritat i es formuli un pla de pagaments perquè tots els ajuntaments puguin fer les seves previsions.
 - Que es publiquin al Portal de la Transparència.

Des del PSC seguirem treballant, a través del nostre observatori del deute, per contribuir a la denúncia del deute de la Generalitat amb els municipis catalans.

- **Participació en els ingressos de la Generalitat.** El PSC parteix de la filosofia que les transferències de la Generalitat als governs locals han de ser majoritàriament incondicionades. Malgrat estar previst a l'Estatut, els governs de CiU no varen portar al Parlament cap llei per instrumentar el principi constitucional i estatutari de "Participació en els ingressos de la Generalitat". El Fons de Cooperació Local de Catalunya, que és l'única transferència corrent no condicionada de la Generalitat als governs locals, només ha suposat, com a màxim, un 1,1% dels ingressos corrents de la Generalitat i, per tant, no es pot considerar rellevant. S'ha de regular la participació dels governs locals en els ingressos de la Generalitat (subvencions incondicionades) distribuint els recursos entre els diferents municipis d'acord amb els criteris previstos a l'article 219.4 de l'EAC de necessitat i capacitat fiscal dels diferents municipis. Per això, defensem la promulgació d'una llei que instrumenti aquesta participació. Mentrestant, proposem que l'actual Fons de Cooperació

Local de Catalunya arribi progressivament, en quatre anys, al 3,5% dels ingressos corrents de la Generalitat. És a dir, passar d'una dotació anual de 124 milions d'euros (2015) a una de 653 milions d'euros (2019).

- **Transferències corrents per finançar programes i serveis de competència compartida entre la Generalitat i els ajuntaments.** Es tracta de subvencions (condicionades) que tenen com a objectiu programes locals de benestar, especialment importants ara que el risc d'exclusió social és molt alt. Aquest conjunt de transferències corrents van arribar a representar, l'any 2010, el 7% dels ingressos corrents de la Generalitat, prop de 1.000 milions d'euros. El percentatge previst per al 2015 és del 2,32%. El Govern de CiU va tirar per terra la important aposta del Govern d'esquerres i catalanista que va incrementar substancialment les polítiques adreçades als ajuntaments. En aquest sentit proposem un augment progressiu d'aquestes transferències fins a arribar al 5% dels ingressos corrents de la Generalitat el 2019. Aquests recursos han d'anar destinats als convenis de benestar, a recuperar les dotacions per escoles bressol, de música, etc. A més, proposem que la col·laboració econòmica de la Generalitat amb aquests serveis locals estigui sempre regulada per **contractes programa**. Aquests contemplaran les característiques de la col·laboració, els imports i els elements bàsics de la col·laboració, com són les condicions, la durada o l'anticipació amb la qual caldrà concretar la finalització d'aquest programa.
- **Reformulació radical del PUOSC.** Les transferències de capital de la Generalitat als governs locals de Catalunya van arribar a representar el 2,5% dels ingressos tributaris de la Generalitat (any 2011). En aquests moments, la previsió és que el 2015 el percentatge haurà estat del 0,3%. La davallada és total i els ajuntaments, sobretot els de menor nombre d'habitants, ho estan patint. És un problema seriós per a la repercussió que té en el manteniment del capital públic i les seves conseqüències en el benestar dels ciutadans i les ciutadanes. Els últims Govern de CiU van retallar tots aquells programes dissenyats pel Govern catalanista i d'esquerres (Pla de Barris, etc.) que apostaven per la inversió local com a forma de generar cohesió i benestar. En el cas concret del PUOSC, que mai s'ha destacat per la importància de les aportacions de la Generalitat (s'ha finançat, en gran part, amb els recursos de l'Estat i de les diputacions), aquest ha caigut en la irrellevància, ja que el 2014 la seva aportació va suposar menys de l'1% de la inversió total efectuada pels governs locals de Catalunya. Per tant, cal adequar aquest instrument a les noves necessitats. El PSC proposa la creació d'un nou **Fons per a la Inversió Local** que substitueixi l'actual PUOSC i permeti garantir les inversions locals en el temps, facilitant la seva planificació. Considerem que la inversió pública és necessària per a la millora dels serveis locals i a més contribueix a la dinamització de l'economia local i l'ocupació. Serien recursos destinats obligatòriament al finançament d'inversions. Proposem que la quantitat que anualment aporti la Generalitat a aquest fons sigui un percentatge dels seus ingressos corrents. La distribució hauria de tenir en compte la capacitat econòmica global de cada municipi i, en aquest sentit, s'hauria d'afavorir els municipis de menor dimensió. Proposem que s'estableixin criteris de sostenibilitat econòmica i necessitat. I cal preveure la possibilitat d'obres comunes en

diversos municipis. Creiem que la dotació mínima d'aquest Fons hauria de ser de 500 milions d'euros.

- **El rendiment de l'Impost sobre les estades en establiments turístics (taxa turística) ha de ser 100% per als ajuntaments.** El turisme és una important activitat econòmica que contribueix a l'economia catalana, però el cost de serveis públics addicionals per pal·liar algunes de les seves conseqüències el paguen els ajuntaments, que a més han d'instrumentar mesures correctores de les molèsties que aquesta activitat genera en alguns barris. És per això que demanem que la recaptació d'aquest impost vagi íntegrament al municipi on s'ha cobrat l'impost i que es flexibilitzin les finalitats en l'ús d'aquests recursos. La Generalitat preveia ingressar 45 milions d'euros per aquest impost el 2015, dels quals només es destinava un 30% als ajuntaments (excepte en el cas de Barcelona que el percentatge és del 48%).
- **Participació dels ajuntaments a la comissió de reindustrialització** dels territoris amb centrals nuclears amb el 50% dels recursos que generin les termonuclears.
- La majoria de municipis de Catalunya són **rurals**, i molts no arriben al miler d'habitants. En aquest context cal garantir el suport i el finançament necessari per incentivar noves activitats econòmiques per fixar la població al món rural, com també prestar uns serveis bàsics de qualitat i equitatius amb la resta del país.

4.- Concertació Generalitat-Ajuntaments en la rehabilitació d'habitatges, el canvi climàtic i la creació d'ocupació. El futur dels pobles i les ciutats catalanes depèn, en gran mesura, de la capacitat de totes les administracions d'actuar coordinadament. Especialment en aquests tres àmbits, que són prioritaris en les polítiques municipals del PSC i que pensem que cal treballar conjuntament. D'una banda, hi ha la necessitat d'abordar una ambiciosa política de rehabilitació del parc d'habitatges construït, sobretot d'aquell que està funcionalment més inadaptat als nous requeriments energètics, d'instal·lacions, salubritat, etc. De l'altra, a la problemàtica constructiva moltes vegades l'acompanya la problemàtica social que tendeix a crear barris on els problemes físics de les construccions són l'escenari de fenòmens com la nova pobresa, que cal abordar des d'una perspectiva més àmplia. Polítiques de regeneració urbana, a l'estil del Pla de Barris, impliquen un plantejament més integral de les actuacions.

Una política coordinada de totes les administracions per promoure la rehabilitació integral dels habitatges té efectes sobre l'ocupació i, en especial, sobre un sector que ha patit durament els efectes de la crisi: la construcció. Però a més, és un bon aliat en la lluita contra els efectes del canvi climàtic amb què els ajuntaments catalans estan compromesos. Per tot això, proposem:

- **Recuperació de la dotació pressupostària de 100 milions d'euros per actuacions integrals a barris.** Aquesta era l'aportació del Govern de la Generalitat al Pla de Barris. Es tracta d'actualitzar el programa a partir de l'experiència del període 2004-2010, introduint factors complementaris (ocupació, eficiència energètica, etc.) i actuar conjuntament amb els ajuntaments seleccionats (aproximadament aportaven el 50% del conjunt de la inversió).

- **Creació d'un Fons d'Ajuda a la Rehabilitació d'Habitatges dotat a partir de les aportacions de la Generalitat i dels ajuntaments.** Els recursos dels ajuntaments hauran d'invertir-se en el seu municipi i s'unificaran tràmits i gestió, mitjançant les Oficines Locals d'Habitatge. Dotació mínima del Govern de la Generalitat de 50 milions d'euros.

5.- En relació a les entitats municipalistes. La col·laboració i lleialtat entre els governs locals s'ha de veure enfortida pel paper de les entitats municipalistes que defensen l'interès general de tots els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Aquestes han de tenir com a objectius fonamentals la defensa dels interessos dels ajuntaments, mitjançant la cooperació intermunicipal, i actuar davant els conflictes que es puguin donar entre els governs locals i el Govern de la Generalitat o bé de l'Estat.

6.- El PSC ha apostat sempre pel govern local, per la transformació social. Cal remoure el marc normatiu actual per garantir les condicions legals i financeres dels ajuntaments que permeti un desenvolupament inclusiu de les ciutats i els pobles de Catalunya i lluitar contra la creixent desigualtat.

Per aquesta lluita contra el creixement de les desigualtats, els municipis hem treballat molt aquests anys per donar resposta a les emergències socials dels ciutadans i les ciutadanes.

Per aquest motiu, proposem que la Generalitat creï un **Fons d'Emergència Social** que garanteixi les necessitats bàsiques de les persones més desfavorides, alhora que es promoguin accions preventives, de promoció de l'autonomia i d'oportunitats de les persones.

7.- Des de l'àmbit de l'àrea metropolitana i la seva regió és des d'on el món local del PSC ha estat a l'avantguarda en la implantació de polítiques de benestar caracteritzades per la seva equitat i la capacitat per reduir vulnerabilitats socials com, entre altres, la teleassistència per persones grans i dependents. Veiem com els ajuntaments estan fent-se càrrec de la cobertura social allà on l'Estat i la Generalitat s'està replegant. Seguint aquest línia, hem d'enfortir les polítiques municipals en l'àmbit metropolità, sempre respectant l'autonomia local, per bastir un sistema de benestar local, que redistribueixi i sigui equitatiu, entre els ajuntaments més grans de Catalunya. Acabar amb les diferències en la provisió de benestar entre municipis metropolitans i de la regió metropolitana és una qüestió de justícia social i equitat.

8.- Des del municipalisme català existeix la necessitat de situar al centre de l'agenda política de les institucions el foment i la defensa dels drets socials dels ciutadans i les ciutadanes per a una societat inclusiva.

Per aquest motiu es va presentar el manifest: "Crida per la Igualtat". Amb aquesta iniciativa volem cercar un espai comú de futur per reivindicar un finançament just i un model competencial adequat per als municipis, amb l'objectiu de dur a terme accions que permetin als ciutadans i les ciutadanes créixer en igualtat.

Els promotors d'aquest manifest volem lluitar contra les causes de les desigualtats socials i econòmiques als i des dels municipis en col·laboració amb altres administracions públiques. Avui, és del tot necessari buscar sinergies de treball des del món local, col·laborar, coordinar-se també amb

els membres del tercer sector, agents socials i empresarials per donar respostes efectives a les necessitats socials i econòmiques de la ciutadania.

En aquesta línia es **fomentarà el treball en xarxa dels municipis que tinguin aquests objectius de les polítiques socials i econòmiques.**

Cal crear estructures territorials locals de coordinació amb la Generalitat en àrees com salut i educació, amb la finalitat d'establir previsions i coordinar i pactar els calendaris de les futures inversions. Sovint els ajuntaments són aliens a aquesta planificació quan són l'administració més propera i per tant qui coneix de primera mà aquestes necessitats.

EL CONSELL MUNICIPALISTA SOCIALISTA

Una experiència interessant d'aquests anys ha estat el Consell d'Alcaldes i Alcaldesses del PSC. Una experiència que volem reformular, atenent-nos a la nova realitat electoral del municipalisme al PSC i les candidatures independents que s'han adherit a través de la Candidatura de Progrés (CP).

Per aquest motiu, en aquest nou repte que tenim al davant com són les pròximes eleccions municipals, volem ampliar l'actual Consell d'Alcaldes i Alcaldesses a més agents que participen de l'acció municipal del PSC.

La creació del nou Consell Municipal del PSC implicarà, a més dels alcaldes i les alcaldesses, als caps de l'oposició de les candidatures del PSC-PM, els diputats i les diputades, senadors i senadores, representants d'entitats supramunicipals a Catalunya i dirigents de les entitats municipalistes.

Els objectius d'aquest Consell seran:

- El debat i la presa de decisions sobre temes estratègics i tàctics a iniciativa del secretari o secretària de Política Municipal.
- La validació i el debat de documents estratègics i tàctics d'especial rellevància a iniciativa del secretari o secretària de Política Municipal.
- El seguiment de l'observatori de bones pràctiques municipals socialistes, com a eina pedagògica i comunicativa de les polítiques públiques progressistes.
- Impulsar iniciatives d'ètica pública municipal.
- Impulsar grups de treball en els àmbits social i financer del desenvolupament local.

PROMOURE LA GOVERNANÇA DELS SERVEIS BÀSICS PER PART DELS AJUNTAMENTS I LES INSTITUCIONS PÚBLIQUES

És evident que ens trobem en un moment d'impàs, un moment històric ple de canvis econòmics, socials i de valors. Podríem inclús afirmar que ens trobem en un canvi d'era, en el que les polítiques es marquen especialment des dels ajuntaments, des de les administracions més properes a la ciutadania. És des dels consistoris -especialment des dels que estan liderats per socialistes- que estem garantint el dret a l'habitatge i els subministraments bàsics a la ciutadania.

Des de l'any 2007 s'han destruït una gran quantitat de llocs de treball i en conseqüència ha augmentat de forma vertiginosa la quantitat de treballadors i treballadores aturades a Catalunya. Aquest fenomen, que ha condicionat el benestar econòmic de tantes famílies, ha estat un dels motius desencadenants de moltes situacions complexes, que han posat de manifest la necessitat de treballar per la justícia social i la igualtat des de les institucions. Els governs hem de ser garants dels drets dels nostres ciutadans i les nostres ciutadanes: tenir un sostre, poder menjar o bé tenir accés a serveis bàsics com són l'aigua, el gas i l'electricitat són drets inalienables i no pas privilegis.

L'experiència ha fet evident que sovint, el benefici econòmic d'uns quants passa per davant dels drets de tots i totes. Per aquest motiu, creiem que cal posar els serveis bàsics sota el control públic i democràtic; cal que els ajuntaments recuperin la governança d'aquells subministraments que són essencials per tenir una qualitat de vida digna.

Des dels anys noranta, la cartera de serveis oferts directament pels ajuntaments s'ha afeblit. A Catalunya, empreses privades gestionen tot tipus de serveis públics que són externalitzats per l'administració, també la local. Aquests serveis van des dels serveis de neteja dels edificis municipals, les escoles bressol, la gestió de l'aigua, la zona blava, la grua municipal, la neteja viària, el servei de suport informàtic, la vigilància d'equipaments, la gestió d'equipaments culturals, o molts d'altres exemples.

Tanmateix, des que va esclatar la crisi econòmica, diversos sectors han posat en qüestió aquest model de gestió indirecta. S'apunta que la gestió directa dels serveis és, des del punt de vista de política econòmica, una eina eficaç per estimular l'economia local i reduir les desigualtats. La internalització dels serveis aporta altres beneficis econòmics i socials com la situació laboral més estable per a les plantilles i una garantia en la igualtat d'accés al lloc de treball.

Per contra, diferents veus indiquen que la gestió pública dels serveis bàsics i dels béns essencials comporta l'enfortiment del sector públic i la seva capacitat d'intervenció com a motor de desenvolupament econòmic i social. Així mateix, implica la gestió de serveis públics eficients sota els paràmetres de la igualtat, l'equitat, l'eficiència i l'eficàcia i una garantia de protecció dels drets laborals i professionals de les persones assalariades vinculades a la prestació de serveis públics.

És evident que no tots els consistoris tenen la mateixa capacitat fiscal ni treballen en el mateix context, però el que sí que hauria de ser comú en totes les institucions públiques és el poder decidir quina forma de gestió és més adequada per a cada servei, pensant sempre en el benefici ciutadà, que caldrà demostrar amb estudis i anàlisis aprofundides. La concessió a una empresa privada, la gestió directa o bé la privatització d'un servei s'hauria de poder decidir des de les institucions i amb la participació de la ciutadania, que cada vegada ha de tenir un paper més actiu en la gestió col·lectiva. És imprescindible democratitzar els municipis, canviant tots els models de participació ciutadana vigents actualment i apostant per mecanismes que posin en primer terme els veïns i les veïnes en la presa de decisions, en el seguiment de l'execució d'aquestes i amb un sistema de rendiment de comptes clars.

Els municipis, tot i no tenir-ne la competència, hem anat ampliant les nostres responsabilitats vers la ciutadania amb el pas dels anys. Avui ens sentim responsables de l'educació de la ciutadania, de la promoció econòmica de les nostres poblacions, de la indústria cultural i d'oci, i naturalment, del fet que els veïns i veïnes gaudeixin d'una vida digna, amb els serveis bàsics coberts. Hem de posar els pressupostos consistorials al servei dels interessos de la ciutadania apostant per un gran canvi de model econòmic i productiu dels nostres municipis, fomentant una economia de base més social i arrelada al territori.

Hem d'actuar de forma coordinada i cooperar entre els municipis per avançar en el camí de la justícia social i la igualtat. És evident que un municipi que manté la cohesió social és un municipi més competitiu, per això considerem important impulsar un debat sobre el model de gestió dels serveis públics a l'administració local valorant la possibilitat de la internalització de serveis i de la mancomunació d'aquests entre diferents municipis, sempre buscant la màxima eficiència dels serveis i dels recursos públics, la transparència en la despesa i tenint en compte les condicions laborals dels treballadors i les treballadores que estan prestant aquests serveis.

EN DEFENSA DE L'EUROPA SOCIAL

La Unió Europea viu un dels moments més crítics des dels seus orígens a mitjans del segle passat. Es troba immersa en una crisi de múltiples factors relacionats, que s'han posat de manifest de la forma més crua amb la sobtada crisi financera que va esclatar ara fa vuit anys i la posterior gran recessió econòmica, de la qual encara no s'ha recuperat.

Els últims indicadors econòmics de curt termini publicats per Eurostat posen de relleu una alarmant caiguda de la confiança en diversos països com Espanya o Alemanya. Actuant sobre unes expectatives de creixement que ja eren anèmiques (ratis al voltant de l'1% en les economies més potents de la zona euro com Alemanya), i que ara es troben davant els recents esdeveniments a les borses mundials, la renovada desconfiança sobre la relació entre el deute públic i els balanços dels bancs europeus, la seva (in)solvència, les incerteses que provoquen els països emergents i el fre de l'economia xinesa. I una situació del mercat laboral que continua sense superar les xifres d'atur anteriors a la crisi. En països com Grècia, Espanya o Portugal, els ratis d'ocupació, atur i població protegida continuen sent escandalosament insostenibles, tot i les perspectives de creixement econòmic. No podem oblidar que la Zona euro ha estat el territori que menys ha contribuït al creixement mundial en l'última dècada, mentre generava grans desigualtats a un ritme creixent, i res no sembla que pugui canviar en els propers anys.

Els lideratges polítics, el principis i valors de la Unió, la seva cohesió social, l'aprofundiment polític en un projecte federal, la il·lusió i el suport ciutadà al projecte europeu, la legitimació democràtica, la influència i capacitat exemplificadora cap a la resta del món, que havien caracteritzat el projecte europeu, es troben qüestionats avui en dia, a causa de l'adveniment de diversos factors de profunditat i intensitat variable.

Un dels principals factors que posen en risc el futur de la Unió ha estat la reforma de la Governança econòmica, posada en marxa per les Instituciones europees i els Estats membres arrel de la crisi econòmica, i les seves conseqüències sobre la cohesió social i l'estabilitat econòmica. Una reforma que ha variat els equilibris de força entre Estats dins de la Unió i ha derivat en una crisi de legitimitat democràtica i desconfiança ciutadana sense precedents.

Una reforma que, a la vegada, ha tingut conseqüències socials dramàtiques i que no ha resolt la desconfiança dels mercats, com s'ha pogut comprovar recentment, ni les ineficiències d'un disseny econòmic institucional de la zona euro i la moneda comú erroni i contraproductiu. No només no hem resolt aquests problemes, sinó que no hem avançat pràcticament en un dels projectes que més i millor representarien l'aportació d'Europa al món, l'anomenada Europa Social.

A la vegada, el populisme i l'euroescpticisme han crescut gràcies a aquesta manca de sensibilitat social davant la crisi que ha provocat el creixement de les desigualtats, generant una sensació d'abandonament davant les forces del mercat, el trencament del pacte social dins les nostres societats, gràcies a un repartiment dels costos de la crisi desproporcionadament injust amb les classes mitjanes i treballadores, mentre els grans responsables de la crisi econòmica han quedat al marge de les pèrdues.

Els conflictes geopolítics que envolten Europa i la posterior crisi de refugiats que està provocant, amb l'arribada de més d'un milió de persones procedents de tercers països tan sols aquest últim any, no han fet més que posar en evidència els dèficits polítics, democràtics i de valors d'un continent que es troba en una fase decadent quant a la seva influència exterior i que va perdent pes econòmic davant l'emergència de nous actors al món a l'est i l'oest d'Europa, que compten amb societats cada vegada més atractives pel talent i demogràficament menys envellides, a la vegada que més preparades per al canvi digital i tecnològic que ja s'està produint al nostre món.

Davant aquesta situació, els i les socialistes volem insistir en la necessitat que Europa compti amb un projecte renovat de sortida de la crisi i de projecció cap al futur, que aprengui dels errors comesos en els últims anys i que reconstrueixi els seus fonaments en base a l'estructuració d'un nou pacte social, econòmic, polític i institucional que recuperi les nostres potencialitats i que resulti il·lusionant, just i democràtic per als nostres conciutadans i les nostres conciutadanes.

Un nou pacte social que continuï avançant en la construcció d'una autèntica **ciutadania europea** vinculada als drets individuals i al sentiment de pertinença a una comunitat, que garanteixi els drets socials, laborals, polítics i individuals i que es consolidi com la gran pedra angular de la integració d'una Europa unida i forta que no pot continuar avançant sense el beneplàcit dels seus ciutadans i ciutadanes.

Actualment, en un moment de bloqueig del projecte europeu que es veu incapaç de donar respostes àgils als actuals problemes de la unió i de manca de confiança de la ciutadania al respecte, es fa necessari continuar exigint el màxim aprofundiment democràtic de la Unió i reclamant la màxima implicació ciutadana.

Per aquests motius, els i les socialistes ens comprometem, des de la nostra acció política i institucional a Europa a:

POLÍTIQUES ECONÒMIQUES I FINANCERES

1. Promoure **polítiques fiscals que incentivin la demanda: més marge fiscal entre els països que estan en procés de desendeutament i augment de la inversió i dels salaris en els països que no es troben en el procés de consolidació fiscal** (i que en canvi són exportadors nets).
2. **Reformar la Governança econòmica i financera europea** perquè deixi d'incentivar les reformes que provoquen devaluació salarial, desigualtat i generen pobresa i **es comprometi amb reformes estructurals que millorin l'educació, promogui l'atracció de talent, millori la capacitat digital de la nostra força laboral** i ens permeti cooperar als europeus i competir al món en valor afegit, enlloc de competir entre nosaltres en costos.
3. **Completar la Unió Econòmica i Monetària perquè compti amb un pilar social que posi en igualtat de condicions els requeriments financers i els socials que exigim als Estats membres per tal de convergir no només en termes econòmics sinó també en termes socials.**

4. Insistir en la necessitat de **tractar el problema de la consolidació fiscal** i del sobreendeutament privat i públic que condicionen molts Estats membres, **des d'una perspectiva europea i no només nacional** i amb solucions i instruments de responsabilitat col·lectiva, com ara els **eurobons**.
5. Continuar insistint en la necessitat d'aprofundir **en la integració econòmica europea i en la seva progressiva mutualització**, en la **coordinació de les nostres polítiques no només econòmiques i fiscals, sinó també de tresoreria**. Demanar un **pressupost europeu més potent** i una **política monetària compromesa** no només amb la inflació sinó també amb el creixement i l'ocupació.
6. **Promoure la creació d'estabilitzadors automàtics com ara la posada en marxa d'una assegurança europea d'atur**, que jugui un paper contra cíclic quan esdevenen crisis econòmiques de conseqüències desiguals entre els Estats membres.
7. **Reforçar la lluita i la coordinació europea contra el frau fiscal de les grans corporacions i empreses** que operen a Europa i contra els Governos que les promoguin.

POLÍTIQUES D'OCUPACIÓ I COHESIÓ SOCIAL

8. **Promoure la reindustrialització de base exportadora** a tota Europa i **lluitar contra el dumping social i els processos de deslocalització deslleial** intraeuropea i respecte a països tercers.
9. **Fomentar la determinació a nivell europeu un sistema de salaris mínims** que vinculi l'actuació dels Estats membres en aquesta matèria.
10. Continuar posant en valor el paper de la Unió Europea incentivant polítiques per **abordar l'atur juvenil que resulta tan preocupant a països com Grècia, Espanya o Itàlia**. Lluitar contra l'abandonament escolar prematur, reduir el nombre de joves que ni estudien ni treballen i facilitar les transicions dels estudis a la feina, com a millor manera de reduir la precarietat permanent i les borses d'atur estructural entre els joves.
11. Aconseguir que la Unió Europea **augmenti els recursos que posa a disposició dels Estats membres per lluitar contra l'atur de llarga durada** que està tenint efectes devastadors sobre la recuperació de les economies europees.
12. **Redoblar els esforços en la lluita contra la desigualtat i la pobresa a Europa**, donant suport entre altres mesures a la creació d'una **Garantia Infantil europea que eviti que cap infant a Europa pugui viure sense uns mínims requeriments per la seva supervivència, creixement i educació**.
13. Promoure **uns sistemes de pensions que siguin sostenibles però també dignes i suficients**. Per això és imprescindible **recuperar les taxes d'ocupació europees**.
14. Donar **suport a la Comissió Europea en els seus programes de mobilitat laboral**, especialment entre els joves, i **en la seva lluita contra el treball no declarat o els contractes de frau (com ara els falsos autònoms)**.

15. **Recuperar l'exercici lliure d'alguns drets**, davant la regressió patida els últims anys en molts Estats membres com Espanya, **com ara el dret de vaga**.
16. **Fomentar el diàleg social a nivell europeu i enfortir el paper de la negociació col·lectiva en aquells països on les reformes laborals han deixat els treballadors i les treballadores sense força** per lluitar en favor dels seus drets i les seves condicions laborals.

DESENVOLUPAMENT I DRETS HUMANS: PER UNA JUSTÍCIA SOCIAL GLOBAL

L'actual context d'internalització de l'economia ens situa en una situació desigual generada de manera determinant per un model de globalització, que només tendeix a ser economicista, i que posiciona la rendibilitat econòmica dels grans capitals a les necessitats individuals o col·lectives. Els i les socialistes volem un model global de govern que faci prevaldre principis democràtics en la dinàmica de l'economia mundial, mecanismes reguladors de l'economia que garanteixin un desenvolupament social just i sostenible; defensem la pluralitat de pensament i la capacitat d'imaginar i generar alternatives globals mundials, davant dels que només prediquen i ofereixen un panorama desolador de discurs de la por, la precarietat i la incertesa, fomenten l'explotació i la pobresa a la majoria de la població mundial.

La solidaritat amb els països del Sud és una part indispensable del nostre ADN. El socialisme és internacionalista per definició. Llitem perquè tots els ciutadans i les ciutadanes del món, visquin o visquin, sigui quin sigui el seu país, tinguin garantits seus drets bàsics. Per això, en tant que socialistes defensem el desenvolupament dels països del Sud, amb criteris de cooperació racionals com per exemple:

- a) Enfortir la Internacional Socialista per lluitar plegats per la reforma de les regles del sistema comercial mundial, avui clarament inequitatiu. S'han de modificar els subsidis agrícoles, el règim de patents, s'han d'establir impostos mundials sobre les transaccions financeres i amb això crear un Fons Mundial contra la Pobresa.
- b) Promoure l'assoliment del 0'7% (AOD) a tots els organismes de representació popular governats pel Partit Socialista.
- c) Demanar la condonació efectiva del deute extern dels països més pobres i la democratització de les organitzacions econòmiques internacionals (FMI, Banc Mundial, OMC).
- d) Lluitar pels drets laborals als països del Sud, contra el treball infantil dels subcontractistes de les multinacionals i defensar els models de comerç just.

Aquesta situació de desigualtat es plasma de manera molt més àmplia i específica en els pobles del Sud, terme utilitzat genèricament per anomenar els països empobrits; en aquests pobles s'uneix la falta d'instruments bàsics per sobreviure, des dels d'ordenació estructural i administrativa, als mínims canals de distribució de la riquesa econòmica generats per l'activitat econòmica.

Una urgent plasmació d'"igualació" social i de rendes globals tenen com a base les polítiques de solidaritat, perquè, com a socialistes, creiem en la necessitat d'instaurar una política pública de cooperació al desenvolupament humà sostenible des de la seva perspectiva més àmplia: social, econòmica i ambiental. S'assumeix el compromís que aquest desenvolupament global i sostenible sigui un element essencial i inseparable de tota acció exterior.

La cooperació al desenvolupament ha deixat de ser una tasca d'assistencialisme, passant a ser una política pública més. A partir d'ara s'haurà de dur a terme un aprenentatge compartit, entre entitats, contraparts i administracions, tant del sud com del nord, que creen sinèrgies i reforcin també accions conjuntes de sensibilització de valors. Seguint amb aquest fil conductor, el nostre partit sempre ha defensat una política de cooperació al desenvolupament municipalista, ja que considerem que les iniciatives globals només són possibles si s'acompanyen d'iniciatives de caràcter local.

Les activitats en matèria de cooperació i solidaritat internacional s'han de dirigir a promoure el desenvolupament humà i en concret a:

- Col·laborar en l'eradicació de la pobresa i, en especial, la facilitació de l'accés efectiu a tots els béns i els serveis necessaris per a la satisfacció de les necessitats humanes bàsiques.
- Fomentar la cooperació per un desenvolupament humà sostenible i integrat en totes les seves dimensions: econòmica, social i mediambiental, a través de polítiques públiques.

És a dir, continuarem amb els programes de solidaritat i cooperació, amb especial incidència en promoure el desenvolupament humà sostenible des de la seva perspectiva més àmplia: social, econòmica i ambiental, i, per tant:

- Afavorir l'educació, la salut i la potenciació del teixit productiu.
- Enfortir el sistema institucional, és a dir, cal dissenyar la cooperació internacional de manera que transfereixi els coneixements que permetin implantar i desenvolupar l'Estat de Dret, el respecte dels drets humans, la resolució de conflictes i l'enfortiment de la societat.
- Treballar per la consecució dels Objectius del Desenvolupament Sostenible (ODS) fixats per les Nacions Unides.
- Promoure un sistema de comerç internacional més just, que respecti els drets dels treballadors i les treballadores i la protecció del medi ambient. Ho farem segons els criteris de la Ronda de Doha.
- Afavorir l'accés de la dona a l'educació i a la salut, i protegirem la seva llibertat i dignitat.
- Vetllar per la cultura de Pau i la resolució pacífica de conflictes.
- Fomentar el codesenvolupament com un dels instruments més eficaços en la gestió compartida dels fluxos migratoris i recolzarem la promoció i extensió del comerç just, de models necessaris per contribuir a un desenvolupament social i econòmic equilibrat als països en vies d'extinció.
- Vetllar per una major transparència i un major seguiment de les iniciatives de solidaritat i cooperació per al desenvolupament (Educació, Sanitat i teixit productiu).

- Participar en els processos de debat i recerca dels nous mecanismes de finançament per la solidaritat i cooperació al desenvolupament, i proposar solucions per evitar la fuga de capitals i la pèrdua d'ingressos fiscals.
- Vetllar per aconseguir la introducció de la taxa sobre les transaccions financeres internacionals, la qual ha de servir entre d'altres com a mecanisme per recaptar fons per destinar-los a la solidaritat i cooperació al desenvolupament.
- Buscar fórmules per fer aflorar el paper potencial del sector privat en la cooperació. En especial aquelles iniciatives empresarials que potenciïn la Responsabilitat Social Corporativa aplicada a la Cooperació Internacional.
- Promoure la internacionalització de les pimes catalanes que vulguin crear sucursals als països del sud, creant llocs de treball dignes i xarxes de comerç just.
- Enfortir els programes de suport a les iniciatives solidàries de la societat civil i les ONG.
- Proposar que una tasca prioritària de la Cooperació Catalana i la seva Agència ha de ser donar suport i col·laboració tècnica a les iniciatives de Cooperació per al Desenvolupament dels municipis, així com dels organismes municipalistes com el Fons Català per al Desenvolupament.
- Proposar que l'Agència Catalana impulsi la proposta de l'Aliança de Civilitzacions, tenint en compte l'experiència acumulada al respecte pel municipalisme català.
- Fomentar l'estabilitat del treball de les entitats del tercer sector que promouen la solidaritat amb els països del sud.
- Concertar amb el sector educatiu programes permanents de sensibilització de les diferents realitats polítiques i socials dels països del sud, amb l'objectiu de fomentar el coneixement i respecte d'altres cultures i l'educació en valors solidaris.
- Promoure l'adequada formació i capacitació tècnica dels professionals i experts dedicats a la cooperació internacional.
- Incrementar l'eficàcia i la coordinació de l'acció humanitària, com una línia estratègica més de la cooperació catalana. Tan important com programar actuacions és assegurar que totes persegueixen les mateixes finalitats i que les assoleixen.
- Vetllar per la promoció i la consecució dels objectius de la Carta de Drets Humans, exigint a les administracions, institucions i governs el seu compliment.
- Promoure una cooperació per al desenvolupament basada en els drets humans, tot incloent els drets econòmics, culturals i de gènere i donant prioritat als drets de llibertat individual i de ciutadania.

Promoure la creació d'ajudes canalitzades contra la crisi alimentària mundial, la crisi del deute extern i per afavorir el principi de salut, educació i promoció de l'ocupació a nivell global.

PER UN MUNICIPALISME INTERNACIONALISTA

Els Governos Locals són també un espai de compromís amb el món, a través de la cooperació al desenvolupament i la diplomàcia municipal. Un espai de trobada d'entitats i persones que treballen per la Pau, la Solidaritat i la Cooperació.

En l'actualitat la nostra planificació ha de ser més ambiciosa, amb una estratègia de treball en els països del Sud, amb coherència i transparència en l'execució dels treballs, que s'emmarqui en objectius més amplis de coordinació, amb un augment en l'econòmic però també en la garantia dels drets i accions: els Drets Humans, el codesenvolupament, les garanties mediambientals, la promoció del teixit econòmic i social i la governabilitat democràtica, entre d'altres.

La nostra cooperació, la dels i de les socialistes, no és un model generalista d'estat, ni tampoc un model d'humanitarisme associatiu, sinó que ha de ser més directa en l'assumpció de responsabilitats democràtiques.

Com les administracions locals, les institucions més properes a la ciutadania, recullen de primera mà les preocupacions socials, sorgeix l'interès dels ciutadans i les ciutadanes per la solidaritat internacional i la cooperació directa entre municipis, i la nostra cooperació descentralitzada és i ha de ser el reflex i canalització d'aquesta inquietud social i institucional.

Molts municipis són impulsors d'accions de diplomàcia municipal, i és necessari que els governs locals tinguin la voluntat de donar suport i ser presents en xarxes de ciutats que treballin per un món més just i solidari.

Des del PSC estàvem plenament compromesos amb els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM), que calia assolir l'any 2015, i ara amb els Objectius de Desenvolupament Sostenible (ODS) a assolir el 2030. Per això, explicitem el compromís a adoptar les mesures necessàries i aplicar recursos corresponents per assolir-los, des d'aquelles institucions on tenim responsabilitats de govern. Així, el Govern catalanista i d'esquerres fou el primer ens subestatal en signar el 2005 un acord estratègic plurianual amb la Campanya del Mil·lenni. Són aquestes mostres de solidaritat internacional, les que els països en vies de desenvolupament més valoren i, per altra banda, suposen també situar el nom de Catalunya dins la comunitat internacional.

Aquí també fóra bo seguir els passos d'algunes excel·lents iniciatives empresarials de bandera solidària, cooperatives i pimes que integrin actuacions com:

- Reinvertir bona part dels beneficis en la pròpia empresa.
- Prioritzar el personal sobre el capital.
- Propietat i direcció participativa i col·lectiva.
- Voluntat de transformació social.
- Generar impacte en projectes ciutadans de dins i fora del la regió de producció.
- Eliminació dels paradisos fiscals

- Limitació del lucre i els beneficis individuals.
- Generar una activitat econòmica viable i sostenible.

Una xarxa d'entitats, prou rica i àmplia, és important, sobretot tenint en compte que en la gran majoria es fa des del pur voluntariat, però també de nombrosos professionals, sanitaris i logistes, enginyers i educadors que s'integren en nombrosos treballs i projectes a tot el món, on l'especialització de treballs, massa vegades no és suficientment remunerats, que repercuteix en un menor cost, és una pedra angular de la idea de cooperació. En aquest aspecte, s'ha de remarcar que la gran majoria d'aquestes associacions, sense afany de lucre, són realitzades per cooperants que aprofiten el seu temps personal, que realitzen la seva tasca en condicions dures, en països on res és fàcil ni gratis, on les complexitats i mancances de tot tipus se sumen moltes vegades a conflictes interns. Finalment cal destacar que els esforços per aquests voluntaris desplaçats es centren en una precisa lluita contra la pobresa, però també acompanyada per un afany de desenvolupament que vagi més enllà de la caritat, convertint-se en alguna cosa sòlida que permeti el progrés sostenible i respectuós amb la seva cultura pròpia de cada regió global.

UNA MILLOR SEGURETAT PER A LA SOCIETAT GLOBAL

En un context accelerat i contínuament canviant, el sistema internacional de nacions ha estat incapaç d'oferir solucions efectives a reptes globals que ens interpel·len a totes i a tots.

No obstant, les diferents regions mundials afronten riscos de naturalesa molt diferent en funció de la seva composició social, econòmica i política, i de la seva trajectòria històrica. Segons el Fòrum Econòmic Mundial, els riscos més probables als que han de fer front les regions varien des de les migracions massives involuntàries a Europa fins als atacs cibernètics als Estats Units, passant per les catàstrofes naturals a l'Àsia, les crisis d'aigua a l'Orient Mitjà o el sud-est asiàtic, i la fallida dels governs nacionals a l'Amèrica Llatina o el continent africà.

Aquests riscos són el resultat d'un llarg llistat de factors multidimensionals: des del canvi climàtic i la degradació ambiental fins a la urbanització descontrolada, l'envelliment poblacional, la desigualtat de renda, la polarització social, el canvi polític internacional o l'increment de la dependència tecnològica.

En aquest escenari, cal tenir en compte l'increment de l'activitat terrorista i criminal transnacional, les crisis de malalties com l'èbola, l'accés limitat a aliments i medicines, el preu de l'energia o el desenvolupament d'armament nuclear i ús d'armament de destrucció massiva prohibit per la legislació internacional, com a elements que posen en qüestió la seguretat d'una societat que ja avui és global.

Un món global i segur serà aquell en què la interacció, col·laboració i cooperació dels diferents estats sigui capaç de resultar en la protecció efectiva de tots els ciutadans i ciutadanes, tant des de la perspectiva de la resposta al conflicte com la prevenció del mateix. Els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni o els Acords de París presenten exemples on la col·laboració internacional ha estat fructífera en l'assoliment d'acords, però encara dubtosa en l'acompliment de resultats.

En els darrers 25 anys, les relacions internacionals i els estudis de seguretat han estat capaços de desenvolupar un nou enteniment de la seguretat basat en l'individu i en el seu benestar, com a resposta a la certificació que un estat segur no necessàriament equival a una població que viu en seguretat, tal com posen de manifest casos com Rwanda o Corea del Nord.

És per això que cal posar els instruments de cooperació política i militar al servei d'un enfocament que veli pel benestar dels ciutadans i ciutadanes d'arreu del món.

Això respon a una doble lògica: en primer lloc, a una lògica idealista, per la qual els i les socialistes defensem la igualtat i el benestar de tots els ciutadans i ciutadanes independentment del lloc on hagin nascut o visquin. En segon lloc, a una lògica pragmàtica en la que és evident que els conflictes que tenen lloc a l'Orient Mitjà o a l'Àfrica, no són aliens a nosaltres perquè les seves conseqüències també tenen els seus efectes en el nostre territori.

Per tant, els i les socialistes catalans reclamem un paper de major lideratge de l'estat espanyol en la promoció de la cultura de la pau i la seguretat al món. Espanya ha deixat de ser un actor amb veu i

amb pes en l'escenari internacional tot i tenir la capacitat, talent i legitimitat per ser-ho. Espanya ha format part del Consell de Seguretat de les Nacions Unides en el bienni 2015-2016, n'és un actor respectat dins l'organització, té professionals i acadèmics de renom en la disciplina, i té una trajectòria històrica que l'avalua com a promotor de la pau i la reconciliació. En els darrers anys, els governs de Catalunya i Espanya han perdut aquesta oportunitat per defensar els valors cívics globals amb els que la societat catalana s'identifica.

De la mateixa manera, defensem que les polítiques de cooperació i desenvolupament s'estableixin com a element prioritari de la política internacional, i que Espanya esdevingui veritablement un país solidari amb consciència global.

Defensem que la nostra idea de seguretat no és destriable del benestar de la ciutadania: que els conflictes dels que avui dia som testimonis, i els que hem de prevenir en el futur, no només cal adreçar-los amb operacions militars, sinó amb intervencions socials, polítiques i econòmiques orientades a influir en tot el cicle del conflicte.

Defensem que la societat internacional exerceixi la seva responsabilitat de protegir i ho faci d'una manera holística i transversal. Per exemple, és imprescindible proveir oportunitats a milers de joves que en no tenir-ne es veuen abocats a la violència i al radicalisme. És imperatiu promoure l'empoderament femení i aconseguir la igualtat efectiva entre gèneres, tot adreçant les flagrants violacions dels drets humans que es produeixen envers la dona arreu del món. És cabdal promoure la tolerància religiosa, ètnica i d'identitat sexual arreu del món ja que esdevenen factors que esperonen la violència sobretot en països en vies de desenvolupament.

Finalment, defensem la revisió de la naturalesa de les institucions polítiques internacionals com l'Organització per a les Nacions Unides, el Fons Monetari Internacional, el Grup Banc Mundial o l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord per fer-les més obertes, transparents, amb millor rendiment de comptes, amb major presència de talent femení i més orientades al benestar i l'empoderament dels ciutadans i ciutadanes arreu del món.

LA UE I LA CRISI DE REFUGIATS: UN FRACÀS QUE ENS HA DE FER REACCIONAR

La crisi de refugiats actual és la més greu que ha viscut Europa des de la Segona Guerra Mundial. Aquesta crisi està deixant xifres esfereïdores, més de 60 milions de persones desplaçades a tot el món. Aquest any han entrat a la Unió Europea a través d'Itàlia 124.000 persones i a través de Grècia unes 165.000, un volum superior als sis primers mesos de l'any passat. A més, ACNUR alerta que 3.168 persones han mort creuant el Mediterrani, gairebé mil persones més que el mateix període de l'any passat.

La gestió de la situació humanitària és molt greu; segons dades d'Amnistia Internacional fins a 30 països van obligar l'any passat, els refugiats a tornar als llocs d'origen de forma il·legal. A la llista de països infractors apareixen Espanya, Holanda, Hongria, Grècia i Bulgària. Els emigrants van ser expulsats sense tenir en compte si tenien dret a la protecció internacional a través de diverses devolucions en cadena.

Aquesta situació no ha trobat fins ara ni una resposta global ni tampoc europea, els resultats dels treballs de la UE per tal de donar una resposta europea coordinada no ha obtingut bons resultats, sinó més aviat el contrari, s'han succeït les accions unilaterals i no coordinades. S'han succeït les polítiques migratòries de bloqueig a l'acolliment de refugiats per part de diferents països europeus, com és el cas del Regne Unit, que construirà un mur de 4 metres d'alçada de formigó relliscant, que costarà als britànics 1'9 milions de £ per impedir l'arribada d'immigrants procedents de Calais, França.

La inestabilitat i els conflictes regionals, la interminable guerra de Síria, que ha deixat 470.000 morts i més de 2 milions de ferits des de l'inici de la guerra al 2011, juntament amb l'avenç del Daesh a les zones de conflicte han provocat una arribada massiva de persones desplaçades i en demanda d'asil i refugi a Europa que – tot i que només representen el 0,2% del total de la població europea – s'han trobat amb una UE incapaç d'organitzar una acollida ordenada amb la cooperació de tots els Estats de la UE.

L'onada migratòria ha afectat sobretot països com Alemanya, que actualment acull més d'un milió de refugiats, Suècia, Àustria, Finlàndia, Dinamarca, i especialment, a Itàlia i Grècia. Tot i que la realitat és que la UE ha assumit un nombre testimonial de refugiats. Segons la *International Rescue Committee* es calcula que Europa hauria d'acollir 540.000 persones refugiades durant els següents cinc anys, és a dir, 108.000 cada any, xifres molt allunyades de les que ha assumit la UE des del començament d'aquesta crisi.

La resposta que han rebut els refugiats ha estat la d'una Europa que els hi dona l'esquena, alguns Estats Membres han començat a aplicar el tancament de fronteres i quotes de trànsit al seu país, i d'altres han anat més enllà, com és el cas d'Hongria, on el Primer Ministre Viktor Orbán, després de la construcció d'un mur a la seva frontera sud que limita amb Sèrbia i Croàcia, ha anunciat la celebració d'un referèndum el proper dia 2 d'octubre en què la ciutadania decideixi si accepta les quotes obligatòries de refugiats aprovades pels diferents estats membres de la Unió i,

tot i que no ha aclarit quan es realitzarà la proposta, aprofita el moment de debilitat i caos de la situació migratòria a la UE. També és el cas d'Àustria que, tot i que va acollir a 90.000 refugiats al 2015, un 1% del total de la seva població, es prepara ara mateix per suspendre de facto el dret d'asil, vol aprovar un decret per rebutjar automàticament a refugiats a la seva frontera amb Hongria.

Per tant, el resultat ha estat que la UE ha estat incapaç de tenir una proposta coordinada i unitària en matèria de política migratòria i d'asil, augmentant així els problemes de crisi humanitària. Tot i que la Comissió Europea va mostrar la iniciativa a l'hora de decidir una política de reubicació dels refugiats, amb l'establiment de quotes, aquesta no s'ha complert, el seu desenvolupament s'està produint de manera molt lenta.

A més, el passat 8 de març, les i els caps d'Estat i de Govern de la Unió Europea van arribar a un principi d'acord amb Turquia on es van comprometre a vigilar més exhaustivament les seves fronteres i a tramitar les sol·licituds d'asil que eren denegades a Grècia quan es demostrés que els sol·licitants provenien de Turquia; a canvi els Estats de la Unió es van comprometre a ressituar un nombre equivalent de persones refugiades sirianes assentades ja a Turquia, i d'altres mesures econòmiques i polítiques a favor de l'Estat turc. Després d'aquest acord el nombre de refugiats que han arribat a Europa ha disminuït i segons ACNUR aquest any només han arribat a Europa 292.000 de refugiats, ara bé, en cap cas s'han creat els mecanismes per a què els refugiats puguin arribar d'una manera segura a Europa.

Però la feina realitzada per la Unió Europea i pels Estats Europeus encara es troba molt lluny de les exigències humanitàries i del respecte al dret internacional i del mateix Reglament de Dublín pel que fa a la gestió de la crisi dels refugiats. Europa només acull un 8% del total de refugiats al món, mentre els països d'Orient Mitjà n'acullen el 86%.

Tenint en compte que cal treballar per donar una resposta europea coordinada amb l'objectiu de promoure la solidaritat efectiva per gestionar la crisi dels refugiats actual per solucionar el drama humanitari que estan patint milers i milers de persones, els i les socialistes catalans:

- Denunciem que mentre la societat civil ha mostrat de manera continuada la seva solidaritat amb els refugiats, la resposta europea ha estat aplicar 28 polítiques de migració fragmentades. S'han d'harmonitzar i europeïtzar els procediments d'asil a escala europea per tal de promoure un repartiment solidari i efectiu dels fluxos de refugiats. Cal una resposta conjunta al problema.
- Creiem que s'ha de posar fi als "hotspots" o punts calents, els centres encarregats de la identificació i registre dels sol·licitants d'asil, que necessiten un finançament adequat, amb una plataforma integrada que pugui facilitar la reubicació eficaç dels refugiats.
- Lamentem i denunciem que alguns Estats Membres s'aprofitin de la situació per buscar la limitació o l'eliminació de *Schengen*, un dels elements més importants de la integració europea i un dels seus símbols principals. *Schengen* no és el problema, és la solució a la situació.

- Creiem que s'han d'establir i desenvolupar vies de refugi segures i legals cap a Europa, mitjançant la creació de corredors humanitaris, on es proporcioni ajuda humanitària i es garanteixin les necessitats bàsiques dels refugiats.
- Defensem la creació de visats humanitaris per a les persones que requereixin protecció internacional que els permeti l'accés al territori de la UE amb la finalitat de plantejar la seva demanda d'asil de forma segura.
- Insistim que la gestió de la crisi de refugiats s'ha de produir amb un respecte total als procediments i normes establertes de manera que es garanteixi en tot moment el dret d'asil i de refugi a les persones en els termes que el Dret Internacional acorda, així com un tracte digne a totes les persones. Les devolucions no poden ni han de ser la principal resposta, i en cas que aquestes es produeixin, sempre també d'acord amb el dret internacional i europeu i com a últim recurs.
- Denunciem com alguns Estats membre i els partits d'extrema dreta europeus estan fent servir aquesta situació de crisi per propiciar un clima en contra dels immigrants i els refugiats, així com els actes de violència que s'han produït a diferents punts d'Europa.
- Exigim la protecció als col·lectius més vulnerables, com són els infants no acompanyats; són molt preocupants les dades que va donar EUROPOL fa uns mesos en què denunciava que més de 10.000 menors han desaparegut en territori europeu. Hem de lluitar contra les màfies i xarxes criminals que, aprofitant-se de la situació dels emigrants, s'apoderen del control de les rutes cap a Europa.
- Volem aconseguir un control més eficaç de les fronteres exteriors, és per això que defensem una aprovació amb la màxima rapidesa de la creació d'una guàrdia europea de costes i fronteres que hauria d'estar operativa aquest estiu. Igualment necessari i urgent és un sistema europeu de salvament marítim que eviti les morts i doni suport en aquesta tasca als Estats membres més afectats per les arribades.
- Denunciem que els governs nacionals europeus només han reubicat uns 1000 refugiats dels 160.000 compromesos i no només han incomplert aquestes xifres sinó que estan desenvolupant lleis nacionals per tal d'evitar l'entrada de refugiats als seus països.
- Reivindiquem tots aquells ajuntaments catalans liderats per socialistes i comunitats autònomes que han demanat acollir refugiats durant aquests mesos però no han pogut pel bloqueig del sistema de reubicació.
- Demanem al Govern de la Generalitat i al Govern d'Espanya cooperació per agilitzar l'arribada de refugiats i ens felicitem per l'actitud proactiva d'acollida que ha mostrat el Govern de Catalunya.
- Exigim a les Institucions Europees i als Governos dels 28 Estats membres el respecte de la legalitat i del Dret Internacional d'asil i convenis internacionals sobre drets humans signats per la Unió Europea i pels seus Estats membres.

- Creiem que ni el procés d'adhesió de Turquia a la Unió Europea ni altres greus problemes geoestratègics del moment no es poden convertir en cap cas en una moneda de canvi en la gestió de la crisi dels refugiats, més encara si no hi ha cap control ni seguretat sobre el destí i la indemnitat dels refugiats. Cal recordar que el principi màxim i tradicional en matèria d'asil i refugi és el "*non-refoulement*" justament per garantir la indemnitat dels demandats de refugi, principi que està sent greument vulnerat.
- Donem el nostre suport a Grècia i Itàlia, així com creiem necessari ajudar financerament i logísticament aquests països, a la vegada que cal implementar un sistema de recol·locació permanent, reforçar Schengen i revisar el Reglament de Dublín.

PER UN PARTIT SOCIALISTA OBERT, I IMPLICAT

En l'última dècada han aparegut noves formes de participació política en què els moviments socials han pres el lloc a les formes més clàssiques de participació política: els partits i els sindicats. Darrerament, a més en el context de la crisi, aquests canvis s'han estès al sistema de partits i al cicle electoral, i aquests moviments socials s'han transformat en opcions polítiques que s'autoproclamen diferents; s'ha començat a parlar d'una "nova política", però realment hi ha una nova política? *O és la recuperació de velles polítiques adaptades al context actual?* Hi ha maneres innovadores de fer política?

El socialisme ha perdut la capacitat i l'ètica de sacrifici que era la seva senya d'identitat, s'ha fet massa acomodatiu, orgànic i, potser, lúdic i ha perdut força com a instrument polític dels ciutadans per reapropriar-se de la política en el seu màxim sentit: empoderar els ciutadans per transformar la societat i incidir sobre tot allò que ens afecta. El socialisme ha de recuperar els seus referents ideològics i els seus objectius bàsics tenint en compte el moment que ens toca viure. Per començar, això vol dir que hem de recuperar la capacitat de transmetre de manera clara les nostres idees i propostes, els nostres compromisos i anhels de manera que connectin amb el llenguatge i amb les aspiracions i necessitats de la ciutadania i permeti el diàleg amb ella. En bona mesura és en aquest terreny que es decidirà el nostre futur com a Partit.

Volem promoure noves formes de militar i d'activar-nos socialment en el territori.

El PSC és patrimoni de la societat catalana. Per la seva història, la seva aportació a la transformació de Catalunya, per l'entroncament amb les seves estructures socials, culturals, econòmiques i institucionals i sobretot per haver aplegat milers de voluntats al projecte que ha transformat la societat i el país. El PSC neix com a partit obert, la gent venia de les oficines i les fàbriques, venia del camp, dels moviments veïnals, de les organitzacions socials, venia de les universitats, dels sindicats....

Però els temps han canviat, i aquest lligam ja no és el mateix i per això repetim contínuament en els nostres documents que el PSC s'ha d'obrir. Què volem dir amb això? Com fer-ho? Com implicar i activar la nostra militància, els nostres afiliats? Com connectar-se amb els sectors socials que, igual que nosaltres, volen una societat sense desigualtats, sense discriminacions i amb justícia? Com suscitar la participació de tothom que dins i fora del PSC comparteix aquestes mateixes aspiracions? Com impulsar aquesta acció col·lectiva que revitalitzi el debat d'idees polític i sigui generador de projectes de transformació social?

El que proposem és que el PSC optimitzi i dinamitzi les seves estructures locals i territorials amb aquesta finalitat. És a dir, proposem més visibilitat i presència de les Agrupacions, i dels seus i les seves militants, més relacions i interaccions amb les diverses entitats, institucions, medis o xarxes socials del barri o territori que els hi correspongui, activisme sociocultural i polític dels militants de l'agrupació i la seva implicació activa, així com realitzant una presència més activa al carrer, connectar amb els veïns i veïnes individualment, amb un cara a cara molt més personalitzat per poder conèixer i connectar amb aquelles persones que desencantades de la crispació política que

es viu en l'actualitat, s'han allunyat del PSC i ja no se senten ni representades ni motivades per mobilitzar-se.

L'organització local i territorial representa una força extraordinària que és necessari potenciar. *Les agrupacions* poden i han d'esdevenir *un autèntic viver d'idees i propostes, de projectes i lideratges*, que genera i acull propostes socialment innovadores per les persones i col·lectius del seu territori que vulguin alternatives als problemes i sistemes socials que necessiten ser repensats. L'agrupació ha de ser un instrument obert als simpatitzants, als ciutadans, amb activitat política i amb activitat sociocultural, també amb activitat d'economia social, per ser un autèntic espai ciutadà de socialització.

Així mateix, l'agrupació ha de ser la plataforma que reculli els neguits i els anhels de la societat a on està, recollits a través dels seus i les seves militants que, amb noves fórmules senzilles (qüestionaris, enquestes, etc.) i utilitzant velles formes de fer política com és el "porta a porta", ens acostin a una realitat social que cada cop està més allunyada del PSC en concret i de la política en general i que serveixi alhora per humanitzar els polítics i fer-los més propers a la ciutadania.

Des de l'experiència i el treball desenvolupat pel Partit al territori, es presenta aquest projecte a fi i efecte de cercar i generar un conjunt de complicitats locals que amb la implicació de l'agrupació, els militants, simpatitzants i el treball de protagonistes locals, puguin fer emergir un ventall de noves oportunitats a les nostres ciutats i pobles. Integrar l'acció del PSC local amb les necessitats, iniciativa i capacitats dels veïns i veïnes, implicar-se en el teixit local i social, treballar en xarxa i amb coresponsabilitat i cooperació per crear treball útil, social i solidari al territori.

En definitiva, *les agrupacions com un espai obert per les persones*. Un espai laboratori de noves iniciatives que tinguin impacte social, econòmic, mediambiental, cultural, i solidari a la població, un entorn on les experiències d'uns puguin ajudar als altres, on es puguin traslladar models i valors recíprocament, on es puguin crear oportunitats conjuntament i aprenguem a gestionar-les amb visió de futur. Un espai on cercar, agregar i organitzar propostes per generar noves formes de col·laboració, de cooperació, de coresponsabilitat, de construcció personal i de grup. Un espai de trobada suport mutu per generar, captar i treballar idees per la comunitat.

A tall de exemple: Transaccions i Encontres (transaccions de persones, encontres o encreuaments)

UTOPIA, une coopérative citoyenne et politique utopia és un moviment de persones; lligat al Partit Socialista Francès creat per Denis Vicherat, Frack Pupunat i Danielle Mitterrand; establert en diferents ciutats i pobles de França. En constant procés de construcció ideològica, treballant des de projectes com Placa Andina (solidaritat amb els pobles més deprimits de la serralada andina), la casa de les edicions, els seus objectius de la terra i la seva producció (cooperatives productores i distribuïdores), són a la vegada creadors de molts projectes socials vinculats a les seves ciutats i pobles. Tenen una productora audiovisual i una iniciativa molt engrescadora el passaport ciutadà universal que pot arribar a construir nous espais polítics mundials amb relació amb el Tercer Món.

Transaccions i Encontres (trens) és un projecte que creiem pot ser molt interessant per l'estructura territorial del PSC i també per als seus militants i simpatitzants. Pensem en una

plataforma en forma de cooperativa de generació, difusió i distribució d'idees, i de la seva posterior gestió; pot ser un instrument al servei de les agrupacions i organitzacions vinculades al Partit amb l'objectiu de desenvolupar, crear i protegir espais d'intercanvi i transmissió lliure de coneixements, potenciar el saber com un bé comú que permet continuar aprenent i trobar estratègies més eficients que desemboquin en noves formes de comunicació, formació i participació ciutadana, en definitiva la creació d'una xarxa de coneixements i gestió, compromesa per una ciutadania activa. Promou la innovació social per generar noves pràctiques i models que facin transitar les nostres comunitats cap a un món més habitable per a tothom. Impulsar iniciatives d'innovació social, que són aquelles que desenvolupen activitats transformadores de la realitat social, econòmica, política, cultural o ambiental.

Com ho fem Des del grup promotor de TRENDS s'anima i interessa a focalitzar els processos de recerca d'oportunitats per promoure iniciatives locals en un seguit d'àmbits temàtics. Des de les agrupacions, es pot vertebrar una xarxa d'espais útils que poden ser, des de locals del Partit fins a equipaments infrautilitzats...

Els espais configuraran una xarxa de referència per tirar endavant quantes iniciatives de transformació social siguin possibles, totes elles encabides en el projecte global. Una vegada definida l'estratègia a seguir i l'organització general més adient per aconseguir els objectius, hem de dotar-nos de l'estructura i metodologia de treball més eficaç. L'estratègia ha de ser coneguda i aprovada per la militància i, des del seu inici, això comporta una acció molt més planificada i avaluada, que eviti l'acumulació de feines, actes i missatges en períodes molt concrets i en canvi transmeti la idea d'organització viva, activa i coherent permanentment.

Iniciatives a tall d'exemples, que poden sorgir del PSC local: barri col·laboratiu és una proposta a la comunitat, entitats, ajuntaments de la creació d'un espai compartit entre persones joves i grans, com un dels elements de mediació per establir ponts de trobada, de diàleg i de contrast, en els quals es comparteixen experiències amb un nou espai de convivència. Poden sorgir idees i projectes per a la comunitat com punts d'economia col·laborativa, petits tallers artesanals o de reparació i manteniment, gestió d'espais en desús, la creació d'horts urbans, espais bressol coordinats per persones grans, joves estudiants prestant serveis a la comunitat.

Més exemples proposades a la comunitat de projectes vinculats a l'habitatge social: masoveria urbana, parcel·les d'il·lusió, habitatge mixt entre joves i persones grans amb serveis comuns, cooperatives per construir habitatge per a persones grans.

Cooperatives per a joves, es tracta d'una nova generació de cooperatives de petites dimensions arrelades a la comunitat que ofereixen als joves oportunitats per adquirir experiència professional, continuar la seva educació i reforçar les seves capacitats. També promou plataformes cíviques de solidaritat per intentar convertir-les després en cooperatives.

I molt més que mereix un document més ampli. Quan parlem d'innovació no volem dir que s'ha de capgirar tot. Transaccions i Encontres és un projecte que s'ha de dur a terme progressivament, que es pot anar adaptant a canvis orgànics i polítics necessaris, amb projectes planejats i realitzats a curt, mitjà i llarg termini; sense improvisacions i en una avaluació permanent.

CONNEXIÓ I PARTICIPACIÓ JUVENIL

El PSC és un partit que connecta fàcilment amb les persones de mitjana edat i persones grans però que, en l'actualitat, li costa resultar interessant a les capes més joves de la societat catalana.

Aquest fet ens situa en una tessitura en la que el nostre electorat i militància són cada vegada més grans i ens invisibilitza pràcticament per a l'electorat jove, exceptuant potser el cas de la política municipal, on es coneixen millor les dinàmiques i necessitats dels i les joves que ens envolten i hi ha un contacte més directe i fluid amb aquests, amb un mètode difícilment extrapolable a l'àmbit nacional.

Per tornar a reconnectar amb la joventut, no només cal ser útil, ja que les nostres propostes ja ho són, sinó que cal transmetre el que proposem i el que fem d'una manera diferent, en un llenguatge proper, vinculat a la seva quotidianitat i pels canals que utilitzen. Sintèticament podríem dir que el contingut del nostre missatge és bo, però tenim les mancances en fer arribar les nostres propostes i, si no arriben, no ens tenen en compte i no existim.

Una proposta per fer efectiva aquesta reconexió és fer un partit més permeable a les persones externes, portar a terme tipus d'activitats diferents, més diverses i que sobrepassin l'àmbit estrictament polític, així com emprar les agrupacions d'una manera diferent on puguin desenvolupar-se projectes que sorgeixen de grups de joves, militants o no. En altres paraules, posar els nostres mitjans a disposició d'aquests col·lectius per ajudar a tirar endavant els seus projectes i ser-los útils també des d'una lògica territorial.

Als i les joves els hi afecten la major part de les decisions polítiques, com a la resta de la ciutadania, per tant, hem d'incorporar la perspectiva del cicle vital a tots els àmbits, i hem de tenir una perspectiva jove de tots els àmbits i no exclusivament d'aquells en què, històricament, els i les joves han tingut més impacte com l'educació. Hem de construir un partit en el que els joves es vegin representats en tots el àmbits.

Com a socialistes hem d'apostar pels i les joves. Motius per realitzar aquesta aposta no ens en falten. Les generacions actuals són de les més preparades i de les que tenen menys oportunitats i, per tant, s'ha d'apostar per escoltar-les, integrar les seves propostes i incloure-les en el nostre projecte, doncs tenen molt per aportar, tenen ganes de fer-ho i hem de ser el vehicle que escullin per implicar-se en millorar i canviar la nostra societat. Ens hi va el futur, com a partit i com a societat.

També aquesta aposta es podria visualitzar donant més oportunitats als i les joves en l'exercici de responsabilitats, no apostant pel joves per cobrir quotes o per imatge, sinó perquè hem de reconèixer les seves possibilitats i potencialitats. Si nosaltres hi confiem, ells hi confiaran. Hem de donar oportunitats per tal que obrin els seus àmbits d'actuació, per incorporar una mirada diferent a la manera de fer i que no només el jovent sigui un referent i responsable en polítiques de joventut sinó que pugui aportar la seva mirada en cultura, educació, medi ambient, urbanisme i tants altres àmbits.

Per tornar a esdevenir un partit majoritari, hem de ser un partit representatiu de la societat i inclusiu. A la societat existeix un percentatge de joves que al nostre partit és proporcionalment molt més petit i hem de ser inclusius en el sentit que el jovent se sentí inclòs i partícip en el nostre projecte transformador de la societat. Si hi confiem ells hi confiaran.

Per últim, dir que el PSC és patrimoni de Catalunya i de tota la societat catalana, dels i les joves també i entre tots hem d'aconseguir que aquest sector de la població conegui aquest patrimoni, estimi aquest patrimoni i vulgui ser-ne part.

TRANSPARÈNCIA

La societat ha canviat, i amb ella, també han canviat els i les votants d'esquerres; ja no es vota a persones que han lluitat en la clandestinitat i que saben què significa sindicat-se per protegir els drets dels treballadors, el dret a una feina digna en el món industrial, en el món agrari, en qualsevol petita oficina, persones que saben què és posar en perill la seva pròpia seguretat, la de les seves famílies, les dels seus amics, per tal de lluitar per un món millor.

Ara no, ara en el 2016 després d'una crisi econòmica que ha permès a la dreta espanyola desmantellar l'Estat del Benestar que durant molts anys van construir aquells líders d'esquerra sorgits de la classe obrera en èpoques de repressió, aquesta crisi econòmica i el mal ús que d'ella han fet els polítics de dretes per enriquir-se ells, els seus amics i companys de partit, ha portat a la ciutadania a una crisi de valors i de confiança en la política i en la gestió pública.

El problema és que aquestes suposades elits polítiques emparant-se en una majoria absoluta, han malmès l'Estat del Benestar i la protecció social, esquitxant amb la seva perversitat a la resta de partits polítics, aconseguint amb les seves accions que l'opinió pública desitgés i necessités un nou canvi de paradigma pel que fa als polítics, i als seus governants.

I aquesta nova forma de pensar, de creure, a qui més ha afectat és al i a la votant d'esquerres, generalment persones treballadores assalariades, pares i mares de família que cada cop han de fer més esforços per tirar endavant la seva llar, estudiants que veuen que després de l'esforç que significa treure's un estudi o una carrera universitària, ara tot això només serveix per penjar un diploma en la paret perquè la seva societat no és progressista, s'ha tornat molt conservadora; o els jubilats i les jubilades, sempre moneda de canvi dels governants de dreta, que amb la seva miopia política no s'han adonat que si realment hi ha uns herois que han ajudat a pal·liar o minimitzar els efectes d'aquesta crisi, aquests són els jubilats i les jubilades que un cop més, i ja van massa vegades, han sabut estar a l'alçada d'allò que les circumstàncies exigien, acceptant amb resignació l'almoïna que la dreta els dóna com a jubilació, per poder ajudar als fills i filles i néts i nètes a conciliar (si es pot dir conciliació a la semi esclavitud laboral en què la dreta té sotmesa la classe treballadora) a conciliar horaris i necessitats dels infants, com portar-los i recollir-los de l'escola, portar-los al parc a jugar amb els seus amics, i de vegades fins i tot fent-se càrrec d'ells a temps total a l'espera que els pares i les mares puguin gaudir d'un dia de festa per poder estar amb ells.

Algun dia, quan voltem la vista enrere per analitzar el que hem deixat pel camí per culpa de la crisi, entre moltes altres coses descobrirem el paper fonamental dels avis i les àvies, de la nostra gent gran, però potser ja serà massa tard per donar-los les gràcies pel sacrifici que han hagut de fer i per tant aprofito la possibilitat que em donen aquestes línies per proposar des del PSC alguna forma d'agrair als nostres grans tot el que han fet per nosaltres.

Tota aquesta gent d'esquerres, joves, adults, gent gran, treballadors i treballadores, estudiants... tots en un moment donat han estat arrossegats per la crisi econòmica que els ha portat també una crisi de valors, d'ideals, d'esperança... i a copsar una realitat tossuda, que la crisi era molt més profunda del que semblava i que ja no hi havia líders lluitadors disposats a deixar la seva vida per

ells, que estaven sols, i quan han girat la vista cap a les institucions, els partits o els governs tan sols han trobat silenci unes vegades i d'altres, paraules buides de contingut... en definitiva han hagut d'associar-se i tornar a buscar solucions en el debat de les idees, però idees preestablertes i condicionades en línia de certs missatges que certs partits polítics han manipulat per captar la seva atenció, agafant-se a l'única cosa que els quedava, l'esperança del canvi o que alguna cosa es podia canviar sempre i quan es radicalitzés el missatge d'esquerres, afavorint el missatge antisistema.

La frustració i desorientació de la classe treballadora cada cop que notícia darrera notícia copsava que tot al voltant de la crisi era corrupció, suborns multimilionaris, tractes de favor, tràfic d'influències, portes giratòries i una llarguíssima llista de delictes i accions poc ètiques, han estat el perfecte caldo de cultiu d'aquests partits emergents per radicalitzar l'antic votant d'esquerres, que ha estat exigint fins la sacietat que es fes alguna cosa més que les bones paraules i les ja acostumades antigues accions polititzades que al poble ja no li serveixen de bàlsam per al seu dolor.

El PSC s'ha de reinventar de nou, hem de ser valents i conseqüents amb el moment polític que ens toca viure i creure'ns de veritat que el bé comú, el de tots i totes, està per sobre del bé individual.

Ens hem de fer responsables socials de tot allò que passa en el nostre entorn i que afecti les persones, hem de lluitar amb totes les eines que la ciutadania ens dóna però també aquelles que la judicatura posa a la nostra disposició, contra qualsevol persona de fora o de dins del nostre partit que no estigui convençut que el bé de tots i totes està per sobre del de cadascun de nosaltres.

Eines com el Codi Ètic, com els Valors dels Socialistes i les Socialistes Catalanes, com la Responsabilitat Social del PSC, etc, han de deixar de ser missatges de bones intencions que només serveixen per penjar en el nostre portal de la transparència, per passar a ser una forma d'entendre la nostra relació amb la ciutadania i que deuriem formar part de la nostra ànima socialista, com ho són ja la Llibertat, la Igualtat i la Fraternalitat.

Però per reforçar aquesta forma transparent d'oferir-nos a la ciutadania, també existeixen eines jurídiques de nova creació que cap partit polític ha interioritzat en la seva estructura, i estic parlant del COMPLIANCE o la responsabilitat penal de les persones jurídiques, no físiques, i que estic segur que a no molt tardar, ens obligaran al sotmetiment a les normes d'origen legislatiu adreçades a lluitar contra la corrupció i altres tipus delictius.

Ara fa pocs dies el PP valencià ha estat imputat o investigat en l'anomenat cas Taula, en el que és un dels primers casos de possible responsabilitat penal de les persones jurídiques (COMPLIANCE) en la figura de dos màxims responsables del Partit Popular Valencià, però no serà l'últim que veurem del PP en els temps que corren.

Deia que el PSC haurà de ser valent, i assumir riscos que ens posicionin davant de la ciutadania com un partit modern, innovador, transparent que no té por d'obrir les portes a la transparència política, però també en aquells governs que per sufragi universal haguem guanyat i ens correspongui governar.

Hem de ser valents en el sotmetiment en aquelles normes d'origen legislatiu, però també amb aquelles altres autoimposades per nosaltres mateixos, derivades d'uns estàndards superiors als exigits per les lleis, com poden ser el Codi Ètic o de bones pràctiques, o els valors socialistes o qualsevol altra forma d'entendre el que la societat espera de nosaltres com a partit polític.

Aquest compromís amb la ciutadania ens posicionaria com el primer partit polític que no té por a ser transparent de veritat amb fets i no amb missatges populistes, i ens faria guanyar de nou el respecte de la nostra ciutadania, però sobretot, tornar a gaudir de la seva confiança com a partit polític.

I com a primera mesura de transparència, però també de COMPLIANCE per una qüestió de conflicte d'interessos d'aquest nou PSC, el nostre partit hauria de sol·licitar que la funció fiscalitzadora dels partits polítics no pot recaure en un organisme, el Tribunal de Comptes, que té interessos privats sobre els partits polítics, on ja el Tribunal Suprem en una sentència el 2013 es queixava de la politització dels seus membres que són escollits sis pel Congrés i sis pel Senat, però també feia referència al nepotisme a l'hora de contractar el personal laboral on quedava acreditat que un alt nombre de funcionaris i funcionàries que treballa en aquest òrgan provenien de partits polítics.

Però el que és pitjor, pel que fa als Consellers actuals destaca el nom del germà del que va ser president de l'Estat Espanyol José María Aznar, o el cunyat de Rodrigo Rato, o un dels patrons de la fundació FAES, o l'actual president, que és el fill d'un ex-president del Congrés dels Diputats que havia militat al Partido Popular Demócrata Cristiano i posteriorment en la UCD.

Coses com aquestes són les que han fet que la gent d'esquerres deixi de creure en la política i en els partits que teòricament havien de protegir la classe obrera.

La funció del Compliance Officer dins d'un partit polític no serà gens fàcil, haurà de vetllar pel compliment normatiu de les diferents estructures internes del partit, però també haurà de fer molta pedagogia interna perquè tots aquells que vulguin pertànyer a la família socialista ho facin per convenciment d'un comportament ètic i moral per sobre de la resta, però també serà un avís per a navegants de tots aquells que vulguin entrar a la família socialista per interès individual o per fer-se ric; els socialistes catalans i les socialistes catalanes no li permetran, i si aquest socialista es perverteix un cop està dins del partit, els mecanismes i sistemes de gestió i control del Compliance posaran en marxa la maquinària per fer-lo fora, i no tan sols quan estigui en un lloc de gestió o com a militant, fins i tot quan estigui representant al partit com alcalde o alcaldessa, regidor o regidora, conseller o consellera, delegat o delegat, etc... quan la seva actitud o presa de decisió sigui poc honesta, no estigui alineada amb els valors socialistes, o estigui predisposant el seu interès privat per sobre del comú, aleshores el partit el farà fora per no ser mereixedor de la confiança de la resta de membres del partit, així com de la ciutadania que representa.

La salut democràtica del PSC i del socialisme català depèn de la qualitat ètica dels seus components i representants polítics. La nostra credibilitat està associada a la confiança que siguem capaços de generar entre els nostres conciutadans i les nostres conciutadanes en el dia a dia a qualsevol racó de les nostres ciutats, viles, barris, districtes, associacions o escales... i per això ens cal transparència, honestedat i veracitat però, sobretot, exemplaritat.

De res serveix predicar si no som capaços de fer fora al corrupte o a l'indecent abans que ens arribi el manament judicial pel qual està sent investigat; de res serveix acceptar un codi ètic de màxims que ens hem autoimposat per nosaltres mateixos si després las bases no som capaces de fer escoltar la nostra veu davant d'actitud o de formes de fer internes poc alineades amb valors tan importants per al socialisme com la justícia, la igualtat, el respecte, la no discriminació, o simplement per la llibertat d'expressió.

Queda molt camí per fer, i coneixent el talent dels companys i companyes socialistes estic segur que en el Congrés sorgiran infinitat d'idees que ens ajudaran en un futur immediat, però pels efectes legals del COMPLIANCE, proposo la creació d'una comissió interna que:

- Identifiqui aquells riscos penals, però també reputacionals que puguin afectar la imatge del PSC.
- Establir qui o quins òrgans prenen les decisions i les executen (sistemes, criteris, protocols, canals de comunicació, formació, ...)
- Auditoria de la gestió dels recursos financers del partit (com es financia el partit, com es financen les campanyes, etc...)
- Regim disciplinari adequat a normativa per a tots els nivells
- Verificació periòdica del model.
- Establir un canal de comunicació anònim a disposició de qualsevol afiliat o afiliada.
- Dins del marc de transparència, informar a títol personal a qualsevol afiliat o afiliada, informant-lo en els termes que la normativa estableix, però també dels riscos que suposa traspasar aquesta informació a terceres persones.

En definitiva, el PSC ha d'aprofitar l'immobilisme d'altres partits que tenen moltes coses que amagar per publicitar què som, però com voler ser davant de la societat i per tant com ho farem per tornar a guanyar el respecte de tots aquells i aquelles que un dia van deixar de creure en nosaltres, proposant una nova forma de fer política que va més enllà d'ideologies de partits polítics, i que va més en la línia d'identificar aquells principis i valors que hauran de regir l'activitat política, sempre respectant les persones i les organitzacions civils, practicant la justícia social com a equilibri de forces per evitar actituds arbitràries o poc democràtiques, denunciant tot allò que no tingui en el centre de qualsevol presa de decisió política, el benestar de les persones.

Al nou PSC, el que és correcte ha de passar per davant del que és convenient.

SOM FIDELS A LES NOSTRES IDEES

SITUACIÓ ACTUAL

Som un partit d'esquerres amb una llarga trajectòria de molts i molts anys. De vegades els socialistes en tots els àmbits, Estatal (com PSOE) i nacional o local (com a PSC) hem estat a la clandestinitat, d'altres els ciutadans i les ciutadanes ens han donat la seva confiança i hem exercit responsabilitats de govern i també moltes altres hem format part de l'oposició.

Quan hem format part dels diferents governs hem fet una gestió orientada al benefici de les persones, d'acord amb els nostres principis socialdemòcrates, sempre amb eficàcia i responsabilitat.

Pot ser que, atenent sovint a aquesta responsabilitat, de vegades hem aplicat un cert criteri de pragmatisme i no hagin fet totes les polítiques d'esquerres o, almenys no amb la intensitat que ens hagués agradat a nosaltres mateixos i als i les nostres votants, degut en bona part a les pressions europees quant a la contenció de la despesa pública i el dèficit, i els criteris dels inversors internacionals en aquest mateix sentit (no oblidem que el nostre creixement econòmic depèn més del que ens agradaria d'inversions internacionals, tan necessàries per crear llocs de treball.

Paral·lelament i amb el context d'una fortíssima crisi econòmica han sorgit partits que pretenen agafar la bandera de "la nova esquerra" o "la nova política". Formacions benintencionades i amb molta il·lusió, però que no han sofert mai el desgastament propi de l'exercici del poder i –a més– critiquen que el nostre partit no ha aplicat veritables polítiques d'esquerres quan hem tingut oportunitat.

Per una altra banda, també en el context de la crisi, moltes de les persones que ens havien fet costat fins ara, han buscat l'esperança de millora en formacions que han promès que amb la independència de Catalunya viurem molt millor i es podrien aplicar (per ells) les esmentades polítiques –aquesta vegada sí– d'esquerres.

El resultat de tot plegat ha esdevingut en un descens molt significatiu de vots en les darreres eleccions celebrades en tots els àmbits i, com a conseqüència d'això, d'una certa baixada de protagonisme en l'àmbit polític del nostre país.

ACTUACIONS

Malgrat aquesta situació un punt decebedora, no oblidem que les nostres propostes i idees continuen sent molt vàlides i que, a la nostra història no ens han mancat èpoques dolentes. No passa res si, com sembla, degut al desfavorable context i certs oportunitats ara per ara no siguem tant determinants com fins fa poc en les decisions polítiques que es prenen al nostre país.

Potser és bo que deixem que les noves forces polítiques referides anteriorment, desenvolupin tasques de govern i de gestió reals i es trobin amb els problemes descrits per comprovar si poden canviar la societat tant com anuncien. Quan els ciutadans i les ciutadanes vegin que s'ha canviat el nomenclàtor complert i de les ciutats i pobles, s'han aprovat un munt de resolucions (de

recolzament o de desaprovació, segons el cas) a tal i la qual causa (totes, per cert molt respectables) però que en la pràctica tenen les mateixes –o més- dificultats per trobar feina, o que els serveis no milloren i les inversions en equipaments i en infraestructures promeses no arriben per falta de finançament, de ben segur no pocs tornaran a mirar cap a la nostra formació.

Per altra banda, quan les postures en el tema de l'independentisme arribin a un punt de conflicte en el qual les parts enfrontades s'adonin que tothom perd, potser, alguns busquin al fons del calaix ja gairebé oblidat una solució intermèdia com el federalisme que sigui la més adient i descobreixen que poden guanyar tots i totes. Aquí potser, també hi serem nosaltres.

De totes maneres que ningú pensi que només ens hem de conformar en saber que la nostra ideologia és la correcta, no som necis. Hem de reconèixer que hi ha coses que no hem fet bé i també hem de ser humils i observar aquestes noves forces per agafar i fer nostres i incloure en el nostre ideari les coses que determinem que fan millor i poden donar millors resultats.

- Podríem fer més participatives i transparents les nostres decisions com a partit. En aquest aspecte hem avançat molt (i prova d'això és que vosaltres esteu llegint aquest escrit), però hem d'assumir que una força política guanya vida quan, sense complexos i amb un cert ordre cedeix protagonisme a les bases. Aprendre que fer debats interns i assumir diferències no és sinònim de divisió ni trencament.
- També donar més transparència i saber explicar als i les nostres votants i a la gent en general totes i cada una de les nostres decisions i acords. També en negociacions amb les diferents forces polítiques en temes importants per als ciutadans i les ciutadanes.
- Demostrar als ciutadans que les persones que pertanyen a aquest partit hi són per vocació de millorar la societat i no, com tristament s'ha vist en alguns casos, per fer carrera professional i econòmica. Més “posar la teva professió al servei de la política que posar la política al servei del teu interès”.
- Orientar més a l'esquerra –sense arribar a postures de trencament- les nostres propostes i actuacions de govern. En algunes de les decisions preses hem pogut pecar de poc audaçs i conformistes. Hem de recuperar al màxim l'aire innovador tenint en compte que tot plegat, de bon segur atraurà encara més els i les joves al nostre ideari socialista.

CONCLUSIONS

Davant èpoques com l'actual, si estem convençuts que la nostra ideologia és la correcta, no hem de buscar culpables ni tampoc fer girs sense rumb. Hem de mantenir-nos en la nostra direcció i corregir els aspectes que podem millorar –que no són pocs-, però amb serenitat i determinació. Si aconseguim millorar en els aspectes referits, ben segur els resultats de confiança de la ciutadania es tornaran a posar del nostre costat.

IDEOLOGIA + HABILITATS PERSONALS= FORMACIÓ PER A L'ACCIÓ POLÍTICA

La formació tant ideològica com en habilitats personals és fonamental en un partit polític del segle XXI que aspira a liderar una majoria social i a transformar la societat per aconseguir els ideals que ens hem traçat des del primer moment: la llibertat, la igualtat i la solidaritat de tota la humanitat. Tothom que participi de la nostra organització ha de conèixer l'arrel ideològica socialista, la seva natura de contínua transformació sense perdre l'essencial, i s'ha d'implicar contínuament en aquesta posada al dia. Un pensament que ha de posar-se en pràctica de manera que es reconegui d'on provenen accions i decisions.

La primera premissa per derrotar l'adversari polític és que es convenci que no pot guanyar, que ho té tot perdut en qualsevol àmbit, que un estat d'ànim mai podrà amb una ideologia transformadora en moviment amb estratègia clara i capacitat tàctica. Nosaltres no podem ser víctimes d'aquesta premissa derrotista com sembla de vegades. El rearmament i enfortiment ideològic, la crítica, la idea de transformació des d'uns principis vius com els i les socialistes, ha d'arribar a tots i totes els que vulguin apropar-se al projecte i als que ja participen d'ell, alguns dels quals creuen que ja saben tot el necessari.

Una bona preparació de la militància implica sortir de les agrupacions, no tenir por a dir el que som i a defensar-ho contrargumentant el que la majoria de les vegades no són més que rondalles sense fonament o construccions d'una ideologia que no és la nostra, la de la dreta, i que s'ha mostrat i es mostra molt sòlida.

La formació ha de perseguir l'excel·lència tant de la direcció com dels i les militants. Quant més preparat s'està més possibilitats hi ha d'aconseguir l'objectiu. La voluntat és important però amb formació i objectius es multiplica la seva eficàcia.

En aquest sentit, en matèria de formació, el PSC adquireix aquets set compromisos:

1. Totes les Federacions programaran el curs de nous militants al menys una vegada a l'any.
2. L'escola de Formació Xavier Soto posarà a la disposició del partit de forma centralitzada i descentralitzada una programació de cursos i xerrades que cobreixin de manera eficaç les necessitats d'una formació política del segle XXI i dissenyarà unes altres en funció de les demandes dels seus militants i del moment polític.
3. Tots els candidats i totes les candidates a càrrecs orgànics hauran de participar en al menys tres cursos/xerrada sobre ideologia, acció política i organitzativa i habilitats personals.
4. Tots els candidats i totes les candidates a càrrecs institucionals i els i les electes especialment, per ser la part més visible de la nostra acció, hauran de formar-se en els àmbits abans indicats i a més en política municipal, autonòmica, estatal o europea i dins d'aquests, en aquells aspectes concrets als quals hagi de dedicar-se.

5. La formació de la gent gran ha d'excedir el merament relacionat amb aspectes com les pensions. A més de poder aportar experiència com a formadors i formadores, han de rebre formació en acció política per convertir-los en activistes a temps complet.
6. El grup de formadors i formadores de l'escola estarà format per qui hagi realitzat el curs de capacitació així com de persones que hagin tingut o tinguin càrrecs rellevants i vulguin formar en els seus àmbits de coneixement i actuació.

Fomentar i ofertar formació superior amb postgraus i màsters organitzats amb universitats a més de dissenyar i posar en marxa cursos d'ampliació i especialització en combinació amb aquests.